

ČASNI SLUGA BOŽJI DOBRI OČAČ

Antic

GLASILO VICEPOSTULATURE SLUGE BOZJEGA FRA ANTE ANTICA

God. LI. (2021.) ↔ Broj 1-2 (181-182) ↔ Cijena 15 kuna

God II. (2021.) • Broj 1-2 (181-182)

Za sve što se u ovom glasilu navodi ili naziva "čudo", "svetost", "svetac" i slično, to u duhu crkvenih propisa treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sveta Crkva.

Izdavač lista:

Provincijalat Franjevačke provincije
Presvetog Otkupitelja
Trg Gaje Bulata 3, HR - 21000 Split

Osnivač lista:

Franjevački samostan MBL
Vrbanićeva 35, HR - 10000 Zagreb

Glavni i odgovorni urednik:

Dr. fra Josip Šimić

Uredničko vijeće:

Gđica Antica-Nada Čepulić, prof., fra
Jure Jurić-Šimunović, fra Josip Šimić,
fra Ivan Udovičić

Adresa uredništva:

Vicepostulatura Sl. B. fra A. Antića,
Vrbanićeva 35, HR - 10000 Zagreb
telefon: (01) 46 60 031
E-pošta: sluga.bozjidoa@gmail.com

*Novčane priloge za list i milodare
slati na račun:*

HPB - Hrvatska poštanska banka
2390001-1100028072
IBAN HR22 23900011100028072
SWIFT HPBZHR2X

Cijena: 10 kuna, dvobroj 15 kuna,
inozemstvo 3 € ili 3 \$
Godišnja pretplata 50 kn, Europa 12 €,
Prekooceanske zemlje 20 \$

Lektor:

Prof. Domagoj Grečl

Prijelom i grafička priprema:

Ljiljana Zlatić, DENONA,
HR – 10000 Zagreb

Tisak:

DENONA, HR – 10000 Zagreb
ISSN 1334-4498

Naslovna stranica:

Štovatelji o. Antića
na Antićevo 2021.
na grobu

SADRŽAJ

- 3 Riječ urednika
- 4 Proslava Antićeva 2021.
- 8 Trodnevnica za Antićevo 2021.
- 22 Antićevo 2021.
- 27 Proslava 50. obljetnice prijenosa tijela
..Dvije ispravke iz br. 3-4(2020.)
- 32 Proslava Antićeva u Samostanu o. fra Ante
Antića na Trsteniku u Splitu
- 34 Krunjenje kipa Majke Božje Lurdske u Zagrebu
- 37 Iz odgojiteljskog djelovanja č. sl. Božjega oca fra
Ante Antića (15), Odgojna metoda (3)
- 40 Karizme oca Antića (15) Dva suprotna pogleda
- 42 Učitelj duhovnog života (15) Duhovni vez (3)
- 45 Antićevi nagovori redovnicama (9)
- 51 Pročitali smo za Vas
- 54 Zahvale, preporuke, uslišanja i svjedočanstva
- 63 Naši pokojnici - preminula subraća oca Antića
- 69 Nova knjiga oca vicepostulatora: Bacite mrežu
Liturgijski vodič za godinu B
- 70 Milodari u fond Vicepostulature, pretplate i
honorari

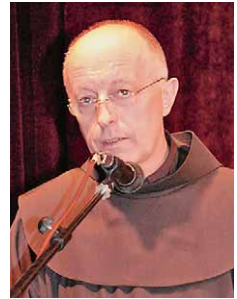
Antićeva pisma učiteljicama 7, 39, 44, 50, 62, 66

Fotografije: fra Stipe Buljan, Foto Nana - gđa Jožica Frkanec
Štefko i gosp. Mario Bužinec, fra Mate Šakić, fra Josip Šimić

Zadnja stranica:

Biskup I. Petanjak i svećenici na grobu oca Antića na Antićevo
2021.

***Poštovane štovateljice i štovatelji oca Antića,
dragi čitatelji!***

Iskustvo pandemija koronavirusa - Covid 2020.-2021. na svjetskoj razini pokazalo je svu ranjivost suvremene civilizacije i načina života ljudskog roda. Sve to, posebno maske, zabrane okupljanja, zatvaranje lokala i izolacija, dovodi ljude do psiholoških i mentalnih trauma, do depresivnih i drugih neurotičnih stanja koje za posljedicu imaju odbacivanje/kršenje pandemijskih mjera: odbijanje nošenja zaštitne maske i dezinfekcije ruku, odbijanje cijepljenja, usprkos zabrani organiziranje divljih okupljanja (partya i tuluma i za puno više od 100 ljudi).

To nam pokazuje da velik broj naših suvremenika bježi od samoće, koja nužno dovodi do razmišljanja i čak propitivanja o smislu života i što je još teže o načinu osmišljavanja i življenja vlastitog života.

U Zagrebu, Banovini i okolici mi tom bolnom iskustvu dodajemo i iskustvo teških potreza koji su se djelomično poklopili s trajanjem pandemije koronavirusa. U ovoj situaciji trebamo oživjeti našu vjeru, naše pouzdanje i nadu u Božju pomoć po zagovoru Majke Božje, svet/aca/ica, blaženi/ka/ca, slugu i službenica Božjih. Jedan od njih je i časni sluga Božji o. fra Ante Antić kojeg trebamo moliti za zagovor. Ove godine slavimo 110. obljetnicu njegova stupanja u novicijat na Marijinu otočiću Visovcu 17. rujna 1911.

Svjedoci smo ponovnog probuđene ljudske i kršćanske solidarnosti za koju smo mislili da je nakon Domovinskog rata malo-pomalo nestala. Hvala Bogu da nije tako i da ljude pogađaju tuđe nevolje i da na to reagiraju srcem, suosjećaju i pomažu.

U ovom broju možete pročitati o proslavi ovogodišnjeg Antićeva, o proslavi 50. obljetnice prijena tijela (15. 12. 2020.), o krunjenju kipa Majke Božje Lurdske u našoj kripti, u znak zavale što nas je očuvala od potresa, o odgojiteljskom djelovanju, karizmama i duhovnom vodstvu o. Antića. Također o svjedočanstvima i zahvalama Časnom sluzi Božjem. Ponešto smo i pročitali za Vas o tome što su drugi napisali ili rekli o o. Antiću. Na kraju donosimo i smrtopise o preminuloj subraći o. Antića.

Završavam sa svibanjskom preporukom Časnoga sluga Božjega jednom vjerniku laiku: »U svemu budite razboriti, pametni, trijezni i jaki. Ljubite nebesku Majku i kroz ovaj mjesec častite je svetim rozarijem« (AP III/22,5).

Vaš fra Josip Šimić

TRODNEVNICA

I za proslavu ovogodišnjeg Antićeva u svetištu Majke Božje Lurdske u Zagrebu pripremali smo se trodnevnicom u kojoj su propovijedali: prvi dan o. vicepostulator fra Josip Šimić, drugi dan kapucinski provincijal mnp. o. fra Juro Šimić i treći dan gvardijan i župnik u Zagrebu u Kozari Boku o. fra Rožo Brkić. Trodnevnica kao i 56. obljetnica bili su jako dobro vjernički popraćeni. Veliki broj ljudi pristupio je sakramentu sv. ispovijedi.

Slavlje trodnevnice i same 56. obljetnice smrti medijski su popratili Hrvatska televizija (emisija *Mir i dobro*), Hrvatski katolički radio, Laudato obiteljska televizija (1. i 4. ožujka), Radio Marija, Radio Mir Međugorje i Radio Dubrovnik, *Glas Koncila*, *Brat Franjo* i *Vjesnik Franjevačke Provincije Presvetog Otkupitelja*.

Prvi dan trodnevnice vicepostulator fra Josip je u svojoj propovijedi progovorio o duhovnom usponu mladog magistra bogoslova, istaknuvši kako časnoga slugu Božjega oca fra Antu Antića brojni štovatelji najčešće promatraju kao traženog ispovjednika i vrsnog duhovnog vođu. To nije pogrešno, istaknuo je propovjednik, ali u sebi krije opasnost da se zaboravi da njegov duhovni rast i uspon, kako onaj osobni, tako i onaj vrsnog ispovjednika i duhovnog vođe započinje dok je još sam bio bogo-

slov, a potom se razvio kada je fra Ante postao pomoćnik magistra bogoslova, potom godinu dana meštar novaka, pa opet pomoćnik magistra bogoslova i onda 1925. magistar bogoslova. Za svoje bogoslove Antić zapisuje svoju molitvu: *»Da budu puni ljubavi Očeve, mudrosti Sina, dobrote Duha Svetoga«* (AS I/2). Već kao mladi magistar bogoslova, u dobi od 33 godine, 16. listopada 1926., fra Ante zapisuje svoju *Posvetu života za povjerenu braću klerike* (AS II) u kojoj sebe i svoju zadaću brige za braću klerike predaje Presvetom Trojstvu i Bl. Djevici Mariji. On obećava i moli: *»Obećajem, Bože moj, da ću ih voditi putem naših dužnosti...*

Bože moj, daj mi veliku jakost... Čuvat ću ih kao zjenicu oka, jer ih ljubiš, jer si ih izabrao. Daj da ovo ispunim« (AS II). Da bi vjerno izvršio svoju magistarsku zadaću, fra Ante najprije nastoji sebe duhovno izgraditi. Njegov osobni duhovni rast, kao i trajno napredovanje u odgojiteljskoj zadaći doveli su do toga da se duhovno tako razvio da su najprije brojna subraća franjevci, potom svećenici, redovnici, redovnice, kao i vjernici laici u njemu otkrili izvrsnog ispovjednika i duhovnog vođu. Pjevao je *Župni zbor*.

Drugi dan trodnevnice predvoditelj euharistijskog slavlja mnp. fra Juro Šimić, provincijal franjevac kapucina, istaknuo je kako je fra

Antićevo

---

4. 3. 2021.

56. obljetnica smrti
U SVETIŠTU MAJKE BOŽJE LURDSKE
U ZAGREBU

Pozivamo Vas na proslavu
56. obljetnice smrti časnoga slugu
Božjega oca fra Ante Antića.

Vicepostulatora fra Josip Šimić vicepostulator	Franjevački samostan fra Ivan Maletić gardijan
--	--

Antu vodila misao: *Nije dovoljno samo govoriti, već treba i činiti.* To je bilo pravilo kojem je fra Ante podredio svoj vlastiti život, a potom život svojih klerika, kojima je pisao i nakon što su zaređeni za svećenike, a potom isto tako i onima koje je vodio i ispovijedao. Propovjednik je, pošavši od evanđeoskog odlomka o licemjerju i taštini pismoznanaca i farizeja (usp. Mt 23, 1-12), židovske religiozne elite, istaknuo kako je fra Ante naglašavao u govoru i u pismima svojim gojencima, npr. fra Petru Čapku: *»Početak i temelj odakle počinješ jest: poniznost, bol, kajanje za grijeh«* (AP I/11, 5). Propovjednik je posebno naglasio kako je fra Ante polazio od Isusovih riječi kritike, koje su bile upućivane farizejima, u kojima je upozoravao da oni koji sami o sebi drže ili ih i ljudi takvima smatraju, da su duhovna, tj. vjerska elita. Zato trebaju biti ponizni i spremni služiti drugima: (...)

najveći među vama neka vam bude poslužitelj» (Mt 23, 11). Jedino prihvaćajući i živeći evanđeoski ideal služenja mogu biti vjerodostojni i dosljedni. Fra Ante je držao za sebe i poučavao sve druge da čovjek jedino u zdravo i dubokoj poniznosti pred Bogom i ljudima postaje sposoban činiti dobro. Sam fra Ante, istaknuo je propovjednik, jednoj je siromašnoj ženi s brojnom djecom u Makarskoj u vrijeme Drugog svjetskog rata, kad ga je molila za pomoć, nemajući ništa drugo, dao svoj redovnički plašt da djeci sašije kaputiće. Propovjednik je istaknuo posebni fra Antin dar *»čitanje srca«* i davanje vrlo konkretnih, jasno formuliranih savjeta, uputa

ANTIĆEVO 2021.

U SVETIŠTU MAJKE BOŽJE LURDSKE U ZAGREBU

I u 2021. godini štovatelji časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića, kako u Zagrebu tako i širom Lijepe naše, kao i po cijelom svijetu, proslavit će sudjelovanjem na euharistijskim slavljinama i u svojim molitvama 56. obljetnicu njegove svete smrti.

Trodnevnica

PONEDJELJAK 1. 3. 19.00

O. fra **Josip Šimić**, Ofm, vicepostulator
»Da budu puni ljubavi Očeve, mudrosti Sina, dobrote Duha Svetoga«
(AS 2)

UTORAK 2. 3. 19.00

Mnp. o. fra **Juro Šimić**, Ofmcap, provincijal
»Početak i temelj odakle počinješ jest: poniznost, bol, kajanje za grijeh...«
(AP I/11, 5)

SRIJEDA 3. 3. 19.00

O. fra **Rozo Brkić**, Ofm
»Čestitam na... dioništvu muka, patnja, progonstva i križa zajedno sa božanskim Pastiror«
(AP I/46, 1)

56. OBLJETNICA SMRTI ČASNOGA SL. BOŽJEGA

ČETVRTAK 4. 3. 19.00

Mons. IVICA PETANJAK
biskup krčki

»Ne uzdaj se u svoja djela već sve pouzdanje postavi u Njegovu dobrotu, milosrđe i ljubav«

(AP I/17,4)

U sve dane trodnevnice i na samu Obljetnicu smrti prigoda za svetu ispovijed.

Svetište M. B. Lurdske, Vrbanjeva 35, HR - 10000 Zagreb
Tel. 01/466 00 30 <> 466 00 31 <> 466 00 32 <> 466 05 55

i zahtjeva koje je davao svojim penitentima. Istaknuo je kako je kao ispovjednik uvijek bio milosrdan potičući penitente da se nakon ispovijedi, kajanja i pokore za grijeh, više na njih ne osvrću, već da se predaju u Božje ruke i usmjere na budućnost. Uz fra Juru u koncelebraciji je bio njegov subrat fra Josip Stanković i o. vicepostulator fra Josip Šimić. Pjevao je *Dječji zbor*.

Treći dan trodnevnice predvoditelj euharistijskog slavlja, fra Rozo Brkić, u propovijedi je istaknuo Antićevu misao da sve treba podnijeti radi Krista rassetoga i uskrsloga. On je pošavši od evanđeoskog izvještaja u kojem Isus naviješta svoju

muku i smrt i uskrsnuće, koju sinovi Zebedejevi u svom častohleplju nisu shvatili nego su poslali svoju majku da ona za njih zatraži da oni u Isusovu kraljevstvu sjede do njega s desne i s lijeve strane. Isus ih pita jesu li spremni piti čašu muke i gorčine koju on mora popiti i kad su rekli da jesu, on im ogovara da će je i piti, a tko će sjediti na časnim mjestima uz njega to ne odlučuje on, nego će to odlučiti njegov Nebeski Otac (usp. Mt 20, 20-23). Podsjetio je na fra Antino pismo kasnijem nadbiskupu i kardinalu Franji Kuhariću 20. travnja 1964.: *»Čestitam na onom svetom i punom dioništvu muka, patnja, progonstva i križa zajedno sa božanskim Pastirom, jer se u Vama nastavlja život, muka, križ Kristov, ali i njegovo slavno uskrsnuće«* (AP I/46, 1). Fra Ante u svojim brojnim pismima poziva svećenike, redovnike, redovnice, ali i vjernike laike da se ne boje, nego da se predaju Bogu. Subratu fra Petru Čapkunu piše: *»Ne treba se ništa bojati. Oružje nek Ti bude: križ Isusov, Njegovo Srce i sv. Pričest, dnevno obavljanje svih vježbi i dužnosti«* (AP I/11, 48). Dvojicu svećenika potiče: *»Ne gubite vjere ni pouzdanja (...) sve je za naše dobro. Samo da se okoristimo ovim kušnjama i pohodom Božjim«* (AP I/40, 2) i *»Smetaju Ti prilike u kojima živiš? Uspoređi ih s onima u kojima je živio naš Gospodin Isus (...) Promisli kako su Ga svagdje neprijatelji uhodili, progonili, ogovarali, mrzili i napadali«* (AP I/49, 11). U koncelebraciji je sudjelovao i o. vicepostulator fra Josip Šimić. Pjevao je *Zbor mladih*.

ANTIĆEVO 2021.

Pjevao je zbor O. fra Ante Antić. U koncelebraciji uz biskupa Ivicu Petanjka sudjelovali su o. vicepostulator fra Josip Šimić, samostanski vikar fra Ivan Marija Đuzel, biskupov tajnik vlč. Josip Karabajić, provincijal franjevac kapucina fra Juro Šimić, vicepostulator kauze fra Alekse Benigara o. fra Ratko Radišić i ceremonijar fra Ante Crnčević. Slavlje je bilo jako dobro vjernički popraćeno. Laudato televizija snimila je cijelo slavlje.

Predvoditelj euharistijskog slavlja mons. Ivica Petanjak u nadahnutoj propovijedi naglasak je stavio na četrdesetogodišnju magistarsku službu Časnoga sluga Božjega (1917.-1956.) iz koje je proistekla i fra Antina karizma pomiritelja ljudi s Bogom (ispovjednika) i duhovnog vođe, koji se trajno pouzdavao u Božje milosrđe i ljubav i na to poticao i sve druge. Na to u pismu potiče i svojega gojenca pok. fra Nikolu Gabrića (23. listopada 1931.): *»Ne uzdaj se u svoja djela već sve pouzdanje postavi u Njegovu dobrotu, milosrđe i ljubav«* (AP I/17, 4), što je ujedno bio tematski okvir slavlja i propovijedi, koji je postavio o. vicepostulator fra Josip, istaknuo je mons. Petanjak.

Propovjednik je istaknuo kako smo svi mi prožeti svojim precima, zavičajem prostorom i vremenom u kojem živimo i kako to oblikuje naš identitet, te kako upravo kroz to moramo promatrati svece kako bismo ih mogli ispravno razumjeti i vrednovati. To vrijedi i za Božje ugodnike i ugodnice poput fra Ante Antića. Spomenuo je kako je u Antićevu životopisu pročitao o zavjetu njegovih roditelja kad su se našli u oluji na moru, dok ga je njegova majka još nosila pod srcem. Zavjetovali su se sv. Anti Padovanskom da će se dijete, ako bude sin, zvati Ante, a otac je dodao i da će se moliti i nastojati da sin bude fratar. Oluja je iznenada prestala, a dječak koji se kasnije rodio dobio je ime Ante. U sedmoj godini Antina života na smrtnoj postelji njegov otac je triput upozorio fra Antinu majku da ne zaboravi zavjet izrečen u oluji. Kako pomiriti zavjet učinjen Bogu u ime drugoga i slobodu osobe u čije je ime učinjen zavjet, zapitao se propovjednik i zaključio da je tu najvažnija molitva, što je fra Antina majka činila na zemlji, a otac na nebu. Naše kršćanske majke, bake i prabake mole i čine zavjete.

Fra Ante je četrdeset godina bio odgojitelj. Biti odgojitelj znači biti i otac. Tko god ima imalo iskustva u tome, zna da svake godine dolazi novi naraštaj gojenaca i da sa sobom nosi nove izazove. Zato odgojitelj ne može živjeti na staroj slavi jer je na udaru svakog novog naraštaja. Toga je bio svjestan

i fra Ante. On, koji je još u djetinjstvu izgubio svoga oca, uspio je razviti očinske osjećaje u vjeri surađujući s Božjom milošću i ostajući trajno ponizan. Na to u već navedenom pismu potiče i fra Nikolu Gabrića: *»Budi ponizan, strpljiv i velikodušan! Sve Bogu, sve Njegovoj svetoj ljubavi, ma sve! Eto što Gospodin hoće od Tebe! Ti si mu sve dao i poklonio i velikodušno, ali On uvijek hoće još više, još potpunije, još savršenije. (...) Ne oslanjaj se ni na jedno svoje djelo, pa bilo ono ne znam kako dobro ili sveto. (...) Ne uzdaj se u svoja djela već sve pouzdanje postavi u Njegovu dobrotu, milosrđe i ljubav. (...) Uz odricanje sebe, rado ljubi križ i trpljenje, jer Te ono čini sličnim Isusu, Tvome Kralju, jer to On hoće«* (AP I/17, 4). To je fra Ante napisao u 38. godini života i 14. godini odgojiteljske službe. Dok mnogi danas u tim godinama još ne znaju što bi sa sobom, fra Ante jasno vidi ne samo svoj cilj, nego i cilj života svojih gojenaca.

Mons. Petanjak, osvrćući se na evanđeoski odlomak u euharistijskom slavlju koji govori o bogatašu i Lazaru, istaknuo je kako bogataša u pakao nije odvelo njegovo bogatstvo, nego njegovo *ja* u kojem je sebe poistovjetio i izjednačio s onim što posjeduje, pa u svojoj oholosti nikoga drugoga pored sebe nije vidio.

»Kako snažno i istinito odjekuju ove fra Antine riječi nama danas godinu dana nakon ovog nesretnog virusa i razornog potresa u Zagrebu i na Banovini. Na koje se to svoje djelo možemo osloniti i biti sigurni? Što je naše? U čemu je naša sigurnost? - zapitao se mons Petanjak. - Ni u stvarima ni u ljudima. - I nastavio: Točno onako kako čusmo večeras iz usta Jeremije: Proklet čovjek koji se pouzdaje u čovjeka (Jer 17,5)« Postavljajući Jeremijino pitanje, propovjednik se zapitao zašto bi čovjek bio proklet i odgovorio: zato jer je *»svaki čovjek ograničen svojom ljudskom naravi i ne može dati više nego što može, a osim toga čovjek je samo čovjek«*. Zato fra Ante piše fra Nikoli: *»Sve Bogu, sve njegovoj svetoj ljubavi, ma sve (...) - On traži - da budeš dijete posluha«* (AP I/17, 4).

Svoju propovijed mons. Petanjak zaključuje riječima: *»Svatko od nas je obilježen svojim prostorom i vremenom, obitelji i zavičajem, svatko ima svoju povijest u kojoj su mnogi ostavili traga, ali svatko od nas svom životu daje svoje obilježje i tu ne može biti uzmaka niti može biti izgovora i opravdanja. O svakome od nas ovisi hoće li biti svetac ili zločinac. Milost Božja je uvijek prisutna i uvijek je na djelu, a sve ostalo je pitanje nas i naše vjere. Amen.«*

Fra Josip Šimić

I.M.J.Fr!

Zagreb, 16. IV. 1947.

Dođi Gospodine Isuse!

Milost Gospodina Isusa Krista i ljubav Boga i zajednica Duha Svetoga sa svima Vama! To su Vam prošnjje, želje i čestitke za ovo sveto uskršno vrijeme za Vas i za sve Vaše, kojima molim, izručite zahvale, čestitka i sv. blagoslov i pozdrave.

Sada s pomoću Božjom, da odgovorim na Vaše cijenjeno pismo. Ja bih želio da mojim perom ravna, upravlja Isus, Duh Sveti i da Vam ništa ne rečem nego ono što Duh Sveti hoće i da Vam savjetujem i odredim. Ako Vam išta nadodam, a što nije sv. volja i što Vi već u svojoj duši niste osjetili, niste potaknuti, molim Vas u Gospodinu, slobodno mi i iskreno recite i nemojte to ni primiti ni prihvatiti.

Gospodin je gospodar života i smrti. Sve je u Njegovoj svetoj ruci. Nitko nema prava, da Mu reče zašto tako radiš, zašto jednom daješ toliko i tako a drugomu samo to. On je apsolutni, mudri i pravedni Sudac i Otac. Naša je dužnost u poniznoj poslušnosti odazvati se Njegovoj ljubavi i dobroti.

(AP III/5, 20-1)

Nastavak na str. 39

Fra Ante Antić

1. DAN TRODNEVNICE 1. 3. 2021.
O. FRA JOSIP ŠIMIĆ, VICEPOSTULATOR

Duhovni uspon mladog magistra bogoslova

Časnoga slugu Božjega o. fra Antu Antića, njegova subrača, njegovi štovatelji, pa tako i vjernički puk najčešće promatraju kao vrsnog ispovjednika i traženog i poznatog duhovnog vođu. To nije pogrešno, ali nerijetko krije opasnost da se u sjeni takvoga pristupa ostavi po strani ili nekako zaboravi njegova služba magistra bogoslova u kojoj je i započeo njegov duhovni uspon.

Glas o fra Anti, još dok je bio pomoćnik magistra, pronijeli su magistar dr. fra Petar Grabić, kao i fra Ante Cikojević i nadasve sami klerici. Dva dana nakon što je 10. studenoga 1925. Grabić skoro jednoglasno iza-

bran za provincijala fra Ante je imenovan magistrum klerika.

Tih godina makarska samostanska obitelj, sastavljena od profesora koji su se međusobno slagali i gojenaca (klerika-bogoslova) pružala je primjer skladnog redovničkog života. To je potaklo fra Gabrijela Cvitanovića da 1927. zapiše: *»Nikada neću dosta moći zafalit G(ospodinu) B(ogu) što sam u samostanu a ne na župi, a hvala mu i zato jer sam upravo u Makarskoj, gdje je obitelj tako skladna, da ih je ovakvih malo.«* (Knjiga znamenitih događaja 414). Sličan sud iznio je i generalni vizitator fra Đuro

Bencetić u svom izvještaju braći na provincijskom kapitulu 3. prosinca 1928.

Fra Ante je svoju magistarsku službu zbora *Milovan* u kojem su Antića redovito nazivali magistar bez drugih oznaka. Za razliku od većine profesora koji su bili vrlo poduzetni u propovijedanju, držanju predavanja, putovanjima, vođenjem političkih stranaka, Antićeva djelatnost ostaje u sjeni. On se naime bavio »običnim odgojnim problemima mladih, u okviru odgojnog zavoda... Brinuo se za njihove potrebe, pazio na stegu i učenje i usklađivao sa studentskim i redovničkim obvezama, odlaske na služenje vojnog roka...« (V. Kapitanović, *Kristu suočljen*, Katolički bogoslovni fakultet, Zrinsko-Frankopanska 19, Split ◊ Vicepostulatura o. fra Ante Antića, Vrbanićeva 35 Zagreb, 21000 Split 81). Drugi su svraćali pozornost na djelatnost koja je prelazila okvire odgojnog zavoda kao što su akademije na koje su bili pozivani i ostali članovi samostana i poneki ugledniji građani. Već na početku Antićeve službe održana je zapažena oproštajna akademija koju su studenti 22. studenoga 1925. priredili dotadašnjem magistru fra Petru Grabiću, koji se od njih oprostio i pošao preuzeti službu provincijala. Kroničar je opisujući tu akademiju zapisao da je »bilo lijepo i nekim svečanim mističnim duhom protkano« (*Knjiga znamenitih događaja*, 404). Taj mistični duh najvjerojatnije

treba pripisati upravo časnom sluzi Božjem fra Anti. Za svoje gojence on moli: »*Da budu puni ljubavi Očeve, mudrosti Sina, dobrote Duha Svetoga*« (ASI/2). On se brinuo i za zdravlje svojih studenata, pa je tako fra I. Grčića osobno dopratio u bolnicu u Split.

U svojoj punoj muževnoj snazi na ulasku u 33. godinu on odlučuje živjeti posve tiho, bez velikih riječi, bez buke, živjeti ponizno i siromašno, moliti i trpjeti s Isusom na križu, nasljedujući primjer Blažene Djevice Marije u približavanju Kristu i tako pružati primjer svojim gojencima. Da bi od studenata izgradio što potpunije duhovne osobe i jednog dana revne svećenike, Antić napredujući i sam u duhovnom životu i ugledajući se u Krista posvećuje 16. listopada 1926. svoj život Presvetom Trojstvu za duhovnu izgradnju svojih gojenaca u kratkom spisu: *Posveta života za povjerenu braću klerike*, iz kojeg donosim najdojmljivije ulomke:

»*O Vječni Bože Oče, Sine i Duše Sveti dostoj se primiti u Presv. Srcu Neoskvrnjene Bl. Majke sav moj nevrijedni život: sv. Misu, sv. oficije, sv. molitve, vršenje dužnosti, dobra djela, trpljenje, odricanje, kušnje i sve poteškoće - sve to sjedinjujući s presv. životom Bl. moje Kraljice svih Svetih, sjedinjen s Presv. Srcem Isusovim, Njegovim Upućenjem, Križem i svetim životom. Neka bude za savršeni napredak povjerene mi braće. Sve Ti ovo obećajem milosrdni Bože, kao žrtvu Tvojjoj milosrdnoj ljubavi, da im dadeš, Oče nebeski, svoju sv. ljubav, Vječni Sine svoj sv. duh, Duše*

Sveti svoju sv. mudrost i sedmerostruke darove svoje, da budu puni ljubavi Očeve, mudrosti Sina, dobrote Duha Svetoga. Neka budu redovnici po primjeru sv. Oca Frane, apostoli sv. Crkve po primjeru Petra i Pavla, vjerna djeca Marijina (...) Obećajem, Bože moj, da ću ih voditi putem naših sv. dužnosti (...) Bože moj, daj mi veliku jakost (...) Čuvat ću ih kao zjenicu oka, jer ih ljubiš, jer si ih izabrao. Daj, da ovo ispunim.» (AS II).

U ovom tekstu Antić uz molitvu obećava da će klerike voditi prema redovničkim pravilima i starješinskim odredbama i da će s Božjom milošću i uz njegovu pomoć unapređivati duhovni život bogoslova svojim primjerom i poticajima. Uz duhovnu brigu za bogoslove on ih je znao braniti i od običnih kritika, koje su se odnosile npr. na stručnost njihovih izlaganja na danima zbora *Milovan*.

Ponekad preuzima rečenice iz poznatih duhovnih pisaca koje duboko proživljava razvijajući iz godine u godinu svoj duhovni život u kojem sve veću važnost poklanja razmatranju i obuzdavanju osjetilnosti. U tim susretima s Kristom u duhovnom razmatranju spoznaje da se trajno treba vježbati u poniznosti i povučenom duhovnom životu. Dolazi do spoznaje da od Boga sve posjedujemo (usp. 1Kor 4, 7) pa se prema tome i

nemamo čime hvaliti. On se počinje veseliti svojoj malenosti i siromaštvu jer je Bog bogat za sve pa je uz njega i sam bogat. Takvo shvaćanje poniznosti dovodi fra Antu do toga, da usprkos svojoj naravi u kojoj je bilo i ponešto naglosti, počinje odbijati vlastitu obranu i onda kada je prigovor koji mu je bio upućen nije bio na mjestu, uz obrazloženje da je i Isus šutio na sve optužbe. To ga dovodi do odluke da o drugima nikada neće govoriti u njihovoj odsutnosti i da će izbjegavati govorkanja o drugima koja ne spadaju u okvir njegove dužnosti, jer bi to bilo ogovaranje.

Sebi je znao reći: *»Voli više križ i trpljenje nego lak i ugodan život.«* U poglavarima je gledao Božje namjesnike i onda kada su oni bili *»Božje šeprtlje«*. On donosi odluku da im nikada neće predbacivati, niti kritizirati njihove odredbe, no ipak će kasnije pokazati da je njegova *»slijepa«* poslušnost ipak bila dovoljno kritična. Već 1923. on zapisuje na duhovnim vježbama: *»Mrtvi svoj jezik.«* Negdje oko 1930. tu misao o mrtvljenju proširuje rečenicom: *»Mukom, trpljenjem i molitvom nadoknađuj svoju nedostojnost i slabost«* (AS I/1 i 7,12). U istom zapisu on piše: *»Nikada ne govori samo da govoriš (...) Nego rađe mrtvi i čuvaj svoj jezik jer ćeš po*

toj vježbi mnogo napredovati u savršenosti« (AS I/36). Prema njemu: »U muku je tajna savršenosti.« Muk je za Antića bio uvod u kontemplativni život i skupa s mrtvljenjem i razmatranjem omogućuje najveće napredovanje u duhovnom životu.

Kao magistar bogoslova Časni sluga Božji proširuje svoje duhovno obzorje čitajući djela svete Terezije Avilske kako bi razario svoju mističnu ljubav prema Bogu i bližnjemu. Kada je 8. prosinca 1925. bio potvrđen za za magistra i imenovan lektorom (predavačem) teologije, on se još jače posvećuje duhovnom čitanju i razmatranju. Njegov život postaje sve asketskiji. U razdoblju od 1923. do 1930. svaku večer se je bičevao moleći psalam *Miserere*, ljubio zemlju i molio.

O njegovoj magistarskoj službi bogoslovi su se izražavali pohvalno. On je pak, da bi uspio u svojem djelovanju, odlučio svaki dan razmatrati o svojoj službi i načelima odgoja i svoja je načela sazeo u 5 točaka: 1. Savjesno vršiti pravila i biti izgledan; 2. Točno vršenje dužnosti - »*fortiter in re suaviter in modo*«; 3. Prema svakome biti pravedan; 4. Biti ozbiljan i blag bez familijarnosti; 5. Svakodnevno se pitati: ako se vrši red, obavlja šutnja i da li klerici na dani znak polaze na

dužnost te kako se odnose prema redovničkim propisima? (usp. *Vademecum*, 26. 4. 1929.). Tako 1933. čitav klerikat posvećuje Srcu Isusovu. Antić svakodnevno napreduje u duhovnom životu i u njega uvodi svoje studente. Iste godine zapisuje posvetu života - tekst bez naslova koji počinje riječima *Bože moj i sve moje*, koji su proučavatelji njegove duhovnosti nazvali *Pravilom života*.

Nakon duhovnog uspona u osobnom životu i potom u odgoju mlade braće klerika, Antić se polazeći od krsne milosti počeo iskazivati i kao izvrstan duhovni vođa svećenika, časnih sestara i vjernika laika, posebno učiteljica koje je vodio na putu produbljivanja vjere. On je još od mladenačkih dana bio uvjeren da je čvrsta, jaka i nepokolebljiva vjera залог uspjeha u duhovnom životu i temelj najprije njegova života, a potom i života njegovih klerika, ali i svih duša koje je vodio. Za njega je vjera ta koja čovjeka vodi Bogu.

Zaključimo kako je njegova osobnost duhovnost i njegovo djelovanje građeno na čvrstom temelju vjere i kako je njegovo pouz-

danje u Boga, milosrdnog Oca, koji nas ljubi, potporanj svake duhovnosti. Za Časnoga slugu Božjega vrijedi pravilo da svaka prava duhovnost treba biti utemeljena na poniznosti i ispunjena milosrđem, opraštanjem i dobrohotnošću, kako nas u današnjem Evanđelju poučava sveti Luka, koji opisuje kako Isus poziva svoje učenike i sve slušatelje da budu milosrdni kao Otac Nebeski, da opraštaju pa će i njima biti oprašteno (usp. Lk 6, 36-38). Bog nas, uz opraštanje naših grijeha brani i oslobađa od zloća koje nam drugi čine (usp. Ps 79, 8-9. 11. 13) zato mu se slijedeći primjer časnoga slugu Božjega ponizno obraćajmo moleći opraštenje. Amen.

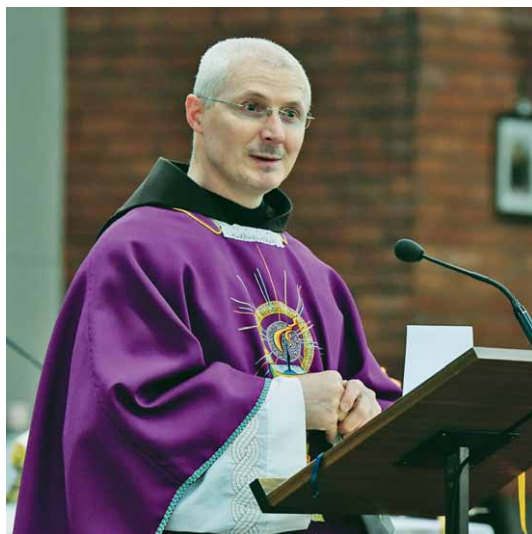
2. DAN TRODNEVNICE 2. 3. 2021. MNP. O. FRA JURO ŠIMIĆ, OFMCAP.

Nije dovoljno samo govoriti, već treba i činiti

Današnje evanđelje, koji govori o lice-mjerju farizeja, osobito je nama svećenicima nezgodno za tumačanje iz razloga što nas vjernici često oslovljavaju sa »velečasni«, »prečasni«, »presvijetli«, »preuzvišeni«, »uzoriti«, »monsinjore«, »pater«, »otac« (...) Još ga je teže komentirati iz razloga što Isus kori duhovne i vjerske vođe koji često »jedno propovijedaju, a drugo čine«. Upravo oni koji zovemo »duhovni pastiri« svojim podložnicima (vjernicima) na pleća tovara teška i nesnosna (moralna) bremena, a sami ni da bi prstom makli ili ih barem donekle opsluživali (usp. Mk 23, 3-4). Zato nas Isus upozorava da se čuvamo prijetvornosti i lice-mjerja u životu. Svi oni koji su se odlučili za Krista i Evanđelje moraju »u riječima i ponašanju« biti vjerodostojni te svjesni istinitosti

izreke koja kaže: »*Verba volant - exempla trahunt*«, riječi lete, a uzori privlače. Uvijek se zato trebamo pitati: jesam li istinski svjedok Isusa Krista ili sam možda na sablazan drugima? I Prorok Izaija u 1. čitanju u Jahvino ime kori vođe i narod zbog vjerskog lice-mjerja i poziva ih na obraćenje (usp. Iz 1,10.16-20).

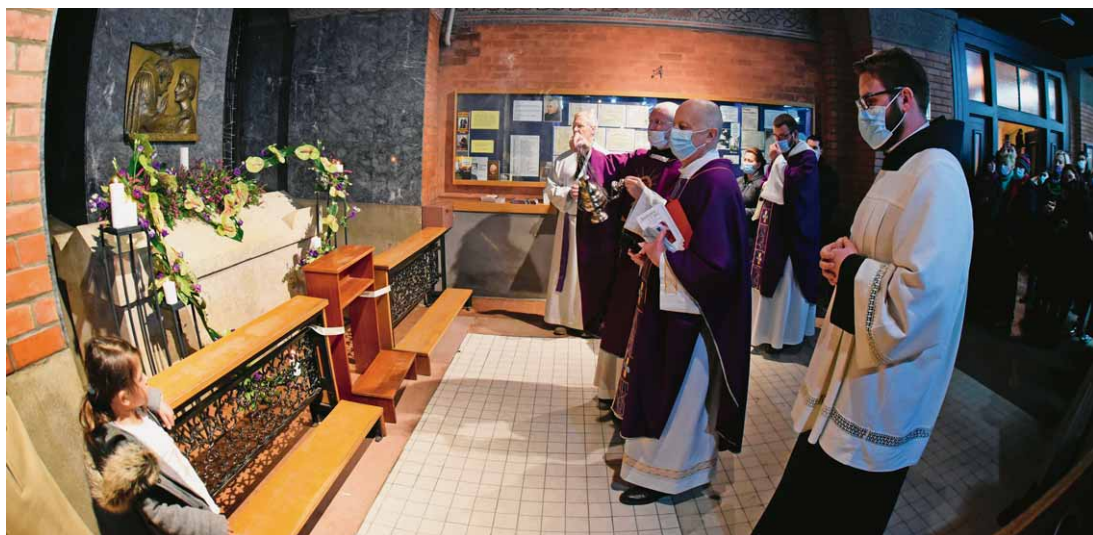
Isusa uglavnom poznajemo kao onoga koji je pun sućuti, dobrote i nježnosti. No znao je itekako biti i oštar. Što je slučaj s nama danas. No, zašto je Isus bio takav prema farizejima? Da bismo shvatili takav Isusov stav, važno je razlikovati između farizeja i farizejstva. To dvoje ne smijemo brkati. Tko su bili farizeji? Farizeji su bili duboko religiozni ljudi, vjerni zakonu i zbog toga su ih drugi cijenili. Neke od njih poznajemo iz

Novog zavjeta: kao npr. *Nikodema, Josipa iz Arimateje, Gamalijela, Šimuna farizeja, sv. Pavla*. S druge strane postoji farizejstvo kao mentalitet, stanje duha, način ponašanja. Farizejstvo označava »prijetvornost«, »lice-mjerstvo«, »podlost«.

Kao većina ljudi na vlasti tako su i pismoznanci i farizeji uvelike zlorabili svoj autoritet: »*Na Mojsijevu stolicu zasjedoše pismoznanci i farizeji*« (Mt 23, 2). »*Mojsijeva stolica*« jest katedra koja se nalazi u sinagogi i s koje su pismoznanci autoritativno tumačili Sveto pismo. Međutim, oni nisu svoj auto-

ritet koristili samo za ispravno i objektivno tumačenje Božje riječi, nego su isticali svoju vlast nad ljudima. To je velika napast i danas u Crkvi! Mi ljudi nekog čovjeka cijenimo po tome koliko je dosljedan u svom životu, odnosno koliko njegove riječi prate život i djelo. Za takve onda kažemo da su u životu vjerodostojni i dosljedni. Kršćanski političar Karl Theodor zu Guttenberg (1921. - 1972.) u svojoj knjizi »*Bilješke*« zapisao je misao: »*Na kraju je važno samo to, je li netko doista bio to što je tvrdio da jest.*« Nema gore optužbe za čovjeka, ako mu se s pravom

može reći da *»jedno govori a drugo čini«*. Upravo takav sud je Isus izrekao nad židovskom elitom svoga vremena i to bez ikakva uvijanja u celofan: *»Činite dakle i obdržavajte sve što vam kažu, ali se nemojte ravnati po njihovim djelima jer govore, a ne čine!«* (Mt 23, 4).

Posljednje riječi iz današnjeg Evanđelja jesu one koje bacaju svjetlost na cijeli govor: *» (...) najveći među vama neka vam bude poslužitelj«* (Mt 23, 11). Pred Bogom ništa ne vrijede naše titule i položaji koje na zemlji obnašamo, već duh poniznosti i malenosti i spremnost služenja braći, s kojom se sam Isus identificira kad kaže: *»Što god učinite jednomu od ove moje najmanje braće, meni učinite«* (Mt 25, 40).

Evanđeoski ideal služenja ima svoj temelj u činjenici da su svi ljudi i kršćani međusobno braća (usp. Mt 23, 8) te da svi imamo jednoga/istoga Oca - onog koji je na nebesima (usp. Mt 23, 9): *»Evanđeoski ideal služenja«* mogli bi nazvati i *»karijera prema dolje«* za koju se, nažalost, malo tko otima. Mnogima je u Crkvi ideal *»karijera prema gore«* (kako npr. postati biskup, monsignor, prelat...) pa Isusova riječ ni danas nije izgubila ništa od svoje aktualnosti. Danas u Crkvi ne manjka učitelja i profesora, vođa i očeva, ali uvelike nedostaje duha evanđeoske poniznosti, malenosti i služenja. Stil služenja koji nam predstavlja Isus Krist, *»koji je došao ne da bude služen nego da služi«* (usp. Mt 20, 28), treba postati stil našega života. Za ispravan odnos među nama ljudima i kršćanima

važno je izbjegavanje uzdizanja i vladanja nad drugima. Tu nema ničega evanđeoskog niti kršćanskog. Počnimo od danas biti istinski svjedoci Isusa Krista ne samo po riječima nego i djelima! Dok budemo pristupali pričesti ojačajmo svoje bratsko zajedništvo u kojem nema mjesta ni za kakvo uzdizanje i pozivanje na neke zasluge po kojima bismo trebali biti iznad drugih.

Časnoga slugu Božjega oca fra A. Antića resila je duboka i zdrava poniznost koja se provlačila kroz sve pore njegova života. Njegova poniznost izvirala je iz uvjerenja kako je Bog neizmjerljivo velik, a čovjek bez njega *»nesposoban za bilo koje dobro«*. Tako shvaćena i življena poniznost radala je spremnošću da vjerniku pruži utjehu vjere ne gledajući na vlastiti umor ili posao koji je morao učiniti po dužnosti. No, pružiti utjehu vjere drugome za oca fra A. Antića nije značilo samo obaviti posao, nego uporno i brižno raditi oko posvećenja duše. Zato sam sebi postavlja zahtjev: *»Za sv. Ispovijed uvijek se skrušeno pripravi i živom vjerom obavljaj ovaj sakrament, kao da si pred Bogom. Vjerno drži obećanje dano na ispovijedi.«* Oni koji su ga poznavali svjedoče kako je njegova ljubav prema Bogu bila tolika da uopće nikada nije mogao Boga uvrijediti nekim teškim grijehom. Unatoč tome u susretu s njim osjećalo se kako on neizmjerljivo trpi što nije bolji, što Boga ne ljubi više. Zapaljen ljubavlju prema Bogu pristupao je ljudima u ispovjedaonici, duh. razgovorima kao i siromašnima i potrebnima nasljedujući u tome svoga serafskog oca Franju. Poznato je da je Časni sluga Božji djelovao i dobrotvorno. U vrijeme II. svjetskog rata jednoj siromašnjoj ženi, koja ga je u Makarskoj molila za pomoć, dao je svoj fratarski plašt da sašije djeci kaputiće. On se je držao načela: Nije dovoljno samo govoriti, već treba i činiti.

Otac fra A. Antić postao je poznat kao gorljivi i revni ispovjednik kojemu je dolazilo mnoštvo ljudi. Motivi ljudi koji su dolazili k njemu pri tome su bili različiti: počevši od traženja pomoći pa do znatizelje. On je veoma ozbiljno shvaćao ispovijed u svojem

vlastitom životu, a isto je tako htio i kod drugih ljudi posvijestiti njezinu izvornost-važnost i dubinu. U ispovijedi Časni sluga Božji pokazivao dar »čitanja srca«. Ako netko ne bi ispovjedio koji grijeh, Časni sluga Božji bi ga na to podsjetio. Nakon što bi izrekao penitentove zaboravljene grijeha i pogreške, uputio bi ga na Boga, dao savjet i pokoru. Iz ovakvog postupanja možemo iščitati određenu karizmu koja se očituje u sposobnosti uočavanja grijeha kod pokornika, otkrivanje njihovih uzorka i preporučivanju potrebitog lijeka. Pokornici koji su k njemu dolazili svjedoče nam da su »njegovi savjeti, upute i zahtjevi bili vrlo konkretni, jasno formulirani, vrlo primjereni i nikada nisu bili pretjerani«.

Kada su u pitanju grijesi, Časni sluga Božji nas savjetuje da se previše ne obaziremo na grijeha i prošlost nego da se usmjerimo na budućnost, da gledamo naprijed. Kao najvažniju stvar ističe: predanje u Božje ruke. A sama poniznost i pouzdanje u Boga, kao i neobaziranje na grijeh, pokazuje se kao njegova velika prednost, no svemu pretpostavlja suradnju s Božjom voljom.

U duhovnom vodstvu Časni sluga Božji kretao je od Božje nastanjenosti u čovjekovu

srcu. U temelju našeg bića/srca nalazi se Bog. Dakle, nije počinjao od nule, nego je gradio na nekome, odnosno na Isusu u srcu. To predstavlja temelj duhovnog života. Kako bi Bog mogao prebivati u čovjekovu srcu potrebna je poniznost. On nas poziva na poniznost pomoću koje, kao sigurnog temelja, čovjeka uvodi u molitvu, u kojoj čovjek onda svoju dušu stavlja u Božju prisutnost. Poniznost sama po sebi rađa ispitom savjesti, promišljanjem svojega života u čežnji ostvarenja veze s Bogom za koju se potrebno očistiti od grijeha. On tako piše svojem bogoslovu fra Petru Čapkunu 22. 10. 1931. »Početak i temelj odakle počinješ jest: poniznost, bol, kajanje za grijeha (...)« (AP I/11, 5). U tom procesu Časni sluga Božji ističe

poniznost i kajanje za grijehе kao prvi korak. Svojem subratu fra Ivanu Juriću 21. 3. 1940. savjetuje: »Prezri sve što Te smeta i odvraća od Tvoje staze po kojoj Te vodi Bog. Zataji i odreci se sebe da nađeš Gospodina (...) Slušaj glas Gospodnji, a prezri glasove svijeta, tijela i sotone« (AP I/21, 6).

Tako čovjek uveden u molitvu i očišćen od grijehа može stupiti drugim korakom kojega čini odricanje, kako nutarnje tako i vanjsko. Zato 29. 4. 1940. u pismu savjetuje fra Nikoli Gabriću: »Imaj u svemu duh pokore... Čini pokoru za se i za grijehе kojim se Božansko Veličanstvo vrijeđa. Na to Te zove

i obvezuje Tvoje svećeništvo (...)« (AP I/17, 53). Otac fra Ante Antić je uvijek imao na umu da dobar učitelj mora provoditi sam u djelo ono što druge poučava, pa je i sam nastojao duhovno napredovati proučavajući franjevačke mistike, koje je kao profesor želio prenijeti i svojim studentima.

Temeljno u odgoju bogoslova i novaka kod Časnog sluge Božjega bio je zahtjev za lijepim ponašanjem te čuvanjem od grijehа i vršenja dužnosti. Svaki od njih koji je izgovarao riječi koje nije bilo lijepo čuti, prema njemu nije shvatio svoj poziv niti stupio u duhovni život.

---

3. DAN TRODNEVNICE, 3. 3. 2021.

O. FRA ROZO BRKIĆ, OFM

Sve podnijeti radi Krista raspetoga i uskrsloga

Evo ja ću se potruditi, u svakom slučaju, da se držim ove teme koju mi je fra Josip dao kao temu propovijedi. I drago mi je da je on to tako napravio. Znači da se zna o čemu čovjek treba nešto progovoriti. I ovo evanđelje danas nekako se na poseban način nadovezuje upravo i na ovu temu o trpljenju, dakle, o našem dobrom ocu Antiću, koji je ljude pozivao da se sjete, a i svi mi danas ovdje, da smo kršćani po Kristu raspetom i uskrsnulom. Istina je da bi mi svi, kao i Petar ono od prošle nedjelje, napravili sebi sjenicu. Baš nam je super, majka te rodila, vidi: Isus u slavi. Ostanimo ovdje jer nam je lijepo i ugodno, a Isus kaže: »*Drugovi, idemo dalje. Idemo u Jeruzalem, pa da vidite što je život. Treba nam još puno do uskrsnuća. Dok god hodamo ovom zemljom, bit će krvi, bit će znojа i bit će i razočaranja*«. Isus ide u Jeruzalem a znamo što će se dogoditi tamo.

Tako i ovdje vidite neposredno prije ovog evanđeoskog isječka. Isus govori o trpljenju. Na putu je prema Jeruzalemu. Ide dakle proslaviti pashu kao pobožni Židov. Kao što mi na Uskrs dolazimo u crkvu. To je za njih bio najveći blagdan. Na tom putu Isus im govori o tome: »*Idem u Jeruzalem.*« U svom sveznanju već vidi i zna da će tamo biti izrugan, popljuvan, osramoćen, ubijen i na koncu ostavljen, čak i od svojih apostola. Svi se razbježali kao curice, osim Ivana koji je ostao uz njega i žene, koje su bile najjače. Očito, i Petar ga je zatajio. A onda vidite kako ovdje Isus priča o trpljenju o mucu. On naviješta svoju muku, smrt i uskrsnuće (usp. Mt 20, 17-28).

A kako čovjek razmišlja? Vidite kako razmišlja. Kako u svom častohleplju razmišljaju sinovi Zebedejevi? Oni se čak i boje sami doći, nego poslali mamu. De, mama, ti

pitaj. Pristupi majka sinova Zebedejevih: »Gospodine, molim te, učini sad kad ti osnuješ kraljevstvo, da moji sinovi budu ministri u tvojem kraljevstvu. Znaš, da slučajno ne omanu.« O čemu oni to razmišljaju? O poziciji (položaju), o dobrom mjestu, o karijeri, o ambiciji. A Isus govori o mucu i trpljenju. Zašto on to govori? Da shvatimo da je naš život tako satkan. I nas često ne razumiju, kao što ni Isusa nisu razumjeli. I mi smo često usamljeni kao i Isus u Getsemanskom vrtu. Nitko nije ostao. Svi pozaspali (...) hrču da te Bog sačuva. Isus ostade sam, a molio ih je: »Ostanite sa mnom. Budite sa mnom.«

A čovjek je slab. Jako nam je važno, znate, da od kršćanstva ne napravimo nakaradu. Isus nije došao samo liječiti. Nije došao samo polagati ruke. Isus je došao ljude podizati. On je došao ljude naučiti da žive stvarnost svoga života kao oni koji vjeruju u Boga kojemu sve pripada. A oni koji vjeruju da nas Bog, kako kaže otac Antić, kako on to lijepo ovdje kaže: »Ne gubite vjere ni pouz-

danja... sve je za naše dobro. Samo da se okoristimo ovim kušnjama i pohodom Božjim« (AP I/40, 2). Jer je i Isus prošao svoje kušnje. Krvavim znojem se znojio u Getsemanskom vrtu, jer je znao što ga čeka. I što je molio? - »Oče, ako je moguće, neka me mimoide ovaj kalež. Strah me je. Teško mi je biti ostavljen sam! Teška mi je spoznaja da će me svi popljuvati. Da ću nositi teški križ. Teška mi je spoznaja da ću umrijeti najsrमतnijom smrću koja postoji. Raspet na križ kao razbojnik. Teško mi je. Ali, ne moja, već neka bude tvoja volja.«

Nije li to naš život? Znate, zašto je o. Antić bio tako velik? Vidite koliko nas je danas! Uvijek se ljudi kupe u ovu crkvu. Kad sam kao bogoslov dolazio ovdje, uvijek je netko bio u kripti i molio se na grobu oca Ante Antića. Zašto? Zato što sveci nisu samo zagovornici, nego su i uzori. Čega uzori. Uzori nasljedovanja Gospodina Isusa. Nisu sveci zato što su činili čuda, nego su sveci zato što su bili istinski ljudi. Kršćanstvo nije pobožnjaštvo. Kao eto mi smo sad ovdje, pa smo zadužili Boga što smo na svetoj misi. Kao da Bog nema pametnijeg posla? Ne, mi smo na svetoj misi zato što nam treba Isus da nam pomogne. U čemu? U ovome što o. fra Ante Antić kaže jednom nepoznatom svećeniku. Ovaj mu se valjda žalio na prilike, bio u samostanu, bilo u župi, ili na neke druge

svoje probleme. Antić mu kaže: *»Smetaju Ti prilike u kojima živiš? Usporedi ih s onima u kojima je živio naš Gospodin Isus (...) Promisli kako su Ga svagdje neprijatelji uhodili, progonili, ogovali, mrzili i napadali«* (AP I/49, 11).

Evo sad smo molili križni put. Križni put nije pobožnost: *»Ah, uh, oh, Isuse, kako si trpio.«* Ne treba se tu rastapati. Križni put nam zapravo govori koji je to put nas kršćana. Isus kaže: *»Ja sam put, istina i život«* (Iv 14, 6). *»Tko hoće ići za mnom, neka uzme svoj križ«* (Mt 16, 24). *»Nemojte uzimati moj križ. Nosite svoj križ.«* A najveći križ koji ti

i ja nosimo jesmo mi sami sebi. Mi smo sebi najveći križ, jer smo puni slabosti, puni zavisti, sebičnosti ljubomore. Komotni smo. Često prebacujemo odgovornost na druge. Očekujemo da drugi riješi naše probleme. Često se prenamažemo. Nismo uspjeli, pa padnemo pa čekamo da nas netko podigne. Pa kad netko dođe pa se onda opet pravimo kako trpimo da nas još više sažalijeva.

To nije put Isusa Krista. Put Isusa Krista je put upravo to da je on svjestan da ide u Jeruzalem i da će biti ubijen. Što si prije posvjestimo ovu stvarnost, koju su sveci tako dobro znali. Na ovoj zemlji nikada nećemo biti sigurni. Ova zemlja je samo hodočašće. To je o. Antić jako dobro znao, jer je njegov učitelj bio sveti Franjo. Mi smo putnici i pridošlice na ovom svijetu. Kada to shvatiš, onda ima mjesta u tvom životu i potres i korona i padovi i grijesi i razočaranja i bolesti i smrt. Onda ima mjesta, jer si shvatio da je ovaj svijet ograničen svijet, prolazan svijet, nestalan svijet.

Danas sam tu na kratkom putu Majke Božje Lurdske do samostana u Kozari Boku. Mogu se slupati pet puta. I nema me više! Hvaljen Isus! Jako je važno da potječe od

svetaca upravo ono što fra Ante govori nepoznatom svećeniku. Ne žali se na svoje situacije. Lijepo je da imaš nekoga kome se možeš povjeriti. Lijepo je to. Život ne bi imao smisla kada ne bi imali ljude koji nas ponesu, koje mi ponese. I kad nismo zaslužili. Koji nam praštaju i kad nismo zaslužili da nam bude oprošteno. Bez takvih ljudi nema života. Ali na koncu svaki od nas sam nosi breme svoga života. Sam se hrveš sa svojom bolešću. Sam se hrvaš sa svojim strahovima. Eto vidite jako je važno da od fra Ante Antića mi naučimo upravo ovo. *»Ne treba se ništa bojati. Oružje nek Ti bude: križ Isusov, Njegovo Srce i sv. Pričest, dnevno obavljanje svih vježbi i dužnosti«*(AP I/11, 48) To fra Ante piše mlađem subratu fra Petru Čapkunu.

Ne idem za velikim stvarima, kako kaže psalmist, što su iznad mene, za čudima. Tražim od tebe, Bože, samo da mi daš milost da stvarnost svoga života tako živim, da ne bježim od nje. Tražim od tebe milost, Gospodine Isuse, da shvatim, da sam ja kršten u tebe, koji si Božja sila i Božja mudrost. Mudrost Božja jer me učiš kako trebam živjeti u ovom svijetu, da shvatim da nikada

neću sagraditi vječnu kuću ovdje na zemlji. Da mi nikakav novac, da mi nikakvo zdravlje, ne može biti osiguranje. Ništa me ne može osigurati na ovome svijetu. Ne postoji ni Croatia, ni Erste, i ne znam koje osiguranje koje te može osigurati, jer prije ili kasnije polazimo (odlazimo) s ovoga svijeta. Jer smo mi, kako sam već rekao, na hodočašću, jer putujemo prema obećanoj zemlji. Mi vjerujemo u Krista uskrsnuloga, a dok smo ovdje, mi živimo stvarnost Krista raspetoga. Sv. Pavao kaže: *»Koji ste god u Krista krstili, Kristom se zaodjenuste, Krista ste obukli. Postali ste dionici njegove muke.«* (...) Isus

nije došao uzeti muku sa ovoga svijeta. Je li obratio sve? Nije! Ljudi se i dalje kolju. I dalje se svađamo. I dalje optužuju vladu, ljevicu, desnicu... Nisam ja, Gospodine. Nema šanse! Nisam ja, kaže Adam, Eva me prevarila.

I dalje se dijelimo jedni od drugih. A Gospodin je došao? Zašto? Zato što Bog nije tiranin. Isus je mogao lako riješiti stvari. Ali ne. On nije stvorio robote, već slobodne ljude. Stvorio je tebe i mene na svoju sliku. Dao nam je slobodu da se možemo odlučiti, da se svaki dan odlučujemo za dobro. Da se svaki dan moliš: »Vjerujem, pomози mojoj nevjeri!« Tko god mi kaže: »Ja sam vjernik.« Jesi, brate kao i ja. Ti si čovjek koji želi vjerovati. I rasti ćeš u vjeri do konca dok ne budeš dva metra pod zemljom. Ja sam čovjek. Nisi brate! Treba nam puno da narastemo do čovještva. Jer vjera našega čovještva nije vjera ni Ante Antića, ni svetoga Franje, ni svetog Antuna. Ne, nama je rasti do mjere uzrasta punine Kristove. To je neograničeno. Zato smo stalno u hodu prema našem čovještvu. Zato svi mi skupa ovdje znamo da možemo biti bolji i sebi i drugima.

Dok god hodamo ovom zemljom, jako nam je važno da se uhvatimo Isusa koji krvari, Isusa koji je razočaran, Isusa koji je ostavljen, Isusa koji je u neprilikama, Isusa kojeg Juda poljupcem izdaje. I mi smo puno puta doživjeli da su nas ljudi poljupcem izdali, a isto tako smo i mi sami to učinili. Zato Isus nije došao uzeti patnju iz ovoga svijeta, već je došao patnji na ovom svijetu dati smisao. Što to znači? Ne patiš bez veze. Sveti Pavao kaže: »Nadomještam što nedostaje patnjama Kristovim« (Kol 1, 24). Da li nešto nedostaje patnjama Kristovim? Ništa. Savršena je patnja Kristova. Otkupila je ovaj svijet.

Ali tko danas može s Isusom otkupljivati ovaj svijet? O tome Antić govori i to je tema ove propovijedi, kako je meni ovdje rečeno. Mi, mi smo tijelo Kristovo. Sve što si pretrpio, sve što trpiš ima smisla ako vjeruješ u vječni život. Vjernik će ovako reći: Bože, prikazujem ovo najprije za moje grijehе, prikazujem ovo, Bože, za susjedu Mandu,

da se obrati. Ne tako, već, prikazujem ovo za svoje grijehе, Gospodine, daj da i ja pretrpim nešto iz ljubavi prema tebi, jer si i ti za mene umro i trpio. Ovo moje razočaranje, daj da doživim s tobom, koji si bio razočaran kada te je Juda poljupcem izdao, kad su svi apostoli pobjegli, kad te Petar tri puta zatajio. Razumijete li? Križni put, krivo osuđen! Koliko smo puta krivo prosudili ljude, barem u mislima? Koliko su puta nas krivo prosudili? Što ćemo onda? Da nema Isusa, što bi bilo? Ugušili bismo se u našim razočaranjima. Ugušili bismo se u našim ogorčenostima, u našim zavistima i sebičnostima. Zamisli da te povrijedi netko tko te ne bi smio povrijediti - žena, muž, dijete, baba, strina, najbolji prijatelj. Pa to je strašna stvar. Tko je to iskusio, zna što je to. To je strašna gorčina i borba, da se osvetiš, da mrziš. Vidite, tu sad dolazi Isus. To znači biti kršten u Krista Isusa. Isuse, ti si to prošao, daj i meni snagu.

To je ovo što Antić govori našem kardinalu Kuhariću, svetom čovjeku, koji je često dolazio kod Antića. Kojemu je Antić kao sveti čovjek, koji je vidio u budućnost, rekao dok je još bio obični svećenik: »Učite jezike, trebat će Vam.« Antić je znao za njegovu muku, za progone, da ga prisluškuju u ona nesretna vremena. Ta vremena su bila sveta, jer je i tamo Isus bio, kao i u ovo naše vrijeme. Isus je u središtu svake korone. Isus je u središtu svakog potresa. Ništa ne može biti lišeno Isusove prisutnosti, nego je naše da te smetaju prilike u kojima živiš. Nemaš druge, bit ćeš razuman, nećeš biti veliki heroj, pa kao veliki vjernici ovi i oni, kao i oni bez maske. Idi, brate mili, tamo po livadi. Glas razuma slušaj, a nećeš se tako bojati da se stisneš kao čvarak. Kako ćeš svjedočiti to da vjeruješ u život vječni, vjeruješ da je Gospodin u središtu svake tvoje patnje i svakog tvog problema i svake korone? Kako ćeš to onda vjerovati? Ti ćeš se čuvati od svih ugroza, ali tako da izgubiš pamet i vjeru. Antić, 20. travnja 1964. kaže kardinalu Kuhariću: »Čestitam na onom svetom i punom dioništvu muka, patnja, progona i

križa zajedno sa božanskim Pastirom, jer se u Vama nastavlja život, muka, križ Kristov, ali i njegovo slavno uskrsnuće» (AP I/46, 1) Vidite, to je čovjek vjernik. Oni su uvijek različiti od drugih ljudi. Jesmo li mi različiti od drugih ljudi? Nismo, brate mili! Korona napada i nas. Potres i nas straši. Trese se, ne znaš kud bi sa sobom. Bojiš se isto kao kad te netko klepne po glavi.

Isto se boriš i mučiš s neprijateljima oko sebe i u samom sebi. Kao i svi drugi ljudi, i vjernici i nevjernici, muslimani, partizani i ne znam kako se sve zovu. Isti kao i svi drugi ljudi, a opet različiti, i to bitno različiti. Znaete zašto? Zato što mi znamo da u je svemu što živimo s nama i Gospodin Isus. Zato što mi znamo da su kratke i časovite muke i patnje ove suzne doline. I zato što onda iz tog stava nastojimo biti bolji i ne biti samo zgrtač, ne živjeti samo od Caritasa, nego nastojati uvijek više u životu izgrađivati Caritas, ljubav, ljubav koja daje.

Znaete, kad kažemo Dobri otac Antić, pitamo se po čemu je on bio dobar? Bio je dobar po Isusu Kristu. Kako spoznati da je Bog dobar? Kako ćemo, ti i ja, spoznati da je

Bog dobar? Samo po dobrom čovjeku. Božja dobrota ne pada odozgora pa pukne u rebra tebe i mene. Nema te dobrote. Otkad je Isus Krist postao čovjekom Božja dobrota na ovom svijetu moguća je samo po čovjeku i nikako drugačije. Zato Isus ne može u ovom svijetu djelovati, nego po nama. A kakvi smo mi? Kao i sinovi Zebedejevi, kao i Petar, kao i Marija Magdalena, kao i Zakej. Mi smo slabi ljudi kojima treba milost Božja. Eto zato smo danas ovdje da nam Gospodin Isus pomogne da budemo jači i od svoje sebičnosti i zavisti. Treba nam to svaki dan. Ne samo u korizmi i ne amo na Antićevo.

Treba nam svaki dan da se saberemo prije nego pođemo u novi dan i zahvalimo Bogu za taj novi dan. Molimo ga za - milost da nam pomogne da taj dan proživimo njemu na slavu. Da što god pretpimo, što god nas zadesi, da živimo u zajedništvu s njime, da nam da snagu da možemo naprijed, da ne kukamo nad svojim životom i nad stvarnošću oko nas. Koliko možemo da je mijenjamo, a koliko mi ne možemo da priznamo: »*Gospodine, ti možeš. Ti djeluj, tamo gdje ja ne mogu.*« Amen.

BISKUP IVICA PETANJAK: PROPOVIJED NA ANTIĆEVO 4. 3. 2021.

»Ne uzdaj se u svoja djela već sve pouzdanje postavi u Njegovu dobrotu, milosrđe i ljubav« (AP I/17, 4)

Draga braćo i sestre! Dragi štovatelji časnoga sluge Božjega fra Ante Antića!

Svatko od nas u sebi i na sebi nosi obilježja svojih predaka, svog zavičaja, prostora i vremena i svega onoga što se kroz život nataložilo u nama i na nama; što našom voljom i željom, a što protiv nje. To oblikuje i nas same i postaje naš znak prepoznavanja, naš identitet. Vjerujem da i svece moramo promatrati kroz to ogledalo, kako bi smo ih mogli razumjeti i ispravno vrednovati. I kad govorimo o časnom sluzi Božjem ocu fra Anti Antiću, moramo se vratiti na njegove početke, jer su počeci veoma bitni u životu svakoga od nas.

Ako imate u obitelji nekog tko je doživio lijepu starost ili se družite s nekim od takvih, onda ste sigurno primijetili da što je čovjek stariji to se više vraća u djetinjstvo, a najveći dio života kao da nije ni postojao. Što smo stariji, to smo više u svojoj starosti. Na koncu ostane samo početak i kraj našega života.

Pročitao sam u životopisu časnoga sluge Božjega fra Ante Antića kako su se njegovi roditelji u vrijeme kad je njegova majka bila trudna s njim našli na olujnom moru i u opasnosti da se njihova barka potopi. Njegovi roditelji u takvoj situaciji, a da nisu ništa jedno drugom rekli, učiniše zavjet: ako prežive ovu oluju i ako se bude rodio sin, zvat će se Ante u čast svetoga Ante Padovanskog jer se taj prolaz kojim su plovili zove sv.

Ante Padovanskog. Otac k tome obeća da bi volio ako ostanu živi i ako se rodi sin da i on pođe stopama svetoga Antuna, tj. da postane fratar.

Oluja je iznenada prestala. Oni živi i zdravi stigoše kući. Rodio se sin i dobio ime Ante. U sedmoj godini Antina života, njegov otac, na svojoj smrtnoj postelji, tri puta reče svojoj ženi neka ne zaboravi zavjeta koji su učinili na olujnom moru. Majka je odgajala svoju djecu u kršćanskom duhu. Ante je bio šesto od desetero djece. Mali Ante je zarana postao ministrant, ali mu majka nije spominjala njezinog i očevog zavjeta, tako da je Antina odluka da pođe u franjevačko sjemenište bila njegov slobodan izbor.

Ovdje dotičemo jednu važnu činjenicu: zavjet učinjen Bogu za drugoga i u ime dru-

goga, i slobodu toga koga se zavjetovalo. Kako pomiriti osobnu slobodu izbora i zavjet koji je davno, u tvoje ime, ili za tebe učinjen Bogu?

Tu presudnu ulogu ima obitelj i cjelokupno životno ozračje. Očito je majka molila na tu nakanu. Sigurno ni otac, kojem je taj zavjet bio najvažniji u trenutku njegovog odlaska s ovog svijeta, nije prestao i u kraljevstvu Božjem moliti na tu nakanu. Bog je učinio svoje i stvorilo se takvo povoljno ozračje da je onaj tko je zavjetovan, u svojoj

potpunoj slobodi, ne znajući za učinjeni zavjet, izabrao baš taj put koji su njegovi roditelji obećali kad su se našli u smrtnoj pogibelji. Spašena je sloboda izbora pojedinca i ispunjen je zavjet koji je Bogu dan.

Ako potječete iz dobrih kršćanskih obitelji, morali ste primijetiti kolike su naše majke, bake, prabake, u svom životu molile, postile, hodočastile, samo zato što su imale neki zavjet koji su učinile Bogu u određenom trenutku svog života i nije bilo te sile koja bi ih u tome mogla pokolebati.

Znakovito je da je u slučaju časnog sluga Božjeg fra Ante taj zavjet učinjen Bogu i svetom Anti osobito na pameti držao njegov otac, te je i na smrtnom času na to upozorio svoju suprugu.

Evo nalazimo se u godini svetoga Josipa. Bojim se da će ova godina svetog Josipa proći u devet srijeda prije svetog Josipa ili u devet dana prije svetog Josipa i da će 19. ožujka završiti godina svetog Josipa. Došao Josip i prošao Josip. Ja sam mojima svećenicima i vjernicima napisao pismo i zaključio, sigurno će reći: Dobro se sjetio naš biskup da ga sada uputi prije negoli je došao blagdan svetog Josipa. A ja sam rekao da oni koji ljube devetnice evo sada imaju pred sobom ne devet dana, ne devet srijeda, već devet mjeseci i pozvao ih da nastoje u svojim propovijedima, u svojim katehezama govoriti o vrlinama svetoga Josipa, o ulozi oca i značenju oca i u vjeri naših obitelji.

Sklon sam vjerovati da ništa na svijetu nije tako snažno što bi moglo održati našu vjeru, osobito u danima velikih kušnji i napaсти, kao što su to zavjeti i obećanja dana Bogu, a to je gotovo iščezlo iz naše prakse. Tko danas ima neki zavjet i neko obećanje za cijeli život. Zato smo se našli u slijepoj ulici.

Ja bih iz moje obitelji mogao nabrajati mnoge. Moj tata je umro prije nekoliko mjeseci. On i mama živjeli su 65 godina u braku. Započeli su 1966. Otkad se udala, posti subote, uz to što posti petke. Bila su i vjen-

čanja, bile su i krizme, bila su i ređenja, bili su svatovi. Ona kuha, ali ona ne jede. I nema te sile koja će nju nagovoriti da ona u subotu prekrši svoj post, već šezdeset i šesta godina. Pokojna baka umrla je u devedesetoj u Americi, mamina tetka. Ona je postila utorke svetom Anti i ja joj kažem: »Bako, zašto postiš utorke?« Ona mi odgovori: »Sad ću ti reći. Kad su partizani 1945. dotjerali nas udovice, a muševi su već pobijeni i selo zapaljeno, u Hrvatsku Kostajnicu. - Vidim trese se. - I ja držim najmanje dijete od dvije godine u naručju i kažem mojoj mami: Sad ćeš vidjeti kako će nas partizani klati. I podignem ruke prema nebu s ovim djetetom i kažem: Sveti Ante i Majko Božja, ako ja i djeca danas ostanemo živi dok sam ja živa, postit ću svakog utorka.« Umrla je 2009. Nikada posta utorkom nije prekršila. To su zavjeti. Tko je od nas danas spreman učiniti zavjet ili obećanje Bogu. Bez toga nema čvrste vjere. Bez toga se ne može živjeti u vjeri.

Svi koji štuju Časnog slugu Božjeg gotovo redovito pred sobom imaju njegov lik kao svetog i pronicavog ispovjednika i pomoćnika u mnogim teškim stanjima, a fra Ante Antić je gotovo 40 godina bio odgojitelj – magistar bogoslova do te mjere, tako da ga nisu ni zvali po imenu, nego pater magistar od 1917. do 1956. Trideset godina u Makarskoj i deset godina ovdje u Zagrebu. A onda zadnjih deset godina, od 1956. do 1965., do dana svoje smrti ispovjednik u ovoj crkvi.

Biti odgojitelj, znači biti otac. I sam imam nekog iskustva u tome i onaj tko to nije bio neće razumjeti da svake godine dolazi potpuno nova generacija mladih i kao da među njima nije razlika od godinu dana nego ne znam koliko. Što to znači biti odgojitelj? Jedna grčka poslovice kaže: Onoga koga su Bogovi mrzili, njega su postavili za odgojitelja. Odgojitelj kao i roditelj, ne može živjeti na lijepim uspomenuama, na nekoj staroj stečenoj slavi, jer je on na udaru svake generacije. On se mora dokazivati pred svakom generacijom, jer je svaka generacija svijet za sebe. Dolaze iz novicijata i jedna je generacija Bože pomozi, a druga Bože oslobodi,

kao da nije jedna godina razlike između njih, nego pedeset godina. Svaka generacija ima neki svoj način razmišljanja, ponašanja, držanja, a ti kao odgojitelj moraš biti uzor svima. I tako je časni sluga Božji o. fra Ante bio odgojitelj 40 godina, 40 generacija.

Ponovno dolazimo do jednog fenomena, a to je da njemu, koji je svog oca izgubio u sedmoj godini života, budu povjerene generacije i generacije mladih, tj. budućnost cijele jedne provincije. Što bi na to rekli današnji psiholozi? Ludi fratri, išli su i postavili za odgojitelja i da bude otac netko tko nema iskustvo očinstva, jer je izgubio vlastitog oca kad je imao sedam godina. Da li ga se uopće i sjećao? Kako je mogao netko tko nije u svojoj obitelji doživio oca, živio s ocem, osjetio što znači očinska ljubav, skrb i briga, blagost i strogoća. Kako taj može biti otac, sveti i uzorni otac, stotinama drugih, i to četrdeset godina? Odgovor je samo jedan: vjera i milost Božja. Onaj tko ima stamenu vjeru i koji se otvori djelovanju Božjem, takvome Bog svojim zahvatima popunjava, nazovimo ih tako, rupe kojih ne bi bilo da je svatko od nas odradio ono što je trebao ili da se nije dogodilo nešto nepredviđeno i tragično u životu.

Vjera u suradnji s milošću Božjom popunjava i ispravlja ljudske rupe, promašaje, propuste i grijehe, čak i životne tragedije i drame, pod uvjetom da se čovjek otvori milosnom Božjem djelovanju.

Dolazimo tako do teme koju mi je odredio postulator u kauzi Časnog sluge Božjeg, fra Josip Šimić, a ona glasi: »Ne uzdaj se u svoja djela već sve pouzdanje postavi u Njegovu dobrotu, milosrđe i ljubav« (AP 1/17,4). To je rečenica uzeta iz pisma kojeg je časni sluga Božji o. fra

Ante, kao odgojitelj, 23. listopada 1931. iz Makarske napisao jednom svom bogoslovu, fra Nikoli Gabriću.

U tom istom pismu fra Ante piše fra Nikoli: »Budi ponizan, strpljiv i velikodušan! Sve Bogu, sve Njegovoj svetoj ljubavi, ma sve! Eto što Gospodin hoće od Tebe! Ti si mu sve dao i poklonio i velikodušno, ali On uvijek hoće još više, još potpunije, još savršenije. (...) Ne oslanjaj se ni na jedno svoje djelo, pa bilo ono ne znam kako dobro ili sveto. (...) Ne uzdaj se u svoja djela već sve pouzdanje postavi u Njegovu dobrotu, milosrđe i ljubav. (...) Uz odricanje sebe, rado ljubi križ i trpljenje, jer Te ono čini sličnim Isusu, Tvome Kralju, jer to On hoće« (AP I/17,4).

Sluga Božji fra Ante tada ima 38 godina i 14 godina odgojiteljskog staža i iskustva. U ovim njegovim godinama mnogi danas ne znaju što bi sa samima sobom, a on ima takve jasne i sigurne stavove, i očito je on sam u sebi već toliko izgrađen, jer tko bi se bez toga mladom čovjeku – studentu usudio napisati: »Sve Bogu, sve Njegovoj svetoj ljubavi, ma sve!« (AP I/17,4). Samo onaj tko je u sebi izgrađen i tko je prema sebi zahtjevan, može u takvoj radikalnosti odgajati druge.

Mi smo danas čuli veoma poznato evanđelje o bogatašu i Lazaru (Lk 16, 19-31). Zašto je bogataš završio u paklu? Nije imao vjere. Nije njega u pakao odvelo njegovo bogatstvo kao takvo, nego njegov *ego*. Njega je uništilo njegovo *ja*. On je sebe poistovjetio i izjednačio s onim što posjeduje i u svojoj oholosti nije vidio drugoga pored sebe.

Zato časni sluga Božji o. fra Ante Antić piše ovom svom bogoslovu: »*Ne oslanjaj se ni na jedno svoje djelo, pa bilo ono ne znam kako dobro ili sveto. (...) Ne uzdaj se u svoja djela već sve pouzdanje postavi u Njegovu dobrotu, milosrđe i ljubav*« (AP I/17,4). Kako snažno i istinito odjekuju te fra Antine riječi nama danas godinu dana nakon ovog

nesretnog virusa i razornog potresa u Zagrebu i Banovini. Na koje se to svoje djelo možemo osloniti i biti sigurni? Što je naše? U čemu je naša sigurnost? Ni u stvarima, ni u ljudima.

Točno onako kako čusmo večeras iz usta proroka Jeremije: »*Proklet čovjek koji se uzda u čovjeka*« (Jer 17,5). Zašto bi bio proklet? Zato što je svaki čovjek ograničen svojom ljudskom naravi i ne može dati više nego što može, a osim toga čovjek je samo čovjek. Samo Bog nikada ne vara i samo on ostaje vjeran zauvijek. Zato časni sluga Božji o. fra Ante kaže ovom mladiću: »*Sve Bogu! Budi dijete posluha*« (AP I/17,4).

Svatko od nas je obilježen svojim prostorom i vremenom, obitelji i zavičajem, svatko ima svoju povijest u kojoj su mnogi ostavili traga, ali svatko od nas svom životu daje svoje obilježje i tu ne može biti uzmaka niti može biti izgovora i opravdanja. O svakome od nas ovisi hoće li biti svetac ili zločinac. Milost Božja je uvijek prisutna i uvijek je na djelu, a sve ostalo je pitanje nas i naše vjere. Otac Antić se uzdao u Boga i na to poticao svoje gojence i sve ostale koji su k njemu navraćali da ih duhovno nahrani. Amen.

50. OBLJETNICA PRIJENOSA TIJELA Č. SL. BOŽJEGA O. ANTIĆA

ZAGREB, 15. 12. 2020.

Euharistijsko slavlje predslavio je o. vicepostulator fra Josip Šimić, a suslavili su o. gvardijan i župnik fra Ivan Maletić, župni i samostanski vikar fra Ivan Marija Đuzel i prof. fra Stipo Kljajić iz Provincije Bosne Srebrene. Usprkos koroni okupio se lijep broj vjernika, više od očekivanog. Pjevao je zbor o. fra Ante Antić. Donosimo proširenu propovijed o. vicepostulatora fra Josipa Šimića.

SLUGA BOŽJI O. FRA ANTE ANTIĆ - UZOR KOJI TREBA PREDLOŽITI MLADIM REDOVNICIMA I SVEĆENICIMA

O časnom sluzi Božjem ocu fra Anti Antiću o. Ladislav Marković, karmelićanin prije pedeset godina piše: *»Poznati nam o. Ante Antić odlikovao se dubokim sjedinjenjem s Isusom u svagdanjem životu, a posebno u svetoj Misi, dobrotom u dijeljenju Božjih milosti u svetoj ispovijedi, vedrinom u*

podnošenju patnja i boli, osmijehom i nepomučenom duhovnom radošću u općenju s bližnjim. Ako ga Crkva kao takva prizna i predloži dušama, bit će za svećeničke i

50. OBLJETNICA PRIJENOSA TIJELA ČASNOGA SLUGE BOŽJEGA O. FRA ANTE ANTIĆA

U utorak 15. prosinca 2020. slavimo 50. obljetnicu prijenosa tijela časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića sa groblja Mirogoj u kriptu Crkve Majke Božje Lurdske.

PONEDJELJAK, 14. 12. 2020. <> 8.30 - 18.00
CJELODNEVNO KLANJANJE I BLAGOSLOV S PRESVETIM
UZ PROMIŠLJANJE NA TEMELJU ANTIĆEVIH TEKSTOVA
<> <> <>

UTORAK, 15. 12. 2020. <> U 19.00 SATI
EUHARISTIJSKO SLAVLJE PREDVODI I PROPOVIJEDA
O. FRA JOSIP ŠIMIĆ, VICEPOSTULATOR

redovničke duše jedan poticaj. *Nasljedujući ove kreposti većma će ugoditi Isusu, Crkvi biti korisniji a dušama miliji*« (L. MARKOVIĆ, *Sveci i svetost, Dobri otac Antić*, 1[1971.], 12).

Masno otisnuta rečenica iz gornjeg teksta jako je indikativna jer su sličan zaključak jednoglasno zaključili teolozi konzultori Kongregacije za kauze svetih na svojoj sjednici (congressus peculiaris) 26. 11. 2013., kako to na kraju sjednice zaključuje i zapisuje promicatelj vjere mons. Carmelo Pellegrino, koji je po službi predsjedao sjednicom konzultora: »*Na kraju sjednice konzultori su složili oko činjenice da je sluga Božji*

Ante Antić vrijedan uzor koji treba predložiti mladim redovnicima i svećenicima.« (CONGREGATIO DE CAUSIS SANCTORUM, p. n: 1462, *Relatio et vota congressus peculiaris super virtutibus servi Dei Antonii Antić*, die 26 novembris an. 2013. habiti, Romae 2014., 181.)

Svečano euharistijsko slavlje odmah nakon polaganja tijela u sarkofag, u zajedništvu sa subračom o. Antića, predvodio je pomoćni biskup zagrebački mons. Mijo Škovrc koji je u propovijedi istaknuo: »*O braćo moja i sestre, kako je ovo lijep dan! Kako sam ja sretan ovdje s vama i među vama... Svetost po primjeru čovjeka kojeg ovdje po tijelu imamo pred sobom, a u duhu nosimo u sebi, baš po njemu je pokazana svima (...) Pokazalo se dobročinstvo, ljudskost, čovječnost našega otkupljenja i to u ovom sinu sv. Oca Franje. Kako smo zahvalni za svaku onu toplu riječ koja nam je bila rečena, koja nas je shvaćala, koja je u nas unosila kap po kap svjetla, koja je u nama razgorijevala odluku za odlukom, koja je od nas stvarala bratstvo Isusa Krista, zajednicu Majke Božje. Evo zato sam ja njemu zahvalan, zahvalan franjevačkom redu, a nadasve sv. o. Franji (...) Preporučit ćemo i dušu našega brata, ukoliko treba naše molitve, i duše svih prisutnih, i duše svega našega naroda, napose Trećeg Reda sv. Oca Franje (...) i dušu svega našega hrvatskog puka preporučit ćemo blagoslovu, utjecaju, zagovoru ovog našeg svete uspomene brata, komu svjetlost vječna svijetlila do vijeka! Amen*« (*Dobri otac Antić*, [2(1971.), 2]).

Na večernjoj misi na dan prijenosa tijela 15. 12. 1970. propovjednik fra Krsto Kržanić, fra Antin školski kolega, istaknuo je »*povijesno značenje prijenosa tijela fra Ante s Mirogoja u našu kriptu kao dragocjeno moralno blago koje će pred licem Svemogućega biti trajna ekspijacija za sva velika zla koja pustoše moralnu ljepotu Zagreba (...) Sva su prirodna dobra, velika i časna, ali su neizmjereno veća natprirodna dobra: religiozne vrednote i moralne veliči-*

ne. Povijest je svjedok da su narodi i velike civilizacije biološki propali i nacionalno degradirali u progresiji otpada od vjere (...). I manji narodi, dok su moralno zdravi i vjerski odani i vjerni Evanđelju, bili su uvijek jaki i otporni. Oni koji temelje svoj život na vjeri i koji beru velike moralne pobjede - oni su u isti mah i vjerski i nacionalni heroji za svoj narod (...). U galeriji katoličke svetosti hrvatski narod je zlatnim slovima urezao svoje moralne heroje, koji su ostvarili svoje savršenstvo kao divno djelo milosti i jake volje.» Propovjednik je naglasio kako je fra Ante Antić bogat krepostima u herojskom stupnju - **naša nada, naša snaga, naša utjeha**, a »**njegovo trajno, nepomućeno izvanredno sjedinjenje s Bogom, njegova religioznost bila je kristocentrična i marijanska**« te kako se je u životu usredotočio na odgajanje mladih bogoslova i kako je prema bližnjima imao srce puno dobrote i velikodušnosti pomažući duhovno i materijalno u uzornoj karitativnosti (*Vjesnik Provincije*, 5-6 [1970.], 250-251).

Kršćanski pojam i shvaćanje svetosti, prema biblijskom poimanju podrazumijeva obraćenje, po kojem nam postaje moguća suradnja s Bogom, a to znači ostvarenje svetosti u našem ljudskom životu, na što nas Bog poziva: »*Budite dakle sveti, jer sam svet ja!*« (Lev 11, 45b). U kršćanstvu su svi pozvani na svetost. Kako to ostvariti tumači nam Ivan donoseći Isusove riječi: »*Ako me tko ljubi, čuvat će moju riječ pa će i Otac moj ljubiti njega i k njemu ćemo doći i kod*

njega se nastaniti« (Iv 14, 23). [usp. M. MESLIN, L'expérience religieuse, *Encyclopedie des religions*, II., Bayard Éd., Paris 1997., 2259].

U prva tri stoljeća, mučenike su s pravom smatrali svetima ili blaženima (ostvarenje svetosti po mučeništvu), između ova dva naslova (titula) u početku nije bilo crkvenopravne razlike. Ovdje možemo i trebamo govoriti o »*Vox populi, vox Dei*« i »*sensus fidelium*«. Kada su prenosili njihova tijela u crkve, onda bi čitali izvještaj o mučeništvu. Prvi mučenik čiji je prijenos tijela (translatio corporis) kršćanska povijest zabilježila bio je učenik sv. Ivana ap. biskup Smirne sv. Polikarp (70.-156.). U

obredu prijenosa tijela važno mjesto imao je i izvještaj o mučeništvu *Acta martyrum*.

Slavlje na grobovima mučenika, ponajviše u katakombama, imalo je u početku ponajprije lokalni značaj na razini pojedinih biskupija ili cijelih crkvenih pokrajina. No, bilo je jako važno za razvoj kulta mučenika u kršćanskoj starini. Nakon prestanka progonstava s vremenom se širi na cijelu Crkvu. Krajem IV. st. brojne novosagrađene crkve malo-pomalo teže pronaći, pribaviti i prenijeti (*translatio corporis*) tijela (ili dijelove tijela) mučenika, jer su mučenike smatrali svetima po mučeništvu (usp. F. CHIOVARO, *Le culte des Martyrs dans L'antiquité chrétienne, Encyclopedie des religions, II.*, Bayard Éd, Paris 1997., 1928-1931). Dvije činjenice postaju jako važne: **pronalazak i prijenos tijela mučenika** (usp. također P. BROWN, *Le culte des saints*, Le Cerf Paris 1984, 11-69). Nakon prestanka progona i mučeništva svetima se smatralo velike pokornike (pustinjake) i priznavaoce (propovjednike i branitelje prave vjere).

Kako je kršćanstvo postalo slobodno i praktično državna religija, a progonstva nestajala, mijenja se koncept i poimanje svetosti. S vremenom su svetima počeli držati monahe - pustinjake i pokornike, kako to u

životopisu sv. Antuna pustinjaka svjedoči patrijarh aleksandrijski Atanazije (357.) i kako to svjedoči Sulpicije Sever u životopisu sv. Martina iz Toursa (397.) U to vrijeme svetošću su smatrani pokornički (apostolski) život, kontemplacija i pastoralno djelovanje (propovijedanje). Isto tako svetima su smatrani klerici koji su pastoralno služili u svetištima. Brojni crkveni pisci iz toga vremena smatraju da vježbanje u krepostima zapravo zamjenjuje mučeništvo, i da je čist život i obdržavanje Božjih zapovijedi jedna vrst duhovnog mučeništva. O tom sveti Bazilije piše: »*Postanite mučenici volje, bez progonsva, bez ognja, bez muke, a sa istim zaslugama mučenika*« (vidi L. MARKOVIĆ, *Sveci i svetost, Dobri otac Antić*, 1(1971., 9). Slično mišljenje iznosi i sv. Jeronim: »*Svjedočenje za Krista nije samo u prolijevanju krvi, nego i neprekidno služenje bez ljage i postojanom voljom jest svagdanje mučeništvo*« (vidi L. MARKOVIĆ, *Isto*). Jeronim je također smatrao da je štovanje mučenika i njihov prijenos iz katakomba i drugih grobova doista jako važno, jer tako biva ugašeno i zaboravljeno štovanje poganskih idola.

I u ovom razdoblju još uvijek veliku ulogu i simboliku ima prijenos tijela u novosagrađene crkve i onih koji nisu bili mučeni-

ci, tj. svjedoci krvlju, već su živjeli sveto, propovjednički i pokornički svjedočili za Krista. Kako su se s vremenom pojavljivale i zloporabe, crkvene su vlasti na biskupijskoj ili sinodalnoj razini preuzele sve u svoje ruke i strogo ispitivale o mučeništvu, krepostima i čudesima kandidata i kandidatice za naslov svetosti.

Od 11. st. pape, malo-pomalo, prenose proceduru kanoniziranja od biskupa i pokrajinskih sinoda i podlažu isključivo papinskoj jurisdikciji. Otada se javlja i jasna razlika između beatificiranja i kanoniziranja. U 12. stoljeću još susrećemo **translatio corporis**, ali se nakon toga traži papinska kanonizacija (usp. L. HERTLING, *Materiali per la storia del processo di Canonizzazione, Gregorianum*, 16(1935), 183 [170-195], (navodi Ferdinando DELL'ORO, *Beatificazione e Canonizzazione* »Excursus storico-liturgico« C.L.V. - Edizioni liturgiche, Rim 1997., 20-21).

Drugi vatikanski koncil uči o svetim mučenicima i mučenicama: »*A za apostole i Kristove mučenike, koji su prolivši krv, dali najveće svjedočanstvo vjere i ljubavi, Crkva je uvijek vjerovala da su u Kristu tješnje s*

nama sjedinjeni, ujedno ih je s Blaženom Djevicom Marijom i sa svetim anđelima osobitim osjećajem štovala i pobožno prosila pomoć njihova zagovora« (LG 50). I danas također za mučenike vrijedi poseban put kanonizacije.

Za one koji nisu mučenici ispituje se krepostan život i glas svetosti. Ono što crkveni pravници nazivaju *izvršnost života*, teolozi zovu *junački stupanj kreposti* ili *junačke kreposti* i *glas svetosti*. To u kauzama o našim suvremenicima, kao što je časnii sluga Božji o. Antić, ali i o povijesnim osobama biva ispitivano.

DVIJE ISPRAVKE IZ BROJA 3-4 (2020.)

Na str. 5 u prvom odlomku ispod fotografije starog samostanskog groba umjesto teksta: »Gradski sanitarni inspektorat dozvolio je prijenos u crkvu službenim aktom od **1. IV. 1979.**, a Duhovni stol Zagrebačke nadbiskupije, nakon dobivene dozvole iz Rima, izdao je odobrenje **27. XI. 1979.**«

Treba stajati: »**Gradski sanitarni inspektorat dozvolio je prijenos u crkvu u službenim aktom od 1. IV. 1970., a Duhovni stol Zagrebačke nadbiskupije, nakon dobivene dozvole iz Rima, izdao je odobrenje 27. XI. 1970.**«

Na str. 2 ispod Sadržaja i Popisa fotografa, u opisu posljednje stranice korica, krivo je navedeno ime autora slike u kupoli crkve (ex-katedrale) u Skradinu. Umjesto navedenog imena Ferde Lovrića-Caparina, treba stajati ime **Branka Lovrića-Caparina**.

SVEČANA AKADEMIJA U ČAST OCU FRA ANTI ANTIĆU

U srijedu 3. ožujka 2021. godine, u Samostanu o. fra Ante Antića u Splitu na Trsteniku održana je svečana akademija u prigodi spomendana preminuća Časnog sluge Božjega oca fra Ante Antića. Pozdravnu riječ uputio je najprije mnp. o. fra Marko Mrše, provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja, potom gvardijan samostana na Trsteniku fra Ivan Macut i kao domaćin susreta fra Ivan Režić, magistar franjevačkih bogoslova.

Izlaganje O temi Franjevac – Student na KBF-u u Splitu održao je fra Domagoj Volarević, profesor liturgike na KBF-u, Sveučilišta u Splitu i domagistar franjevačkih bogoslova. Referat o liku i djelu časnog sluge Božjega oca fra Ante Antića izložili su bogoslovi fra Oliver Marčinković i fra Valentino Radaš.

Novi, 15. broj, časopisa bogoslova Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja *Počeci* predstavili su fra Stipe Buljan, glavni urednik, i fra Ante Akrap, profesor filozofije i prodekan za nastavu na KBF-u u Splitu. Kroz program akademije nazočne je vodio bogoslov fra Marko Plejić.

Glazbeni dio susreta animirao je Zbor franjevačkih bogoslova pod ravnanjem prof. Pere Prosenice, zborovođe, uz prof. Mariju Bašić Markotić, na flauti. Pedesetak uzvanika prisustvovalo je tako na prvoj svečanoj akademiji od preseljenja franjevačkih bogoslova iz Makarske u Split 1999. godine. Na koncu je slijedila zahvala onima koji su svojim doprinosom i prisutnošću učinili da sve protekne lijepo i skladno. Prisutni su na odlasku dobili na dar najnoviji časopis.

Tekst/fotografije: fra Mate Šakić

SAVJETI FRA ANTE ANTIĆA ZA RAST U DUHOVNOM ŽIVOTU

Sluga Božji o. fra Ante Antić, član Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja iz Splita, zasigurno je jedan od naših najomiljenijih svećenika 20. stoljeća. Osobito je bio poznat po daru uvida u stanje duše i po svojim duhovnim savjetima/pismima u kojima je svećenicima, časnim sestrama i vjernicima davao smjernice za rast u duhovnom životu. Donosimo vam na 56. obljetnicu njegove smrti neke od njegovih najpoznatijih savjeta za duhovni rast:

»Kome si predao svoj život? Koji je njegov smisao? Zašto živiš? Čemu se nadaš? Kome te vodi ovo stanje? Je li Gospodin s tobom zadovoljan? U čemu je sva važnost tvoga života? Evo ti pitanja s kojima se imaš pozabaviti u ovim svetim danima i ući u sebe i promatrati sve svoje vladanje i život. Nije korist odgađati za poslije ili se nečemu nadati. Pusti ti te suvišne brige i smetnje te se više posveti svojoj duši koja ti je prva i najbliža.«

»Pustite zabrinutost i tjeskobnu brigu za mnoge stvari i poslove Ocu Nebeskome koji sve radi iz ljubavi za naše veće dobro. Ljubite ga i u mraku, u tami vaše unutrašnjosti, u nesigurnosti vaših pogleda i misli, u nestalnosti vaših koraka i u slabosti vaše volje. On je s vama, On je u vama. On je nad vama, On je uz vas. On je pred vama i za vama; zato uvijek ostanite i počivajte u Njemu.«

»Ne uznemirujte se ako odmah ne možete provesti odluke koje ste donijeli. Zna dragi Bog što nam najviše treba pa nas vježba u nepouzdanju u sebe, u poniznosti i potrebi da se molimo. Ne smijete pasti u malodušnost, nepouzdanje, duhovnu potištenost. Ako nemate one gorljivosti, onog elana koji biste

Karin Grenc: fra Ante Antić

željeli, htjeli, ponizite se i priznajte da ste ništa, da ne možete ništa, da ništa ne zaslužujete i da ste dostojni kazne. Poslije takve poniznosti, bacite se u naručje Božje i prikazite ljubav Božanskog Srca mjesto sebe.«

»Gdje god radite i s kim god radite, nosite svugdje Isusa, mir i dobro. Došao križ s koje god mu strane drago, primite ga kao Isus svoj križ i ponesite ga s njim svaki dan, odričući se same sebe!«

»Šutjeti:

- to je poniznost;
  - o tuđim greškama, to je ljubav;
  - od beskorisnih riječi, to je pokora;
  - u zgodno vrijeme i na zgodnom mjestu, to je razboritost;
  - u križevima, to je heroizam.«
- fra Ante Antić

Preneseno sa stranice
Franjevačkog klerikata u samostanu
o. fra Ante Antića, Split

SVEČANO PROSLAVLJENA SVETKOVINA BLAGOVIJESTI I BLAGOSLOV ZAVJETNE AUREOLE ZA KIP MAJKE BOŽJE LURDSKE

Devet mjeseci prije Božića, 25. ožujka, Crkva slavi svetkovinu Navještenja Gospodinova. Svetkovina je to nade i velike radosti za sav ljudski rod, kojom proslavljamo početak našeg spasenja i slobode u Isusu Kristu.

Ovo slavlje svetkovine navještenja Kristova utjelovljenja, u župi i svetištu Majke Božje Lurdske, na poseban je način obilježeno i povodom svečanog blagoslova zavjetne aureole za dragi nam lik naše nebeske Majke.

Aureola za kip Majke Božje nastala je kao zavjetni dar vjernika i braće franjevaca u zahvalu što su životi vjernika i svetište bili pošteđeni većih šteta u potresu kojim je Zagreb pogođen 22. ožujka 2020. godine. U tim, kao i u svim životnim kušnjama, osobito ovdje, osjećamo blizinu naše Nebeske zaštitnice, njezin dar utjehe i zagovor pred licem nebeskoga Oca. Aureolu je idejno osmislila i s puno umijeća modelirala ak. kiparica Linda Kršnjavi te vodila njezinu izvedbu koja je povjerenja Zlatarni Rodić iz Zagreba.

Središnje euharistijsko slavlje u 19 sati predslavio je pomoćni biskup zagrebački mons. Ivan Šaško. U koncelebraciji, uz župnog i samostanskog vikara fra

Ivana Mariju Đuzela, bio je i provincijal Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda fra Milan Krišto te ostali svećenici. Da okupljeni vjernici mogli lakše razumijeti smisao izrade aureole i krunjenja Majke Božje Lurdske opis aureole iznio je fra Ante Crnčević. Pjevanje je predvodio mješoviti župni zbor pod ravnanjem č. s. Željke Čeko.

HOMILIJA

Braća i sestre u Radosnoj vijesti!

1. Otajstvo današnje svetkovine može nam postati bližim, ako ga promatramo u simbolu »aurèole«. Ona govori o svetosti, nosi značenje utjelovljene Božje prisutnosti; dodira običnoga i neobičnoga, susreta prolaznoga i vječnoga. Zar Navještenje nije upravo to?

Sama riječ »aurèola« umanjena je pridjeva *aureus*, što znači »zlatna«. Dakle, na hrvatskome je ona, doslovno: *zlatnica*. Nešto maleno što označuje, što naviješta i predstavlja veličinu, neizmjenost. Svojom bojom odražava boju neba, jer je ponajprije zlatna u ranome kršćanstvu i u (kršćanskome) slikopisu boja neba.

Zar se u Navještenju ne susreću poniznost i malenost s neizmjernim i zar se baš u njemu na čudesan i predivan način ne odražava nebo? Tu se nalazimo u punini otajstva navještaja utjelovljenja Božjega Sina, Božje Riječi koja se riječima ne dopušta izgovoriti. Zato i dok slušamo riječi, osjećamo snagu tišine i šutnje.

Anđeo i Marija razgovaraju u ozračju doma, poslova, uspjeha i nada. Bog se objavljuje u svakidašnjici, da bi postao čovjekom na svim putovima čovjeka. On se utjelovljuje u Marijinu krilu, da bi bio naše tjelesnosti, naših života. Ne mile ti se žrtve, Gospodine, nego si mi pripravio tijelo, kaže Krist, po Poslanici Hebrejima. Upravo zbog toga i mi svoju povijest, koja je uvijek i tjelesna, možemo prinijeti Gospodinu, biti dionicima povijesti koja nadilazi povijest.

2. Ovo je slavlje »otajstva Aureole«, otajstva Utjelovljenja i Proslave, otajstva Božje objave i prisutnosti u slobodnome odgovoru mlade žene koja nosi ime »Ljubljena zauvijek« (Marija).

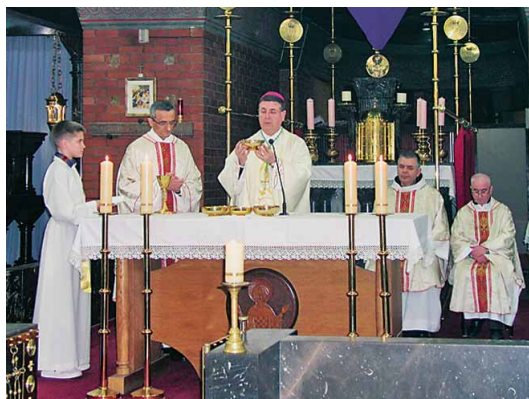
Aureola je sažetak osobe, svega što ona jest zemaljski, »sažetak zemaljskoga«, a ujedno preobraženoga, tako da u njoj vidimo nebesko. Tako je aureola i sažetak, »zgusnutost neba«.

Ona se kao *nimbus*, kao prsten ili ploha punoga kruga stavlja oko glave, ali obuhvaća cijeloga čovjeka. I dok se čini da povlači granicu, aureola svjedoči bezgraničnost. Tu je ljepota njezina uprizorenja koje otkriva novost i ravnovjesje; proturječje i pomirenost.

I u ovoj aureoli, koju su pripravili naši oci franjevci i vjernici, koju danas stavljamo na Marijin lik netko može vidjeti samo njezinu materijalnost, zemaljsku prolaznost, dok ju kao vjernici vidimo u svjetlu neba, kao razgovor s Bogom, kao prihvaćanje njegove blizine, kao nadahnuće za ljubav prema bližnjima.

U njoj čujemo Anđelov pozdrav: *Gospodin s tobom*; čujemo toliko ponavljani liturgijski pozdrav i poziv: *Gospodin s vama, s vama do svršetka svijeta*. Kada se probude strepnje pred prijetnjama zemaljskih nepogoda; dok u nama još struje zvukovi potresa, u aureoli susrećemo sigurnost riječi: *Ne boj se!* Ne boj se ni kada Bog ne ide putem očitosti, kada se čini da nas ne uslišava, kada bismo željeli vidjeti njegovu moć. Ne boj se, kada se skriva u malenosti ljudskih bića, odbačenih, zlostavljanih, pregaženih.

3. Da, zacijelo će se čuti prigovor: čemu zlato, čemu rijetko kamenje i nakit. Čini se da bi ta vrijednost bila vrednija, ako se utroši u druge svrhe, običava se reći – »konkretni-

je«. No, život nas istodobno uči da onaj tko ne zna Bogu reći hvala, ne vidi ni ljude u potrebi. Konačno, svojim darovima pazili ste na to, ponajprije na to. No, ovdje se upućuje na dublji smisao, onaj naime koji nema dvojbe hoće li se vezati uz prolazne predmete ili uz neprolaznost spasenja. I kad god je bilo potrebno, vjernici, Crkva nisu imali dvojbe; kako nekada tako ni danas.

Ali, u svakome dijelu aureole, ako se gleda očima srca, odrazit će se životi ljudi koji su svojim predmetima unosili poglede i smijeh, obiteljska sjećanja, spomen na dom i domovinu; suze i strepnje, zaljubljenosti i ushite, otkucaje sreće, naslage razočaranja i pomirenja, titraje opraštanja i sjenu sumnje, trenutke boli i samoće; ispovijedi vjernosti i izdaje (...) jednom riječju: život, sebe.

Braćo i sestre, ovo je slavlje otajstva Aureole, neizrecivosti u kojoj se čuje: *Raduj se! Gospodin s tobom! Ne boj se!* Marijo, Bog će živjeti po tebi, po tvojoj ljubavi koja je otvorila dolazak Neba na zemlju; živjet će u svakome vremenu i u svim ljudima.

4. Ova Aureola slika je navještaja da će na Mariju sići Sila Svevišnjega, Duh Sveti koji daje život, koji preobražava, obnavlja i uvodi nas u vječno zajedništvo s Bogom.

Aureola duhovskoga Započinjanja i Dovođenja, zbilja do kojih čovjek trajno želi doprijeti, proniknuti ih, njima ovladati. A otajstvo ostaje neizmerno, dostupno jedino Božjom objavom, pokazujući da je put Radosti Marijin put odgovora prihvaćanja Božjega plana.

I mi se svakodnevno pitamo kako će nešto biti; kako je moguće. Odgovor je u djelovanju Božjega Duha, prema riječi pjesnikinje: »Život vjernika razumljiv je samo ako u njemu ima nešto nerazumljivo.« (S. Weil). Samo ako u nama ima nešto više od ljudskoga. U nama je Božji Duh, a po njemu ljubav.

Aureola je i kruna, govornica u vremenu koje je pojmovno preplavljeno riječju »corona«. I opet znamo da Bogu ništa nije nemoguće, a da je na nama ostati utjelovljena Božja ljubav, utjelovljena radost samo Bogu mogućega. Oci franjevci, dragi vjernici, ostavljate divan spomen pouzdanja u Gospodina i u zagovor Gospe Lurdske.

Vjerujem, braćo i sestre, da ćemo u tome duhu lakše čuti i razumijevati opis aureole koji će nam iznijeti fra Ante Crnčević.

Tekst i fotografije preuzeti sa stranice MBL

Piše: dr. fra Vicko Kapitanović

ODGOJNA METODA (3)

Asketske vježbe

Antić je 1922. nazvan praktičnim asketom. U skladu s tim sasvim je razumljivo očekivati da je pokušao barem nekim svojim gojencima udariti temelje asketskog života. Kao što je obično postupao stupnjevito u svom odgojnom radu, u asketskom odgajanju nastupao je još obazrivije.

Da bi suzbio studentsku znatiželju, preveliko zanimanje za politička zbivanja i gubljenje vremena, prema ondašnjem načinu odgoja, ograničavao im je pristup novinama i časopisima. Premda je poznato da dnevne novosti nisu zaokupljale njegovu pozornost, ipak je svojim studentima preporučivao da čitaju *Katolički tjednik*, naročito njegove uvodnike. Studenti su bili, čini se, sasvim dovoljno obaviješteni o zbivanjima oko sebe. Studentski zbor Milovan primao je dosta listova i časopisa. Ponekad su u njima objavljivani i prikazi studentski priredaba i akademija. Novine su i časopisi stizali u zamjenu za vrlo cijenjeni časopis *Novu reviju*, koju su izdavali makarski profesori. Ipak u skladu s tadašnjim shvaćanjima, studentima nisu bili dostupni svi listovi i časopisi pa ni oni vjerskog usmjerenja. Provincijal Provincije sv. Jeronima fra Bono Škunca smatrao je da će radoznalost odvlačiti na čitanje i da će tako gubiti dragocjeno vrijeme za studij. Ipak je bio sklon pretplatiti svoje studente na *Hrvatsku stražu*, ukoliko bi to Antiću odgovaralo. Grabić je Antiću dopustio da može davati klericima *Hrvatsku prosvjetu*, ako je on ili netko od profesora pregleda i ustanovi da nema ništa pogubna za klerike.

Kako bi studentima otrgnuo srce od prijubljenosti za druge predmete i zanimanja i

ojačao im volju, pokušavao ih je vježbati u odricanjima, oduzimajući im ponekad kratkotrajno omiljele predmete i zabranjujući omiljene zabave ili nalažući asketske vježbe, ali bez pretjerivanja u asketizmu. Da bi se klerici što više uvježbali u zajedničkom životu, morali su svake godine predavati pokrivače s kreveta u zajedničku spremnicu. Klerici nisu rado predavali tu robu u zajedničke spremnice što se provincijalu Grabiću činilo kao teški prekršaj zavjeta siromaštva. Opomenuo je Antića da ne pripušta »opravdanost kojekakvim ishitrenim razlozima *carnis et sanguinis* jer bi se tobože na sličan način dali pokopati svi zavjeti bez izuzetka«. (Usp. Arhiv Vicepostulature. Grabić Antiću, 2. prosinca 1926. [br. protokola 2268]). Da se ne bi preko spomenute robe uvukle zarazne bolesti, Grabić je naredio da se sva roba treba oprati barem jednom godišnje. Pripuštajući opravdanost bavljenja pojedinim poslovima i gledajući kroz prste na nesavršenosti mladih redovnika, Antić je je studente postupno uvodio u vježbanje u odricanju. To vježbanje nije smjelo prestati s izlaskom iz školskih klupa, dapače ono je i imalo svoju naročitu važnost upravo u tome da se klerici naviknu da se kasnije kao svećenici sami vježbaju u vrlinama.

Čini se da je Antić u svom odgojnom radu pokušavao provesti upute fra Petra Grabića, zapisane na vrhu jedne stranice u Antićevoj bilježnici: *Fortiter in re, suaviter in modo*. Posebno se, čini se, taj način odnosio na studente jake čudi koji nisu imali zdrava suda, pa je Antić držao da s njima treba postupati strogo kako se ne bi nametali drugima. Ponekad je lagano znao i zaprijetiti

klericima da će ih kazniti ako se ne poprave. No, klerici se redovito nisu bojali Antićevih kazna, jer onaj tko ljubi, redovito i ne uspijeva žestoko kažnjavati. Ipak su se redovito pokoravali, ali ne iz straha već iz poštovanja.

Vlastiti primjer

No najprivlačniji dio Antićeve metode odgajanja bio je vlastiti primjer. Svojim studentima prenosio je zapravo samo ono što je i sam proživljavao i tako na njih ostavljao najčešće dubok dojam iako je to katkad ovisilo i o raspoloženju studenata.

Kada je jednom zgodom o 1900. obljetnici otkupljenja govorio o propetome, »iz svake riječi zapažala se njegova djetinjska, osjećajna i zanosna ljubav k Propetome. Kad je govorio o ranama, o bolima, o trpljenju, o križu, o poniženju Spasiteljevu, govorio je s posebnom milinom i žarom koji se ne da riječima izreći« (N. Gabrić, *Dnevnik*, 22r). Učitelj moljenja i sam je molio. On je dapače znao klečati po čitavi sat pred oltarom »nepomičan, duboko sagnut, i duboko zadubljen u razmišljanju« (N. Gabrić, *Dnevnik*, 22v).

Kad je držao govor studentima, njegov je govor možda bio nedovoljno učen, ali je bio »pun očinske ljubavi i zabrinutosti oko što većeg napretka svoje duhovne djece«. *Toplo i ljubavno* je upozoravao gojence na pogibli koje ih mogu snaći, na pogreške koje treba ukloniti, na nedostatke koje treba nadoknaditi, *milo* preporučivao vjeru i narod, ljubav prema redu i bližnjemu, *umiljato* tražio da se potpuno predaju Mariji Majci i Presvetom Srcu i obećavao da će moliti Isusa za oprostjenje što su studenti svojom ili njegovom krivnjom propustili. Takav govor, pribilježio je ljetopisac fra Petar Topić, »zbilja svetu dušu, pravoga oca« (Dnevnik Milovana, [28. lipnja 1936.] V, 260, br. 1061).

Takav Antićev primjer djelovao je na studente i studenti su i sami koji put po njegovu primjeru osjećali Božju prisutnost. Tako se uvjerenje može zapaziti i kod fra Nikole Gabrića da ga je Gospodin prosvijetlio i otkrio mu svoju volju. On to izražava

plastično da mu je »pokazao prstom O[ca] M[agistra]« i rekao mu: »Kao što je O[tac] [M]agistar odcjepljen od svega i živi u neprestanoj mojoj prisutnosti, uvijek misli na me i drži uvijek pogled svoje duše uprt u moje srce tako i ti nastoj i vježbaj se« (N. Gabrić, *Dnevnik*, 22v-23r).

Zanimljivo je da je Antić uspijevao održati pouku životom i pri kažnjavanju. Jedna od njegovih kazna kasnije se prepričavala među boogoslovima. Zbog neke pogreške tridesetih godina Antić je naložio fra Pašku B[ariću] da očisti samostanske stube. »Hoću ako ćete i vi uzeti metlu«, odvratio je student. I tako se Antić solidarizirao sa svojim klerikom i u kazni koju mu je odredio, a student sa svojim magistrom u čišćenju samostanskih stuba (*Arhiv Vicepostulature, Izvanprocesualna svjedočanstva*, fra Jakov Vrdoljak [c 4, 340]). Možda stube taj put i nisu bile čistije nego uobičajeno, no pouka je dugo blistala u pamćenju Antićevih bogoslova.

Svojim izglednim životom Antić je osvajaio mlada srca svojih studenata. Čini se istinitim svjedočanstvom provincijala Grabića koji je o Antiću 1943. pisao: »T[ij]ekom svoje službe i svog rada u teologiji i klerikatu kod svih njegovih gojenaca učvrstilo se uvjerenje da je o. Ante Antić svet i uzoran svećenik - franjevac. - To uvjerenje danas vlada u našoj provinciji kod svih nas starijih i mladih.« (*Urudžbeni zapisnik*, knj. 3. str. 415. n. 901-902)

Osobno vodstvo

Antić je bio svjestan da »Gospodin ne čini čudesa bez razloga već [...] daje redovite milosti, ako se njima okoristimo tada je pripravan dati i veće darove« (Antić I. Juriću, 10. kolovoza 1939., AP I/21, 2). Zbog toga je bilo potrebno duhovno voditi svakoga klerika posebno, ne zanemarujući zajedničko vodstvo po pojedinim skupinama, koje su se mogle oblikovati prema tečajevima ili prema sklonostima. Imajući to na umu, Antić je preporučivao studentima učlanjenje u druš-

tva koja su se zasnivala na duhovnim osnovama i za koja mu se činilo da donose duhovnu korist. Tako je svim svojim bogoslovima, bez nametljivosti, preporučivao učlanjenje u društvo svećenika klanjalaca, prepuštajući im da osobno donesu odluku hoće li se učlaniti u društvo.

Osobama za koje mu se činilo da su naprednije u duhovnom životu preporučivao je i pola sata tjedno klanjanja pred Presvetim. Klerici su redovito sami birali dan koji im je bio najzgodniji, a klanjanje su (to je vrijedilo i za ostale penitente) mogli razdijeliti na dva dijela, npr. ujutro i uvečer. O 1900. obljetnici Kristove muke i smrti studenti su svaki prvi petak obavljali sat klanjanja pred Presvetim.

Uvjeren da pobožnost prema svecima odgovara karakteru pojedine osobe, tu je pobožnost pripuštao svakom prema vlastitoj sklonosti, upućujući klerike da se puno ne obziru na tuđa mišljenja. Učio je studente da uoče karakteristiku kod svetaca u nasljedomvanju pojedinih točaka evanđelja. Opominjao ih da se u svetačkim životima ne vežu uz zgode koje »potiču više na divljenje« nego da traže zgode koje potiču »na naslje-

dovanje«. Prihvaćao je neke čudesne zgode po zagovoru svetaca koje je danas nemoguće provjeriti, no legendama nije pridavao važnosti.

Premda je Antić imao posebni osjećaj da svakom studentu pristupi osobno i brižljivo, ipak se ponekad njegov odgojni postupak čini pomalo neuobičajen, kao u sljedećem primjeru. Njegov učenik fra Nikola Gabrić zbog svoje radoznalosti osjetio je prijekor savjesti. Kako je svoje doživljaje rado personalizirao, fra Nikola u *Dnevniku* piše da mu Isus nije htio oprostiti dok ne ode magistru i ne izloži mu cijelu stvar. Poslije večernjeg ispita savjesti, magistar ga je ostavio u kape-li dok je sam obavio put križa. Nakon što ga je tada upitao je li miran, naložio mu je da poljubi zemlju i zatim mu učinio palcem znak križa na čelu koji je Nikoli donio mir. Takvi postupci čini se da su posebno smirivali odgajanike i penitente koji su poput Nikole bili slabijih živaca.

Antićev način odgoja bez sumnje je utjecao na studente pa je prvi vizitator koji je došao u Provinciju za vrijeme njegove magistarske službe izrazio samo pohvale odgoju mladeži i ozbiljnosti profesorskog zbora.

Nastavak sa str. 7

Misao kako ću zatim težiti, čeznuti, ići kada ne odgovaram ni prvim milostima - to jedna velika napast i smetnja. Što god budete bolji, čišći, savršeniji, to ćete sve više opažati, osjećati svoju bijedu, slabost, grešnost i kako ste još daleko od prave kreposti, kako niste još ni počeli Bogu služiti kako biste morali. Što budete bliže izvoru svakog dobra to ćete jače osjećati svoje veliko siromaštvo. Zar zato da klonete duhom i ne pregnete još bolje oko duhovnog napretka u ljubavi i svakoj kreposti? Nipošto! Što nas više prosvjetljuje Sunce Pravde to moramo više hodati, živjeti u tom svijetlu i željeti, čeznuti, da nas ono sve ispuni, prožme i rasvijetli. Neka Vas ne smeta ni Vaša slabost, grešnost ni visina poziva. Samo Vi slušajte i radite, vršite svoju dužnost. Neka je sve nesavršeno, odveć slabo, bijedno, ništa zato samo naprijed u svim dobrim mislim, željama, nastojanju i djelima i dnevnim vježbama. Isus će i Marija nadoknađivati sve naše nedostatke i pogreške. Unaprijed kada Vam dođe misao, da nije to za Vas, da ste nevrijedni, nesposobni i slično odmah to odbacite i predajte se Milosrdnoj Ljubavi velikodušno, potpuno, cjelovito onako kako Vas Ona hoće i od Vas traži. Za svoje slabosti i nezahvalnosti samo se ponizujte i želite biti onakvi kako Vas Isus zove.

AP III/5, 20-2)

Nastavak na str. 44

Fra Anto Antić

Piše: Matej Kuhar

DVA SUPROTNIA POGLEDA

Provincijal koji je službeno fra Anti oduzeo titul magistra, bio je fra Jerko Lovrić. Među svim fratrima Provincije Presvetog Otkupitelja mnogo se govorilo o provincijalovoj »nasilnoj« odluci. Govorili su više oni koji su bili daleko od Zagreba, a sami nisu bili u tijeku situacije. Pored svih takvih govorkanja, fra Ante je ipak živio ponizno i predano uronjen u Božju volju. Sav se predao pokori i samoprijegoru za braću Provincije, a pred svojim klericima sjao je anđeoskim licem.

Netko je možda i s pravom pomislio, radi poštovanja prema o. Anti, da mu je s oduzimanjem službe napravljena velika nepravda kao zaslužnom odgojitelju. *Drugi* je možda smatrao da je to bio hiroviti i nepromišljeni potez provincijskog starješine. *Treći* su govorili da bi bez o. magistra čitav odgoj franjevačke mladosti moga pasti u kaos, jer neće imati svoj najzaslužniji stup.

Fra Ante je onako mirno i pokornički konačno gledao u zemlju, kajući se za sve svoje propuste u odgojiteljskoj službi kao da je bio najveći grešnik.

Ipak, o. provincijal za svoju odluku o zamjeni o. Antića na magistarsko-odgojiteljskoj službi nije ništa napisao da bi na taj način ostao miran pred svojom savješću, dok se osobno u odluci držao ravnodušno, kako je i trebalo, točno po onim savjetima koje mu je već prije davao o. Ante, i to doslovno u jednoj ranijoj prigodi, koju je fra Jerko Lovrić razjasnio ovim riječima: »*Služio sam se uvijek njegovim (fra Antinim) savjetima u službi provincijala. O. Antić mi je savjetovao da kod suočenja s važnijim problemima Provincije uvijek saslušam različita mišljenja braće i tražim savjet, a na kraju, kad kroz molitvu*

steknem vlastiti sud, da ga bez straha očitujem - ostvarim za braću. O. Ante me je u takvim prigodama svojim savjetima uvjeravao da su poglavari u svim težim situacijama podržavani milošću Božjom. Idi samo naprijed Božjim putem - savjetovao bi mi fra Ante - i ne obaziri se na ono što drugi misle ili što će drugi reći. Vi činite uvijek ono što smatrate boljim pred Bogom. Ipak, kao poglavar, zapitaj savjet od bilo koga kada smatraš potrebnim, a učini ono što pred Bogom smatraš boljim, spasonosnijim i korisnijim.

Ostao sam kod svog mišljenja i odlučio sam zamijeniti ga sa službe koju je velikuodušno i sveto obavljao. Priopćio sam mu u razgovoru da on više neće biti magistar, i on je slušao moju odluku bez ikakve uzbuđenosti i bez ikakvog okrivljivanja, pun poniznosti i sav čistog predanja Božjoj volji, kao pravi svetac. Zamolio sam ga da mi kod odluke iskaže svoju želju za svoga nasljednika, što je dakako, i učinio kad mi je spomenuo ime o. fra Jure Radića. I tako sam učinio.» (Fra Jerko Lovrić, dugogodišnji odgojitelj novaka i provincijal, ugledni redovnik koji je težio da sam i svi njegovi podložnici budu uzorni franjevci. Znao se je pred brojnim franjevcima navedenim riječima opravdavati za smjenu fra Ante s magistarske službe. U svemu je dobro poznao duhovna načela i redovničke propise, te mu je i svjedočanstvo o sluzi Božjemu far Anti vrijedno najveće pažnje.)

Tako provincijal o. fra Jerko Lovrić nije trebao od fra Ante tražiti nikakvu ispriku, koji, čitalo se je na fra Antinim sjajnim očima, nije bio uvrijeđen jer se svetac nikada i ni u čemu ne osjeća da može biti uvrijeđen - ponižen; on je u svemu sama poniznost.

Samo se osjećalo de je o. fra Ante prošao dugi put svoga života i da je stigao na novu stanicu, gdje je trebao promijeniti vlak i nastaviti svoj pravac i put do kraja. Zvalo se dobro da neće zastati na tom putu bez posla.

Tako se o. fra Ante zasjao još savršenije njegov posao, put i pravac do neba, za radost i sreću bezbrojnih duša - njegovih pokornika.

No povijest se - također - za svece ne zaustavlja ni onda kada sveci umiru, a posebno još manje kada mijenjaju svoje zanimanje. Zato je o. fra Ante nastavio istim tempom života, žarom svoje svetosti i savršene predanosti Bogu i braći ljudima u svojoj redovničkoj provinciji Presvetog Otkupitelja, pa odluka koju je donio poglavar nije ni u mislima braće nikada došla u pitanje, jer nitko nije tražio da o. fra Ante ponovno nastavi službu magistra. A on se čak nikada i nikome nije ni požalio zbog razrješenja svoje službe. Sve je u velikoj ljubavi, poniznosti i zahvalnosti prikazao Gospodinu, a posebno svoje drage klerike, iskazujući svoje veliko poštovanje prema ocu provincijalu kao i novom o. magistru, fra Juri Radiću.

I povijest aktivnoga života o. fra Ante nastavila je svoj put. On se nije povukao iz svoga aktivnoga djelovanja, nije se zatvorio u nekakav svoj duhovni geto, ni u podsvijesti nije mu dolazila napast da se otuđi zajednici ili bilo kojem bratu. Sav će se nastojati za devet godina, koje su mu ostale, u potpunoj duševnoj mirnoći posvetiti vođenju duša i karitativnoj aktivnosti čuvajući ono najbitnije s braćom svećenicima i redovnicima najsrdačnije prijateljstvo, o čemu svjedoči ono evanđeosko neprestano i intenzivno duhovno dopisivanje - vodstvo duša iz svih staleža Crkve i svijeta.

I zaista, to često pisanje duhovnih pisama trebalo je zadovoljiti udaljenosti, zdravlje i duhovne zauzetosti s dušama brojnih redovnika, svećenika, biskupa, časnih sestara, roditelja, studenata, bolesnika, siromaha do kojih o. fra Ante nije mogao doći, a oni

su trebali njegovu ili duhovnu ili materijalnu pomoć.

Ali, makar će i teže obolijevati, to ni kasnije neće aktivnost o. fra Ante ograničiti samo na korespondenciju. Kad su njegovi stariji ili mlađi klerici poslije stizali u Zagreb - zbog jednoga ili drugoga posla, oni bi se sa najvećom zahvalnošću navraćali u njegovu sobu i dugo bi se kod njega zadržavali. Netko se došao ispovjediti, a netko je tražio pastoralne savjete; u svemu on ih je sve po neobičnom nadahnuću primao.

Na poseban način se fra Ante zanimao za odgojitelje, a da se nije nigdje uzdizao kao učitelj nad učnikom ili meštar nad novakom. On je s najdubljom poniznošću, ljubavlju i iskrenošću svakoga susretao, dajući svakom svoje plemenite savjete za život, odgoj i pastoral bilo usmeno ili pismeno, jer je vjerovao da u praksi i u odgoju mladih njegovo dugo i duboko iskustvo treba i može mnogo pomoći.

Osim toga, i poglavari su se s vremena na vrijeme služili njegovom velikom duhovnom praksom i nadarenošću koristeći ga za svoje probleme. Tražili su zato njegovo mišljenje i uvjerenje biskupi, brojni odgojitelji, pozivajući ga u svoje klerikate i novicijate ili kao ispovjednika ili da izvidi i prouči situaciju, ili da im pomogne riješiti teže probleme koji bijahu za njih komplicirani pa ih sami nisu uspjeli a ni pokušali riješiti. To nije ponižavalo ni one ugledne i visoke crkvene dostojanstvenike, pa ni poznate teologe. O. fra Ante, čak ni za koga nije bio neki nadmeštar koji bi se izdizao nekom ljudskom genijalnošću, nego bijaše čovjek velikoga duhovnog iskustva, a k tome s još većom snagom kreposti poniznosti, pobožnosti, ljubavi i jedinstva s Bogom.

Dakle, bijaše od Boga duboko prosvijetljen te je zato mogao i one najteže uzlove razmrsivati što su neprijatelji duše ili ljudska slabost znali zamrsiti, a drugima se činilo nemogućim da ih riješe.

Piše: dr. fra Vicko Kapitanović

DUHOVNI VEZ (3) - Nastavak

Jednom zgodom, dok je bila kod Antića, osjetila je da Bog preko njega ulijeva u njezinu dušu »svijetlo i jakost, nešto Božanskoga, a ona je stajala pred njim kao otvorena posuda u koju mirno teku preko njega Božji darovi« (S. Čedomila Čajko Antiću, Zagreb-Stenjevec 11. veljače 1960.). Drugi put je osjetila kako se iz njegove duše prelijeva u njezinu »neka sveta milina, mir duboki, sabranost u Bogu«. To ju je tako obuzelo da je sutradan osjetila Isusovu blizinu i jedinstvo s Isusom, »a sve u vezi s Duhovnim Ocem« o kojem je osjećala neodoljivu potrebu govoriti Gospodinu (usp. S. Čedomila Čajko Antiću, Stenjevec 10. srpnja 1960.). Sljedeće godine, dva dana prije Antićeva imendana, 11. lipnja 1961., obuhvatilo ju je neko čudno čuvstvo. Osjećala je da ju je Gospodin približio Antićevoj duši i molila je da bi se ona i Antić našli »zajedno« u Kristovu božanskom srcu (usp. S. Čedomila Čajko Antiću, Stenjevec 11. lipnja 1961.). Slično opisuje taj doživljaj 22. siječnja 1963.: »Što sam ovih dana u duši proživljavala ne znam Vam opisati, kako je Gospodin u njoj djelovao, ne može se izreći. Znam da Vi to osjećate, kao da hoće da prelije Vašu dušu u moju i s njom je združi u jedno. Kako bi ja to ikada mogla pomisliti ili poželiti da on nije pokazao, da je to njegova volja i odredba«.

Taj se psihološki osjećaj duhovnog jedinstva pojavio i u Čedomilinu doživljaju Božje nazočnosti, dok je bila u bolnici, kad je s Antićem komunicirala samo pismima (usp. S. Čedomila Čajko Antiću, Novi Marof 6. rujna 1961.). »Kad sam primila i čitala Vaše cijenjeno pismo ćutila sam nazočnost Gospodinovu, kao i sada dok pišem ove retke« (S. Čedomila Čajko Antiću, Novi Marof 6. rujna 1962.). A on je izrastao na riječima

Antićeve raspjevane duše oduševljene Bogom. Posebno u trenucima, koje Čedomila naziva Božjim rasvjetljenjem, činilo joj se da joj postaje jasno da Bog »hoće tu povezanost« njihovih duša. I zbog toga je i njoj kao i fra Nikoli Gabriću dolazila na pamet pomisao da Gospodinu ponudi svoj život za Antića (usp. S. Čedomila Čajko Antiću, Novi Marof 6. rujna 1962.).

Povezanost se, čini, se još više povećala kad je nakon izlaska iz bolnice Antić na nju položio ruke i molio iz obrednika za njezino ozdravljenje. Iz njegovih ruku Čedomila je osjetila da izlazi sila. I zaista, kad su joj na prvoj liječničkoj kontroli rekli da su joj pluća zdrava, ona je bila uvjerena u čudesni Božji zahvat koji se zbio polaganjem Antićevih ruku (usp. S. Čedomila Čajko, *Moja sjećanja na Antića*, Stenjevec 1970.)

Dok je jednom čekala u kapeli u Vrbanićevoj da bi je Antić mogao primiti, Čedomila opisuje da je osjetila fizičku slabost i nastavlja: »[...] počela sam tražiti veliku Božju ljubav za Oca i odmah se ta ljubav čista kao kristal počela izljevati u moju dušu. Otac [tj. Antić] mi se učinio kao velika i sveta posuda koja tu ljubav prima tako obilato, da se nužno prelijeva na naše duše. Kako sam se u času promijenila. Gospodin je izliječio svu moju slabost. - A što da rekнем o susretima s Ocem? Znam, oče, da Vam to nije sakriveno, kako se Vaša milost prelijevala u na mene.« (S. Čedomila Čajko Antiću, Stenjevec 9. srpnja 1964.)

Antić se radovao toj promjerni i zahvaljivao nebeskom Ocu što je posebno vodi, »rasvjetljuje i divno pomaže«. Ushićen nad tom pojavom, u pismu je umjesto dotadaš-

njeg oslovljavanja *Vi* kako je oslovljavao Čedomilu upotrijebio plural *mi*, što će poslije toga često upotrebljavati u kasnijim pismima Čedomili. Teško da bi ikakav čitatelj tome pridao naročitu važnost smatrajući to jednostavnim pluralom uljudbenosti (*pluralis modestiae*). Čedomila je, međutim, možda potaknuta još nekim tadanjim susretom s Antićem zaključila da joj je Antić ponovno otkrio svoju dušu, s njom se poistovjetio, obećao se za nju moliti i žrtvovati, poučavati je i rasvjetljivati. To ju je oduševilo i ona je obuhvaćena osjećajima ushićeno molila Isusa: »Ne gledaj na moju nevrijednost, primi vruće molitve i žrtve mog duh[ovnog] Oca, primi i mene u svoju sv. Zajednicu gdje je On-Otac. Posveti me onom svetošću kojom si njega posvetio, ujedini nas potpuno i savršeno sa sobom [...]« (S. Čedomila Čajko Antiću, Stenjevec 4. listopada 1964.). Iz zahvalnosti za ono što je osjetila, zaželjela je biti »žrtva za svog duh(ovnog) Oca, da on bude svet« (S. Čedomila Čajko Antiću, Stenjevec 6. studenog 1964.)

Pisma joj sve više odražavaju neki misticism koji nije jednostavno odčitati. U taj njezin mysticism uronjen je potpuno i njezin duhovni vođa, kako se vidi iz sljedećeg odlomka.

»Na osobiti način sam osjetila jedinstvo s Ocem u Gospodinu, mislim kao nikad prije. - Jučer kod sv. Mise razmišljala sam čime da usporedim i što je to što nam Gospodin daje kad smo blizu. Duh Sv[eti] odmah mi je taknuo dušu i razumjela sam da je to zato jer se napajamo na istom čistom izvoru, koji tako obilato teče iz Njegova Bož[anskog] Srca. Ta bistra i čista voda pere nas i čisti, da budemo dostojni Njega. Molila sam i molim, da nas još više opere i očisti. To je Njegova sv. ljubav. O da nas posvema prožme i ražari silnim žarom, da nam udijeli što prije da budemo potpuno s Njime sjedinjeni. - Oče, ovo zadnje vrijeme tako živo osjećam to sveto jedinstvo s Vama u Gospodinu, koje me tako posvećuje, čini me čišćom i nevinijom i svu me okreće k Isusu. Tako sam postala jednostavna prema njemu kao dijete.

A kad sam god s njime, uvijek ste i Vi oče sa mnom. - Nemam ja dara koji vi Oče imate, da vidim Vašu dušu, nego samo mi Gospodin daje da osjetim da smo u Njem sjedinjeni i ja da nisam sama, i moga ništa da ne pripada meni i što god je Oče vaše. Molim Isusa, da to bude i moje. - Osjećam da me hranite istom hranom ili bolje: Isus mi preko Vas daje istu hranu i pijemo zajedno na istom Božanskom vrelu. - Vaše molitve i duhovne želje, koje ste mi zadnje vrijeme saopćili u pismima tako su prionule za moju dužu, kao da ih je Gospodin meni dao i ja se njima služim kao sa svojima« (S. Čedomila Čajko Antiću, Stenjevec 15. studenog 1964.).

Dapače i svoje potpuno predanje Kristu Čedomila je posvećivala preko Antićevih ruku. »A kako bi i Otac mogao prikazati žrtvu, koja nije čista« (S. Čedomila Čajko Antiću, Stenjevec 15. studenog 1964.).

Takav izljev osjećaja, u kojima se i sam Antić našao okružen čuvstvima religioznosti žene, ukoliko nije podvojio Antićevu duhovnu sigurnost o mističnim pojavama, vjerojatno je utjecao na nj da o njoj ostavi svjedočanstvo. Njegov tekst pisma kojim je uzvratio Čedomili divna je pjesma Božjeg zaljubljenika u iščekivanju nebeske domovine. No isti dan obratio se Antić i svom duhovnom voditelju o. Ladislavu Markoviću s nakanom da s njim poveže tu neobičnu ženu i preda mu njezina pisma i opise pohoda milosti da on prosudi radi li se o mističnom životu.

Čini se da ni Antićev duhovnik nije odmah odgovorio na Antićevo traženje jer je sva pisma i izvatke iz dnevnika tek poslije Antićeve smrti vratio samostanu »kao relikvije«. Što su sve obuhvaćale omotnice s tim »relikvijama« predane duhovniku, nije u potpunosti jasno jer su pri sređivanju Antićeve arhiva spisi razvrstani kronološki. Nepoznato je i kakav je duhovnikov sud o tom »mističnom« fenomenu. Susreti između Antića i Čedomile nastavili su se još samo kratko. Ipak iz Čedomilina pisma izbija jasno da je Antićeva duhovna povezanost doživjela promjenu. I jedno i drugo, čini se, napredovali su prema trpljenju. »Svi oni lije-

pi doživljaji, sve je prošlo, kao da nikad nije ni bilo.« Čedomila se nije ni usudila k Antiću nemajući ništa lijepog da mu donese ili kaže. Činilo joj se da je Antić njezina »žrtva«. Bilo joj je teško pri duši i nije se usuđivala za nj moliti, osim da mu Gospodin radi nje ne uskratit milosti i ne dodijeli trpljenja. Ipak je jednom zgodom iskoristila dolazak u kupovinu u Zagreb da posjeti duhovnog ca i da s njim porazgovori. Antića je našla bolesna. Željela se zadržati, ali je morala u kupovinu. To stanje ju je mučilo i u molitvi je tjeskobno plakala držeći da je Gospodin odvratio svoje lice od nje i molila je u Antića ohrabrenje. Iz dnevnika se razabire da je još jednom bila u samostanu, dok je Antić bio teško bolestan, iako nije jasno je li bila i kod Anti-

ća. U kapeli je osjetila »veliku žestinu i nutarnji žar« koji nije znala opisati i molila je Isusa da Antića primi u svoj zagrljaj.

I kad ga je bolest bila potpuno uhvatila, Antića je rado mislio na svoju duhovnu djecu. Čini se čak da je i samu bolest ponekad promatrao u svjetlu duhovnog čišćenja od vlastitih želja, pa i u tom da mu Gospodin ne dopušta da piše duhovnim kćerima kako bi želio. To ga ipak nije uznemiravalo jer je bio uvjeren da u tom slučaju njegovu duhovnu djecu pomaže, čuva i vodi sam Gospodin, ne umanjujući nipošto duhovnu povezanost, tako da je Bernardini Horvat mogao pisati: »Stalno ste sa duhovnim ocem i pred njegovim očima« (AP II/11, 17 - Zagreb 29. listopada 1964.)

Nastavak sa str. 39

S pomoću Božjom Vi ćete u nedjelju poslije sv. pričesti obnoviti sv. krsni zavjet, zavjet sv. čistoće i potpuno ćete se odazvati svim onim pozivima, kojima Vas Isus poziva, da budete u svemu sami jedino s Njime po ljubavi, žrtvi i križu. Više ne smijete ni krzmati i otezati ni sumnjati niti se bojati već jednostavno reći: »Evo službenice Gospodnje, pripravnno je srce moje, pripravnno je srce moje, da vršim volju Tvoju!« Sva se izručite Milosrdnoj Ljubavi i slijedite svoga Božanskoga Zaručnika. Ne smijete mu ništa uskratiti, ništa za se zadržati, ničega se bojati. Ništa ne smijete odbijati ili prelaziti preko čega. Morate razborito ispitati i prosuditi sve što osjećate ili primate. Kada ste se osvijestili, uvjerali da to Isus d Vas traži, hoće, tada sve pada i Vi samo slušate i slijedite bez obzira na se, na stvorenja, na poteškoće ili slabosti.

Kada s pomoću Božjom nastojite biti kako od Vas traže zapovijedi Božje, sv. Majke Crkve, dužnosti Vašega staleža, zvanja. Kada slušate pouke, savjete, odredbe duhovnog vođe i prema ovomu uz milost Duha Svetoga trudite se urediti svoju unutarnjost i vanjštinu, onda slijedite vodstvo Duha Svetoga.

S najdubljom zahvalnošću, poniznošću i poslušnošću primajte od Duha Svetoga svaki poticaj, pohode i rasvjetljenje. Neka Vam se čini, da nadilazi Vaše duhovne snage Vi ih sve primite i nastojte da barem želite biti onakva kakvu Vas Duh Sveti hoće. Ako ne možete odmah sve ispuniti, Isus je dobar, milosrdan i zna naše slabosti. On je jako dugočasan i ustrpljiv i velikoga, mnogo milosrđa prepun. Zato ne klonite duhom, ne dajte se smesti već se ohrabrit, oduševite za više pothvate, za veće kreposti, za savršeni život na koji Vas Bog poziva. Ne smijete biti mlaki, površni, polovični htjeti služiti Bogu i tijelu, sebi i svijetu. Ne! To nije Vaš život. Sva Božja, sva Kristova! Jedno s Kristom, u Kristu. Eto Vašeg cilja. Kad ga imate u sv. pričesti što Vam fali? Što možete još poželjeti? Čega se strašiti? Ne biti više malovjerni već duša jake, velike vjere, ufanja i ljubavi. Sva Vaša muka, trzaji, borba [sa] samom sobom - sve to dolazi iz Vaše nestalnosti, nepredanja, otezanja, opiranja milosti. Predajte se kao dijete neopozivo, cjelovito i potpuno Božanskoj milosrdnoj Ljubavi i ne stavljajte nikakve zapreke djelovanju milosti Duha Svetoga u sebi i nastat će mir, velika tišina u Vašoj duši.

(AP III/5, 20-3)

Nastavak na str. 50

Fr. Anto Antić

DUHOVNA SKRB ZA SESTRE POHODA MARIJINA

Donosimo 11. duhovni nagovor, koji je Āasni sluga BoŹji odrŹao u samostanu Sestara Pohoda Marijina, Mošćeniĉka 3, HR - 10000 Zagreb, 25. sijeĉnja 1956. Tekst su strojopisno zabiljeŹile same sestre, a za tisak ga je uredio o. vicepostulator dr. fra Josip Šimić.

Nagovor br. 11. odrŹan 25. sijeĉnja 1956.

Novicijat - vrijeme postavljanja ĉvrstih temelja za redovniĉki Źivot

Što je godina novicijata za novakinju? Godina novicijata je za novakinju godina kušnje u kojoj sama sebe kuša da li moŹe nositi redovniĉki Źivot i opsluŹivati sv. Pravilo. Redovito, ako upitate jednu novakinju, kako je bilo u prvoj godini novicijata, odgovara: bilo je mnogo kušnja, raznih nutarnjih i vanjskih. Ali upravo zato i postoji novicijat! A što je godina novicijata za ĉasnu majku i sestre? Za ĉasnu majku i sestre jest da isprobaju novakinju, da li je sposobna da ostane u sv. Redu i da li im odgovara.

Za novakinju je godina novicijata jedinstvena: vrijeme dragocjeno, koje se nikada više ne vraća. Zato svaka novakinja, ako hoće da postavi ĉvrste temelje za budući redovniĉki Źivot, mora tu godinu dobro upotrijebiti, dobro iskoristiti. [Prvo:] da upozna sama sebe, svoje dobre i zle sklonosti. U novicijatu mora prvenstveno raditi na tome, da upozna svoje sveto zvanje. Drugo: da mu se preda i napokon treće da vjerno surađuje sa BoŹjom milošću. Npr. ujutro zvoni na ustajanje i novakinja će brzo i vjerno ustati, bez oklijevanja, a misao joj odmah krene na molitvu. I sada, novakinja, ako hoće jednom

postati prava i revna redovnica, ona će s tom milošću vjerno surađivati, ne smije ju odbijati i misliti na nešto drugo, recimo na ono što je sanjala, ili što je nekada doŹivjela i sliĉno. Zvono zvoni na molitvu. Revna novakinja se odmah odaziva i polazi u kor, misao na skorbu sv. Priĉest je posve obuzima. To je djelovanje milosti u duši, sa kojom se mora vjerno surađivati, a ne odbijati je.

Novicijat - škola redovniĉke poniznosti, strpljivosti i drugih kreposti

Npr. u rekreaciji, sve je tako Źivo, tako veselo, pa se i naša novakinja malo razgalamila, a milost već šapće u duši: sestro, budi tiha, ĉedna, povuĉena, onakva kako to zahtijeva sv. Pravilo. Ili ide po stepenicama: vesela je, poletjela bi, za 2 minute sve bi obletjela, ali milost tiho šapće u duši, opominje: sestro, polagano, tiho, ne brzo - ne buĉno.

Ili npr. ĉasna majka opominje, a narav se buni, reagira, ali milost šapće u duši: sestro, budi ponizna, budi strpljiva, nemoj biti nagla, ne reagiraj odmah na svaku opomenu. I tako ĉitav dan. To su sve poticaji milosti BoŹje, s kojom se novakinja mora priuĉiti sudjelovati već u novicijatu, jer ta godina je upravo zato da se postave dobri temelji za daljnji razvitak duhovnog Źivota.

A što govorim, sestre drage, za novakinje, vrijedi za sve vas. Znaete, što kaŹe stara latinska poslovice: »Prava redovnica je uvijek novakinja.« Što to znaĉi? To znaĉi, da poĉinje uvijek sve iznova kao i novakinja. Recimo: danas novakinja poĉinje, radi, bori se, naveĉer ispituje savjest - nije zadovoljna. Mnogo toga mogla je bolje. I odluka odmah padne: sutra poĉinjem iznova. I sutra zaista

započinje sa novim žarom i gorljivošću. I tako dan za danom.

Vidi npr. tamo lijep primjer, odluka je odmah tu: i ja ću tako. Tu opet nešto čuje, ili čita, opet odluka: ovako ću i ja. I tako potiče samu sebe uvijek na sve veću revnost i gorljivost. A tako mora raditi svaka prava redovnica. Zato i kaže poslovice: »Prava redovnica je uvijek novakinja. Uvijek počinje iznova.«

Kada je redovnica jednostavna? Redovnica je jednostavna onda kada nema nikakvih želja, nego samo jednu - i to: ljubiti dragoga Boga i služiti Mu sa svom vjernošću i gorljivošću.

Biti jednostavna i misliti samo na Boga

Npr. ovaj stol ovdje, kakav je? Jednostavan. Nema u njemu mnogo dijelova, već samo jedan, i to ga upravo čini jednostavnim. Tako i redovnica ne smije imati srce razdijeljeno na mnogo strana, već samo jedno: »Bože moj, ja te ljubim!« Kad bi npr. stolar imao jednu jedinu dasku i od nje načinio stol, kakav bi bio? Opet jednostavan. Tako i redovnica mora biti u svemu jednostavna. Ne misliti ni na što drugo, nego na Boga i njegovu ljubav. Ne misliti na sebe, ni na svoj prošli život u svijetu, na možda postignute uspjehe, na svoj rad, svoj dom, roditelje, braću. Ne, sa svim stvarima ona je prekinula i misli jedino na Boga, kako će ga žarče ljubiti, gorljivije mu služiti i što više njegovu slavu tražiti. Ne misli na to da li tko na nju misli, da li tko za nju pita, da li je tko hvali, itd. Ona je na sve ravnodušna. Poput svog Božanskog Uzora, jednostavna redovnica treba u svemu tražiti samo volju svoga Oca nebeskoga. Poglavari joj povjere neki posao. Jednostavno ga prihvatiti, i da ga dobro svrši, dade sve od sebe. I sada, ako u poslu uspije, ne nadimlje se, nego jednostavno kaže: »Hvala Bogu.«

Novakinja, koja je uistinu jednostavna, mora imati ovo raspoloženje u duši: »Bože moj, samo Tebi ugoditi, a ne stvorovima, samo Tebe ljubiti i samo Tebi služiti.« Jednostavna duša je također i prosvijetljena duša. Kada radi, radi Boga radi, dade od sebe

sve što može, da posao što bolje uspije, pa ako uspije hvali Boga, a ako ne uspije, opet hvali Boga. Svjesna je u sebi da ne radi poradi stvorova, nego radi Boga, pa ako se njemu ushtije da je ponizi s neuspjehom, zadovoljna je isto tako kao i onda kada je okruni uspjehom.

U novicijatu otvorite svoje srce Božanskom Srcu Isusovu i po tom budite prepoznatljive

Jer se u novicijatu duša novakinje mora utvrditi u ravnodušnosti, mora postaviti dobre temelje za kasniji razvitak duhovnog života. Jer ako novakinja u novicijatu ne uspije svladati samu sebe, ako Božansko Srce u njoj ne uspije sa svojom milošću, ona će kasnije ostati vrlo mlaka redovnica. Izvana se ona može pokazivati vrlo revna, fina, uljudna, marljiva, gorljiva, ali u duši, u svojoj nutrini ona ostaje vrlo mlaka. Novakinja dok je u novicijatu, sa svom pomnjom mora nastojati oko toga da se Isus u njoj, što je više moguće, odražava u svim njenim mislima, riječima i djelima. Ona mora sebi pridobiti nešto od Isusove poniznosti, njegove blagosti, njegove krotkosti, poslušnosti, njegove ljubavi! Tako da kad je tko sretne odmah vidi: ova sestra zaista pripada Isusu - sve je odaje, njena poniznost, blagost, skromnost, njen hod, govor, nastup, njena ljubavnost.

Isto kao što su rekli sv. Petru, kada se u noći grijao kod vatre u dvoru Velikog svećenika: »I ti si jedan od njegovih učenika, jer te i govor tvoj odaje.« Ako novakinja to u novicijatu ne postigne, dragocjeno vrijeme novicijata prošlo je uzalud. Novakinja se može kasnije, kako sam to već rekao, pokazati izvana vrlo revna, fina, gorljiva, u nutrini svoje duše ona jest i ostaje vrlo mlaka redovnica.

Zato se svaka novakinja, koja želi postati dobrom redovnicom, mora dati sa svim marom na posao, da dragocjeno vrijeme novicijata dobro iskoristi. Ali novakinja mora znati nešto i podnijeti.

Novicijaj je škola strpljivosti, poniznosti i samozataje

Dođe npr. kod sestre u kuhinju, a ova slabo raspoložena, nju lijepo pošalje van. A moja ti novakinja odmah u plač, suza suzu tjera, rasplakala se da je to divota. To se ne smije događati. Ako je sestra zaista i potjera, neka to primi iz ruke Božje i neka misli da su to samo kušnje. Doduše sestre se nikada ne smiju stavljati na mjesto učiteljice novakinja, ali ako se ipak nešto dogodi, mislim, kakav križić ako dođe, novakinja mora znati to podnijeti.

Novakinja nikada ne smije misliti da je bolja i pametnija od drugih. Npr. časna majka nešto odredi, a moja ti novakinja odmah pomisli: ovako bi bilo bolje, kako ja mislim, nego kao je odredila časna majka. Ili vidi kako sestra kuharica kuha pa misli: ovako bi bilo bolje. Ne tako - nikada!. Novakinja mora misliti da je u novicijatu, a novicijaj je početak redovničkog života, i za nju je najvažnija stvar da bude ponizna, odcijepljena od same sebe - i podvrgnuta volji Božjoj. Da nikad ne misli na to da li je tko hvali ili ne, da li je tko cijeni, da li je tko štuje. Ne - za nju je glavno biti ponizna, odcijepljena od sebe i podvrgnuta volji Božjoj.

Npr. kad je zove u govornicu i kaže joj: došao je taj i taj pater i želi s vama razgovarati. Kakva će biti ponizna novakinja? Mirna. Njoj je svejedno tko je zove ili tko je treba, ona će ostati posve mirna., odcijepljena od sebe i predana volji Božjoj. Ili joj koja sestra tiho šapne: Sestro, dobili ste pismo, koje će vas razveseliti i iznenaditi, ona će ostati posve mirna. Svejedno joj je da li tko na nju misli ili ne, ona nema druge želje nego ljubiti Boga.

Kakav mora biti duh jedne prave redovnice? Duh jedne prave redovnice mora biti pojednostavnjen. Ništa drugo - nego: »Bože moj, ja Te ljubim.« Ne misliti na prošlost, na prošli život, na prošle počinjene grijeha i

pogreške, na rod i dom, ništa drugo, nego: »Bože moj, ja Te ljubim.« U svemu gledati volju Božju: u poteškoćama, u križevima u napastima, u radostima, ne uspjehu, u ukori-ma, itd.

A nikada se, sestre drage, ne smijete pravdati. Časna majka npr. zove jednu sestru i počne je oštro koriti, misleći da je kriva, a ova, premda zna da nije kriva, uvijek je bolje da klekne, pa pred časnom majkom i prizna da je kriva, pa makar i nije kriva, pa moli za oprostjenje, nego da se pravda.

U novicijatu trebate obuzdati i pobijediti radoznalost

Drugo, prava redovnica u srcu ne smije nikada nositi kakvu mržnju ili antipatiju na koju od svojih sestara. Svaku svoju sestru mora gledati u Isusu. Ili još bolje rečeno: kada gleda koju svoju sestru, mora najprije vidjeti - koga? Isusa! A tek iza njega svoju sestru. Ako je bude tako gledala, nikada neće u srcu osjetiti nikakve gorčine na koju od (su)sestara, a niti to izvana pokazati.

A onda, prava redovnica mora biti uvijek vesela u Gospodinu. Ne smije biti tužna, nevesela, namrgođena, kisela. Ne - nego uvijek vesela. Zašto? Zato, što ljubi Boga. A ne kad je tužna, sva je tužna, kad je potištena, sva je potištena, a kad je opet vesela, onda je sva vesela, - nego uvijek jednako vesela u Gospodinu: »Bože moj, ja Te ljubim. Iz ljubavi prema Tebi bit ću uvijek vesela. I u veselju i radosti srca služiti ću Tebi.«

Što je poniznost? Poniznost je istina koja nas dovodi do spoznaje da sami po sebi ništa ne vrijedimo, ništa ne možemo, ništa nismo i da je sve od Boga. Bog je istina - poniznost i istina. Kada je duša ponizna? Duša je ponizna onda kada dođe do spoznaje i uvjerenja, da sama ništa ne može, ništa ne vrijedi, ništa nema, ništa ne zna i da sve što ima, ima od Boga. **(završetak poglavlja).**

Drage moje sestre!

Sve činiti iz ljubavi prema Bogu

Ove godine sam prvi put došao k vama i moja prva pouka, koju ću vam u Novoj godini iznijeti, jest - Ljubav Božja. Sad ste sve u novicijatu a prvo sredstvo da se novicijat dobro provede jest ljubav Božja. A što je to čista i savršena ljubav? Vaš dragi sv. Utemeljitelj je rekao: »Kad mi ljubimo Boga ne radi koristi, ne radi dobitka, ne radi časti, ne radi naslada i užitka, nego samo radi njega samog, to je čista i savršena ljubav prema Bogu.« On je rekao: »Kad mi dragi Bog ne bi baš ništa dao, ja ga ljubim.« I on ga je zaista ljubio ne samo u zapovijedima nego i u savjetima do u sitnice. On je činio sve iz ljubavi prema dragom Bogu.

Čuvati se grijeha jer nas on odvaja od Boga i njegove ljubavi

Drugo, on nije samo nastojao da se pomno čuva grijeha, koji bi ga jedini mogao rastaviti od dragog Boga, nego je nastojao iz svih svojih sila o Bogu uvijek misliti i govoriti. Uvijek je nastojao da Bog bude prvi predmet na kojega će on misliti, o kome će govoriti - pisati. Kao sunčana zraka koja odlazeći od sunca sve obasjava, tako je i on sjao raspljen Božjom ljubavlju.

Eto drage sestre, po Uzoru, koji imate u vašem dragom Ocu i utemeljitelju, i ja želim da se vi odlikujete u ljubavi Božjoj. Zato vam i govorim kao prvu pouku u Novoj godini o Božjoj ljubavi. Prvi motiv koji će vas u Novoj godini pokretati bit će »ljubav Božja«. Od prvog udarca zvona ujutro, pa do polaska na počinak navečer, sve iz ljubavi prema dragom Bogu. Ujutro, zvono zvoni na ustajanje. Ustajem - ne zato što moram, nego iz ljubavi prema Tebi, o moj Bože. Kad ustanete, vaše misli neka ne lutaju nikuda, ne mislite na minuli san, ili što ste sanjale, nego mislite na Božju ljubav. Kad se nalazite u koru, vaše misli neka su usredotočene na Božju ljubav. Bože moj, ja Te ljubim i radi Tebe sam ovdje. Dužno-

sti zovu. Moram se odazvati, Bože moj, iz ljubavi prema Tebi. Poslušnost zove u refektorij, Bože moj, idem, ali ne zato da ugodim svojoj sjetilnosti, svojoj pohlepi za jelom, nego iz ljubavi prema Tebi. U rekreaciji bit ću vesela, radit ću, ali ne zato da me vide kako sam marljiva, pa da me možda hvale, nego radi dragoga Boga. Ako me poslušnost stavi bilo na koji posao, lagan ili težak, ugodan ili mučan, radit ću iz ljubavi prema dragom Bogu. Svoje sam tijelo njemu predala, zato ću se čuvati čista i nevinna iz ljubavi prema njemu.

Ne odustajati od svojih obećanja Bogu

Nemojte, drage sestre, svoje srce, koje ste jednom dale dragom Bogu i njegovoj svetoj ljubavi, uzimati (povlačiti) nazad. To bi bilo isto kao kad vi npr. jednu svijeću kupite i poklonite da gori na oltaru, pa najednom netko dođe i uzme je. Vama to ne bi bilo pravo, kad ste je jednom poklonile, neka tamo dogori Bogu na slavu. Tako i vi, vaše ste tijelo predale dragom Bogu, pa zato mu ostanite vjerne. Kada dođu razne napasti i razne misli, iz ljubavi prema Bogu nemojte na to misliti.

Mi imamo svoju narav, koja se želi dopasti, želi se isticati. Iz ljubavi prema dragom Bogu, stalno je potiskujte i na prvo mjesto stavite uvijek Ljubav Božju. I općenito što se tiče jela, odijela i svega ostaloga, u svemu budite ravnodušne iz ljubavi prema dragom Bogu. U večer idite na počinak ne zato jer to prija i godi vašoj naravi, nego iz ljubavi prema dragom Bogu. Neka svuda i svagdje na prvom mjestu bude ljubav Božja.

Svijet vrijeda Boga i njegovu ljubav i mi mu trebamo pružiti zadovoljštinu

Drage sestre, u svijetu se Bog i njegova sv. ljubav toliko vrijeda. Vi nastojte svojim životom, svojim žrtvama, svojim molitvama dati zadovoljštinu za te uvrede. Neka ova započeta godina bude sveta godina u kojoj će svaka od vas nešto dobiti od Isusa. Kao što sam već prije rekao, da kad netko vidi koju

od sestara da odmah prepozna, ova sestra zaista pripada Isusu. Sve je odaje: i poslušnost i poniznost, blagost i ljubaznost. Želim da svaka od vas ima nakanu: Bože moj, radi Tebe sam ovdje. Iz ljubavi prema Tebi, o moj Bože, bit ću poslušna, kao što si Ti, o moj Isuse, bio poslušan. Sve naloge naše časne majke primat ću rado i sa veseljem iz ljubavi prema tebi.

Rekao sam, drage sestre, da ova godina mora biti sveta godina. Svaka od vas mora nastojati postići ono što joj nedostaje u duhovnom životu. Koja ne zna još dobro razmatrati, u ovoj godini to mora naučiti. Koja još nema duh šutnje, ove godine mora ga usvojiti. Koja još ne zna svladavati samu sebe, ove godine mora to naučiti. Koja još ne zna polagati račun o svojoj savjesti, ove godine mora to naučiti. Vaši razgovori u odmorima neka budu u onome što ste čitale u kojoj duhovnoj knjizi ili što ste razmatrali i slično.

Svući i odreći se starog čovjeka i obući novog

Vi sestro, koja ste još u novicijatu i koja se nalazite pred privremenim zavjetima, molite se puno Majci Božjoj, sv. Josipu i vašim dragim Utemeljiteljima, da vam svojim zagovorom pomognu da svučete starog čovjeka sa sebe i obučete novog, i to onakvog kakvog su vaši dragi sv. Utemeljitelji zamislili kada su osnovali vaš sv. Red i kakvog prikazuju vaša sveta Pravila. Nemojte misliti na prošlost, na prošle pogreške, nego na budućnost, kako ćete se dragom Bogu što savršenije predati. Vi sestre, koje ste već položile svete vječne zavjete, vaša je dužnost da upoznate koliku vam je milost udijelio dragi Bog polaganjem vječnih svetih zavjeta.

Odlika vašeg svetog Reda jest jednostavnost. Da odcijepite svoje srce od svega, od sebe samih, od svoje volje, od svojih rođaka, od poslova, jednom riječju od svega i da vaša volja bude duboko ukorijenjena u svetoj volji Božjoj.

Poštivati druge sestre i ne miješati se u njihove poslove

A onda, drage sestre, ja vam zabranjujem da se miješate u tuđe poslove. Svaka sestra neka se brine za svoj posao a ne za tuđi. Neka svaka radi i neka se zanima samo za svoje dužnosti. I tako će svaka pojedina sačuvati mir srca, a bit će time sačuvan i mir zajednice. Npr. zvoni na porti! Tko dolazi? Ne znam. Ja ljubim dragog Boga, vršim meni povjerenu dužnost, a tko zvoni na porti, nije moja briga. Zato su tu druge sestre. Iz ljubavi prema dragom Bogu neću biti znatiželjna, već mirna, sabrana, tiha i radit ću mirno svoj posao. Kada dođe pismo ili posjeta, ostanite mirne, odcijepite svoje srce od svega i predajte se volji Božjoj.

Sestre, nemojte dozvoliti da ljubav Božja u vama dođe na manje. Što to znači? To znači da svoje srce odcijepite od dragoga Boga i poklonite ga stvorenju. Ne sestre, to se nikada ne smije dogoditi. Još jednom, sestre, ne smijete se miješati u poslove koji vam nisu povjereni. A svaka sestra dužna je čuvati svoje odjeljenje. Zato se niti jedna ne smije ljutiti na drugu, ako joj ova prigovori, da joj dotična nije ostavila sve u redu. Dođete npr. u kuhinju i sve lonce ispremiješate i tako onda u neredu sve ostavite, pa ako vam sestra kuharica prigovori, vi se tada ne smijete ljutiti zašto vam prigovara. Ona je zadužena za kuhinju i ima pravo prigovoriti vam ako joj napravite nered. Ili, ako vam ne da štogod iz kuhinje, jer nemate dozvole, vi joj zato ne možete prigovoriti. U pravu je kad vam ne da, jer bez dozvole časne majke ne smijete ništa uzimati.

Ne biti znatiželjne i sve raditi iz ljubavi prema Bogu

Nemojte biti nikada znatiželjne, propitkivati za bespotrebno, npr. tko je došao na portu, s kim je ona sestra razgovarala, s kim je časna majka u govornici, zašto je časna majka onu sestru pozvala k sebi itd. To vas sve skupa ne smije zanimati. Vaša je dužnost, sada kada ste u novicijatu, da ljubite

dragoga Boga. A čim je koja sestra to postigla, da ne propitkuje za nepotrebne stvari, već je kreposnija. Ako vi dođete do toga, da se znate svladavati, da ne propitkujete za bespotrebne stvari, već ste napredovale.

Dakle, drage moje sestre, kako sam već nekoliko puta rekao, prvi i glavni motiv koji će vas u ovoj godini voditi i poticati na borbu jest »Ljubav Božja«. Sve činiti iz ljubavi prema dragom Bogu. Ali, ako vi prihvativši neki posao vidite da ne možete to napraviti, recite: »Radim to iz ljubavi prema dragom Bogu.« I onda ga ostavite. Bolje je ne obaviti ga, nego raditi bez ljubavi.

U jednostavnosti i poniznosti poštivati rad drugih sestara

Sestre, budite jednostavne, ne mislite ništa o sebi. Nemojte misliti na prošlost, na

neugodnosti koje vas sustižu, na ručak da li je skuhan dobro ili loše, ni na šta, ne mislite, nego samo na dragoga Boga.

Nemojte se držati premudrima. Časna majka kaže ovako, a vi odmah pomislite: Bolje bi bilo ovako, kako ja mislim. Ili sestra kuha ručak, a vi odmah pomislite: Bolje bih ga ja skuhalo od nje, itd. Radite, sestro, svoj posao, a kad vas poglavari tamo postave, onda radite onako kako vas Bog prosvijetli.

Ja želim da ovaj samostan bude na duhovnoj visini. Da ljubav Božja u njemu procvate, da sve sestre ljube dragoga Boga i vrše njegovu svetu volju, kao što su to činili vaši dragi Utemeljitelji - sv. o. Franjo i sv. majka Ivana Franciska.

Nastavak sa str. 44

Uživati ćete sreću, mir i u borbi i u teškoći i u tuzi. Slušajte kao Isusa, onoga koga On hoće da slušate i vidjet ćete promjenu u sebi, u životu, u poslu i u radu. Svagdje će Vas pratiti posebni blagoslov i milost Svevišnjega. Dok me u svemu ne poslušate zabranjujem vam da mi pišete.

Vježbe kroz ovo vazmeno vrijeme:

1. Živjeti s uskrsnulim Spasiteljem i potpuno se Njemu sva predati i velikodušno, savršeno se odazvati svim pozivima Duha Svetoga.
2. Pregaziti sebe, strah, bojazan u duhovnom životu i pouzdati se potpuno u Milosrdnu Ljubav.
3. Živjeti s Kristom svagdje gledajući Ga u svemu kao uzor, koga moram nasljedovati. U meni, na meni ništa ne smije biti što nije Njegovo, za Nj, po njegovoj volji i ukusu i primjeru.

Ove će odluke imati vazda pred očima, kod sv. pričesti i razmatranja i sve ću na njih

Svoditi. Svaki dan do Duhova voditi ću posebni ispit savjesti na podne i uvečer o ovim odlukama. Sv. pričest ne smijete nikada propustiti. Sv. razmatranje postojano držite u uvijek ga barem naknadno preko dana obavite. Ne budite u sebi već u kristu Isusu. S njime, u Njemu budite u sebi već u Kristu Isusu. S Njime, u Njemu budite u školi, u kući, vani, u društvu i s Njegovim intencijama, mislima, željama, težnjama neka bude prožeto sve Vaše biće, mišljenje, rad, posao. Ljubite nebesku Majku i posebno joj ugodite kroz njezin mjesec, da je nasljedujete: »Evo službenice Gospodnje...« Sve dobro i nebeski blagoslov prosi i želi Vama i svim Vašima, da Vas sve dragi Bog napuni svojom osobitom ljubavlju i učini Vas sve po svom Presv. Srcu nevrijedni i beskorisni sluga u Gospodinu.

(AP III/5, 20-4)

Zagreb, 17. IV. 1947.

Fra Anto Antić

1. Iz homilije kard. Josipa Bozanića na proslavi 50. obljetnice kanonizacije svetog Nikole Tavelića u Šibeniku 14. studenoga 2020.

»2. Vjerničkom zajedništvu naše hodočašničke Crkve na zemaljskom putu pridružuju nam se u ovom slavlju iz nebeske domovine toliki štovatelji svetog Nikole Tavelića koji su nam u baštinu ostavili svijetli trag svetosti i koji nam ostaju solidan oslonac za životnu nadu koja ne postiduje. U ovom trenutku posebno mislim na zauzetog promicatelja kanonizacije Nikole Tavelića, na mučenika naših vremena, svjedoka istine i čiste savjesti, blaženog kardinala Alojzija Stepinca, zagrebačkog nadbiskupa. **U ovom slavlju osjećamo i nebesko zajedništvo zaista brojnih Božjih ugodnika i ugodnica kojima se treba ponositi ova drevna Crkva šibenska, među njima ističem službenicu Božju majku Klaru Žižić i slugu Božjeg oca Antu Antića.** «

Kardinal je predslavio euharistijsko slavlje u zajedništvu s biskupom šibenskim Tomislavom Rogićem, mons. Želimirom Puljićem, nadbiskupom zadarskim i pred-

sjednikom Hrvatske biskupske konferencije, mons. Antom Ivasom biskupom šibenskim u miru, mons. Zdenkom Križićem, biskupom gospićko-senjskim, mons. Milom Bogovićem, gospićko-senjskim biskupom u miru, fra Josipom Blaževićem, provincijalnim ministrom Hrvatske provincije svetog Jeronima franjevac konventualaca i upraviteљem Hrvatskog nacionalnog svetišta sv. Nikole Tavelića u Šibeniku, fra Ivanom Bradarićem, braćom svećenicima, dijecezanskim i redovničkim.

U propovijedi je kardinal naglasio da je hodočašće u prigodi kanonizacije sv. Nikole Tavelića bio »prvi veliki susret domovinske te iseljene Hrvatske nakon Drugog svjetskog rata« te kako je gledajući okupljeni i razdragani narod papa Pavao VI., duboko ganut susretom

s hrvatskim hodočasnici, spontano izjavio: »Nešto slično nisam doživio, ovaj narod učinio mi je veliku radost.« Kanonizacija i hodočašće u Rim bili su zapravo početak i poticaj za nastavak Stepinčeva programa proslave 1300. obljetnice pokrštenja Hrvata i povezanosti sa Svetom Stolicom. Godinu dana nakon toga uslijedio je mariološki kongres u Zagrebu i marijanski u Mariji Bistrici, koji su poslije pratila slavlja u Solinu, Kninu, Ninu i Nacionalnom euharistijskom kongresu u Mariji Bistrici.

Kardinal je posebno istaknuo: »A kruna svemu su nezaboravni pohodi svetog pape Ivana Pavla II. i pape emeritusa Benedikta XVI. u slobodnoj i međunarodno priznatoj državi Hrvatskoj, s novim beatifikacijama hrvatskih slugu i službenica Božjih. Zato slobodno smijemo ustvrditi da je nakon prvoga kanoniziranog hrvatskog sveca započeo slijed novih svetaca i blaženika iz hrvatskoga naroda. A veliki promicatelj proglašenja svetim Nikole Tavelića, zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac, sada blaženi mučenik u nebeskoj slavi, zajedno nas sa svim svetima i blaženicima zagovara u nebu pred Božjim prijestoljem. Iz nebeskih dvora blaženi Alojzije danas moli za domovinu Hrvatsku, ponavljajući ono što je sam zapisao o Nikoli Taveliću: "Kao što je on svojom mučeničkom smrću povezao našu domovinu Hrvatsku s tvojom zemaljskom domovinom svetom vezom ljubavi, tako neka njegovo svetačko uzveličanje bude vječni vez naše hrvatske domovine s tvojim Kraljevstvom nebeskim".«

Kardinal je zaključio propovijed riječima: »Braćo i sestre, u vremenu pandemije uzrokovane koronavirusom budimo odgovorni jedni prema drugima i blizi onima koji trpe. Zlo se ne može pobijediti, ako nismo spremni na žrtvu. Đavao, otac laži i podjele, naš zavodnik i tužitelj, neprijatelj čovjeka, ne može nauditi Bogu, ali može nauditi čovjeku – slici Božjoj.

Stoga danas molimo pomoć svetog Nikole Tavelića i svih naših svetaca i blaženika, za njihov zagovor kod Boga. Da nas Bog sačuva od zla i svake pogibelji.

Zajedno sa psalmistom ponavljamo: "Blagoslivljat ću Gospodina u svako doba (...) Tražio sam Gospodina i on me je uslišao, izbavio me je od straha svakoga" (Ps 33).

Tako neka bude. Amen.«

[Kardinalova Homilija, *Zagrebačka nadbiskupija, Aktualnosti, Dokumenti*, br. 2]

2. Ulica oca Ante Antića u Bjelovarskim Zvijercima

Na početku reportaže o župi Blažene Djevice Marije Gospe Lurdske u Zvijercima na periferiji Bjelovara pod naslovom »*Najdruštvenija*« mlada župa nada se svojoj prvoj crkvi u *Glasi Koncila*, br. 11 od 14. ožujka 2021. str. 16-17, iz pera Marina Ercega na početku reportaže na str. 16 stoji sljedeće:

»Desetak minuta vožnje automobilom dijeli središte Bjelovara od Zvijeraca, pitomoga naselja na sjeveroistočnim vratima grada. Kratka vožnja kroz naselje pri prvom se posjetu može činiti kao svojevrstan vremeplov kroz hrvatsku povijest. Ulicu Andrije Hebranga presijecaju ulice Ferde Livadića, Josipa Runjanina, Milana Šufflaya, bl. Alojzija Stepinca, sv. Nikole Tavelića i o. **Ante Antića**, gorostasa bez čijih bi života i djela bila nezamisliva hrvatska politička, kulturna i duhovna povijest.«

3. Izvještaji o proslavi Antićeva 2021. u *Glasi Koncila*

U *Glasi Koncila* [br. 11/2021. 14. ožujka 2021.: 56. godišnjica smrti fra Ante Antića »**Biti odgojitelj znači biti otac**«] potkralo se nekoliko pogrešaka. Najveća je da o. Antić bio odgojitelj 30 godina u Mađarskoj (umjesto u Makarskoj). Pogreška se ponavlja dvaput u tekstu. Uvećani tekst u masno otisnutom kursivu, koji se nalazi ispod fotografije biskupa i svećenika na oltaru, kao podnaslov, glasi: »Bio je 40 godina odgojitelj, do te mjere da ga nisu zvali imenom, nego "Pater Magister". Od 1917. do 1956. bio je odgojitelj, najprije 30 godina u Mađarskoj, zatim 10 godina u Zagrebu (...) Biti odgojitelj znači biti otac«, rekao je o fra Anti Antiću kao odgojitelju biskup Petanjak.

Nakon što je o. vicepostulator već 11. ožujka vidio pogreške, odmah je 12. ožujka poslao službenu zamolbu glavnom uredniku *Glasa Koncila* gosp. Branimiru Staniću da se pogreške isprave. Uredništvo *Glasa Koncila* to je i učinilo i objavilo ispriku i ispravku u br. 12/2021. od 21. ožujka, na str. 28. koje prenosimo u cijelosti: »U **Glasi Koncila od 14. ožujka u tekstu o proslavi 56. obljetnice smrti o. Ante Antića (str. 13) dogodilo se nekoliko pogrešaka. O. Antić nije bio odgojitelj u Mađarskoj nego u Makarskoj pa u podnaslovu u tekstu treba stajati "30 godina u Makarskoj". Pogrešno je napisano i da se molilo "pred kriptom sluge Božjega o. Antića", a točno je "na grobu o. Antića". Zbog tih se pogrešaka Uredništvo GK-a ispričava čitateljima, sudionicima slavlja i štovateljima o. Antića.**«

4. List *Brat Franjo*

Donosi izvještaj o proslavi 56. obljetnice smrti Časnoga sluge Božjega u br. 2(258). god. 2021., str. 28-29.

5. *Vjesnik Franjevačke Provincije Presvetog Otkupitelja*

Donosi opširan izvještaj o proslavi 56. obljetnice smrti Časnoga sluge Božjega u br. 1 god. 2021.(LXX), str. 32-34.

6. Na portalu dnevnih novina *24 sata* u nedjelju 4. travnja 2021. Snježana Babić Višnjić piše u rubrici »**Mir svima Plus**« *Najljepše molitve naših svetaca za Uskrs ispunjen blagoslovom*

»Od svetog Josipa Radnika i svetog Ante do sluge božjeg Josipa Langa, ovoga im se Uskrsa možete pomoliti i u svom domu. Ozani Kotorskoj obraćaju se za povećanje mudrosti, a Leopoldu Mandiću za više novca.«

Sluga Božji Ante Antić: Uslišava molitve za dobivanje posla

»Jedan od omiljenih hrvatskih Božjih ugodnika je i časni sluga Božji Ante Antić. Rodio se 1893. u Šepurinama na otoku Prviću, a bio je odgojitelj mladih franjevac, sav se posvetio mladoj braći, za njih moli i žrtvuje se, jednostavno za njih živi. Bio je predani ispovjednik i karitativni djelatnik. Između ostaloga uslišava i molitve za dobivanje posla.«

Novinarka donosi i molitvu za fra Antino proglašenje blaženim i milosti po njegovu zagovoru.

SVJEDOČANSTVA

Uvod

Donosimo velik broj različitih svjedočanstava štovateljica i štovatelja časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića u kojima oni iznose svoja duhovna i fizička iskustva njegova zagovora pred Bogom, iskustva njihovih molitava i pomoći koje su primili.

Sva ova i sva moguća druga svjedočanstva trebamo shvatiti, prema crkvenom stavu i pristupu ovakvim iskustvima, a to znači kao osobne stavove određenih osoba koje iznose svoja duboka uvjerenja o čudesnoj Božjoj pomoći po zagovoru časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića. Zato ih takvima i trebamo razumjeti i shvatiti.

1. Svjedočanstvo stiglo 4. studenoga 2020. na FB-stranicu Sluga Božji fra Ante Antić

Poštovani!

Željela bih posvjedočiti o uslišanju molitve po zagovoru sluge Božjeg oca Ante Antića. Jako volim svoju obitelj i rodbinu i oduvijek mi je značilo što smo povezani. Prije skoro dvije godine odnosi su se promijenili. Naime, dio majčine rodbine udaljio se od nje zbog kompleksne situacije koja je povezana s jednom tragedijom koja se u našoj obitelji dogodila prije 15-ak godina. Što je vrijeme više odmicalo, jaz je postajao sve dublji, i to do te mjere da se pojedine osobe nisu javljale majci. Ona je u sebi postajala sve tužnija i bolnija, a čini mi se da se bila počela puniti i gorčinom. Iako mi je cijelo vrijeme govorila da je dobro.

Prije oko mjesec dana najavljena je obiteljska proslava na koju sam bila pozvana, a moji roditelji nisu. Nitko nije rekao da ne smiju doći, ali također ih nitko nije ni

pozvao. Rekli su mi da se bez obzira na to odazovem. Jako mi je teška i bolna ta situacija bila jer bi ovo bilo prvi put da netko iz obitelji nije pozvan. Već se neko vrijeme molim da se ljubav ne zaboravi u obitelji, željela bih da se prisjetimo tolike bliskosti koja je bila posebna u teškim trenucima kad smo se međusobno tješili i podsjećali na Božju blizinu.

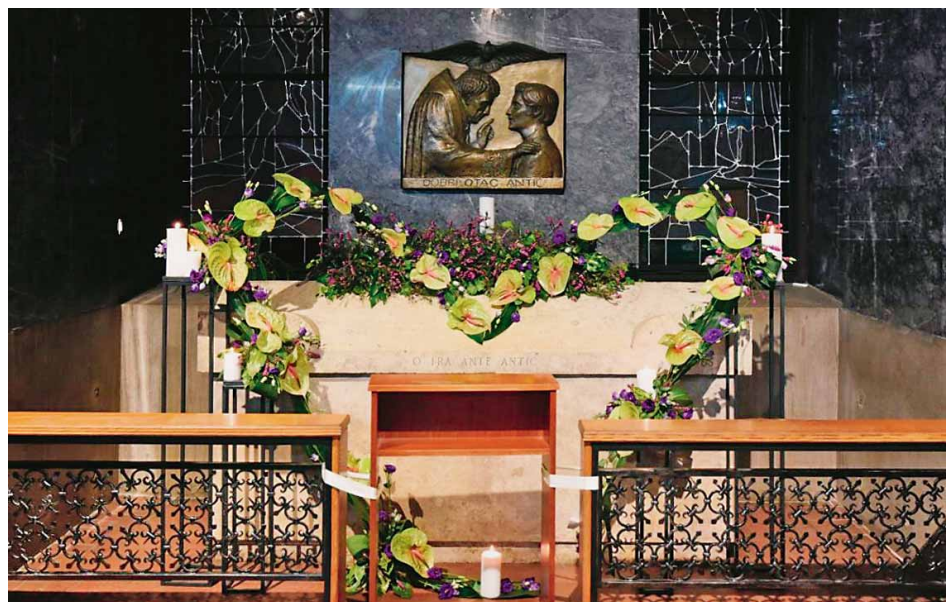
Ostala su još 2 dana do proslave koju sam spomenula. Bio je prvi četvrtak u mjesecu. Molila sam oca Antu Antića za čudo. Nastojala sam pustiti svoje osjećaje i imati povjerenja. Sutradan me majka zvala da je pozvana na proslavu - na dan planirane proslave najavljeno je kišno vrijeme i nju su zvali da joj kažu da je proslava odgođena za dan kasnije. Ona je spomenula kako nije bila ni pozvana na proslavu, ali bez obzira na to razgovor je prošao dobro - čak je obećala napraviti kolač za proslavu. Majka me pitala jesam li išta intervenirala da ona bude pozvana. Odgovorila sam da sam samo molila.

Ovim putem željela bih zahvaliti našem Gospodinu što je po zagovoru oca Ante Antića učinio ovo čudo u našoj obitelji, što nas je poštedio dodatne boli, što je zaustavio širenje jaza i omogućio približavanje srdaca i zajedništvo proslave jednog lijepog obiteljskog događaja. Da se ovo čudo nije dogodilo, rane bi se produbile, a mislim da bi i srca otvrdnula i čini mi se da bi bilo jako teško ponovno postići zajedništvo.

Gospodine, hvala ti, ljubim te!

Oče Ante Antiću, hvala ti, preporučujem cijelu svoju obitelj i nevrijednu sebe u molitve!

P. M.

2. Svjedočanstvo stiglo 11. studenoga 2020. na FB-stranicu Sluga Božji fra Ante Antić

Ove godine, na Gospu Karmelsku zaručili smo se. Otada smo počeli planirati za zajednički život - prvo svadbu, a zatim se postavilo i pitanje stanovanja (...) Zaručniku je zatim netko ispričao da se moli fra Anti Antiću jer je pomagao i za stanovanje drugima. Krajem kolovoza započeli smo devetnicu. Na papirić sam napisala kakvu kuću bih voljela (...) između ostaloga, da to bude poklon od Gospodina (...) I evo nas danas, ni tjedan dana točno s kućom kakvu sam opisala (...) i doslovno je poklonjena (...) Sve kako je napisano na papiriću je izmoljeno. Još uvijek imam papirić s datumom kada sam napisala nakane.

I to je samo ukratko (...) Ako procjenjujete da je ovo svjedočanstvo ipak vrijedno pažnje, javite mi. Toliko sam zahvalna da osjećam kako trebam svjedočiti. Već sam nekim bliskim ljudima posvjedočila, a oni svjedočili dalje i jedna je osoba rekla da joj je naše svjedočanstvo osnažilo vjeru. Ako to pomogne drugima koji prate stranicu, onda neka je Bogu hvala i slava jer je to za Gospodina.

A.K.

3. Zamolba za sličice oca Antića stigla 11. studenoga 2020. FB-stranicu Sluga Božji fra Ante Antić

Bila bih vam zahvalna da ocu vicepostulatoru prenesete zahtjev da se pomoli za mene na grobu oca Ante Antića. Trudna sam 7 mjeseci a borim se s teškom anksioznošću. Bog zna koliko se veselim ovom malom djetetu, a prisiljena sam piti i lijekove za smirenje da koliko-toliko smirim napadaje anksioznosti.

Odlučila sam moliti se ocu Antiću, ako me po njegovom zagovoru Bog izbavi iz ove tjeskobe, nadjenuti ću ime malenoj Antea u čast ocu Anti Antiću.

4. Svjedočanstvo stiglo na FB-stranicu Sluga Božji fra Ante Antić 15. studenoga 2020.

Smrtno sam se bojala letenja zrakoplovom. Uvijek sam govorila da nikada u životu neću ući u avion no, kako se kaže, nikad ne reci nikad. S 27 godina prvi put sam letjela i mislila sam da ću umrijeti od straha. Nakon toga još sam nekoliko puta tako putovala, a strah je bio sve veći. Prijateljica mi je tada rekla za fra oca Antu Antića i dala mi njego-

vu molitvu. Zavjetovala sam se da ću do sljedećeg puta moliti na tu nakanu, oslobođenja straha od letenja. I zaista, po njegovom divnom zagovoru uvjereni sam da sam oslobođena toga jer nakon toga letim bez ikakvog straha. Čak tražim i sjedalo do prozora kako bih mogla gledati što je prije bilo nezamislivo jer bi od straha prozor uvijek zatvarala da ništa ne vidim. Slava Bogu!

M. B.

5. Svjedočanstvo stiglo 18. studenoga 2020. na FB-stranicu Sluga Božji fra Ante Antić

Moj vrlo dragi profesor zarazio se koronavirusom. Budući da ima 70 godina, stanje mu je bilo vrlo teško, sa mnom se preko poruka praktički opraštao (govoriti nije mogao). Završio je u bolnici na kisiku, stanje mu je bilo dosta teško. Za vrijeme njegovog boravka u bolnici, u večernjoj molitvi izmolio sam molitvu na poledini sličice sluge Božjeg fra Ante Antića na nakanu da profesor ozdravi.

Idući dan, profesor je otpušten iz bolnice.

M. R.

6. Svjedočanstvo stiglo 24. studenoga 2020. na FB-stranicu Sluga Božji fra Ante Antić

Molila sam devetnicu fra Anti Antiću i zavjetovala se da ću vam poslati svjedočanstvo ako se molitva usliši. Naime, moj brat i njegova supruga u braku su tri i pol godine,

a prije godinu i pol dana toliko su se gadno posvađali da je ona otišla svojoj rodbini, a on se vratio k nama.

Nismo znali razlog svađe, a oni nisu htjeli ni čuti jedno za drugo gotovo 20 dana. Odlučila sam moliti devetnicu fra Anti i ostalim svecima. Na početku devetnice rekla sam fra Anti da ću ako se pomire napisati svjedočanstvo. I nakon 10 dana su se pomirili!

Bogu hvala i slava, ali i fra Anti! Iako ne znam koji je bio razlog svađe, to me i ne zanima, bitno je da su ponovno zajedno.

Bog Vas blagoslovio!

M. Z.

7. Svjedočanstvo stiglo na e-adresu Vicepostulature 17. prosinca. 2020.

Snaga molitve

Desetoga rujna 2020. učinjen mi je ERCP zahvat, kojeg sam ja preimenovala u čišćenje žučovoda, jer su mi na magnetnoj rezonanci početkom srpnja utvrdili da se tamo nalazi kamen.

Kad sam se probudila, oslovila sam liječnika rekavši mu »Hvala!«. Liječnik je samo zbrisao i nije ni sekundu potrošio na »Molim!«.

Osjećala sam se sjajno, vratili su me u sobu, brzo sam svojim javila da je operacija uspjela. Jedno sat vremena nakon toga došla su mi 3 liječnika hospitantata reći da operacija nije uspjela. Moja reakcija je bila da se oni jamačno šale, da se osjećam sjajno i da je sve u redu. Liječnica mi je rekla da se dobro osjećam od anestezije i da zahvat nije uspio, ali da to ne znači da valja odustati. Ja sam ih opet ispitivala jesu li sigurni u ono što govore.

A zatim sam zaključila da nisam imala sreće i zahvalila sam dragom Bogu i ustvrdila da je dan dobar. Nije mi bilo jasno što govore. Kroz glavu mi je plovilo koliko je ljudi molilo za mene. Moja molitvena grupa (»Molitva ocu Antiću«) je isto tako molila za mene kao i moje prijateljice pojedinačno, kao i moji rođaci.

Doduše ja nisam molila za sebe, ja sam se samo preporučila stricu Anti pročitavši njegovu molitvu, koju još uvijek ne znam napamet. Jer ja molim ili ponavljam te riječi koje me uvijek vezuju za djetinjstvo i priče o njemu i to – čitam mehanički. Jednostavno je ne mogu zapamtiti.

Jer to je molitva u kojoj se može moliti za sebe, a meni osobno je nemušto moliti za samu sebe. A rekli su mi da treba moliti za sebe i svoje zdravlje, ali ja to ne mogu uobličiti na takav način. Moj maksimum na tu temu je – da se preporučim Stricu.

A ta moja preporuka i molba je uvijek nekako kratka i uvijek me odvede u njegove ruke. Ja sam bila jako mala kad su me moje tete Marija i Anka vodile stricu, on je u toj sobici ležao, a kad bi me vidio, širio je ruke u koje sam ja uletavala. Zamislite visinu djevojčice i visinu postelje – izgleda da sam bilo točno toliko visoka (što je objašnjenje mojih teta zašto ja imam osnovnu asocijaciju na ruke).

Drugi dio slike Stric je u habitu i poguren lik.

Treći dio su fotografije sa vjenčanja mojih roditelja 5. kolovoza 1961. Te je fotografije učinila moja teta Marija i pripadaju rijetkim fotografijama Strica bratra.

Možda zbog toga ne mogu zapamtiti molitvu na čast dobrog oca Ante Antića, jer je meni ta molitva samo uvod u splet slika i doživljaja (...) Inače, molim krunicu često uz vraćanje na ono prethodno, čim uočim da su me misli odvele nekamo.

Mislim da treba moliti za druge i njihove potrebe, a da onda i nama dragi Bog podari milosti. Cijelo ljeto sam se intenzivno molila, 5-12 krunica dnevno, ali sebe sam samo preporučivala stricu Anti. I kada je Marina (voditeljica naše molitvene grupe) odredila ciklus četvrtaka posta i molitve na čast sluge Božjega dragog oca Ante Antića, moja nakana molitve i traženje zagovora nije bila usmjerena na mene nego na moje roditelje. Ono što sam izrekla kao preporuku za fizičko i psihičko zdravlje mojih roditelja bilo je

usredotočeno samo na jedan cilj – da prebacimo roditelje u novi starački dom. Dom u kojem su bili od početka ožujka izazvao je u mom ocu depresiju i gubitak više od 10 kilograma. A mom je ocu 87 godina. Uspjeli smo to realizirati u roku od dva mjeseca od odluke. Jednom gvardijanu (koje sam se obratila za pomoć) napisala sam da se molimo stricu fratru i da ćemo uspjeti. I da se razumijemo, to je proveo jedan od moje braće. Ja sam samo navrla da idemo u to, da skupimo papire. Prvog četvrtka u srpnju bila sam u Majke Božje Lurdske i zajednički sa svima molila na grobu, što je predvodio vicepostulator kauze fra Josip Šimić. Platila sam i misu na tu nakanu. A onda su se otvorila neka druga vrata i u četvrtak 27. kolovoza kad je bila prikazana ta misa mi smo već imali rješenje. Moji roditelji su u novom staračkom domu od 11. rujna.

Petak 11. rujna 2020. započeo je u 1 ujutro. Probudila sam se nakon »*neuspjele operacije*« i šetala sam sljedeća dva sata po bolnici moleći radosnu krunicu (koju najviše volim), mada je bio petak. Zatim sam se vratila u sobu i molila žalosnu krunicu kao što se moli petkom. Ma sigurno sam im izmolila desetak, bez pretjerivanja.

U pozadini te molitve sam se stalno čudila kako je to moja operacija neuspjela. Više od 30 ljudi je molilo za mene i ništa mi nije bilo jasno. Onda sam se molila i za toga mladog liječnika misleći kako je njemu gore nego meni – nitko ne voli biti neuspješan. Pa sam se molila za sve te sestre na gastro-odjelu, koje su tako krasne i požrtvovane, strpljive i susretljive. I stalno je tu bilo pitanje: Striče ništa mi nije jasno.

Uzeli su mi krv u rano jutro, jedva sam čekala da dođem na red da razgovaram sa sestrom Dunjom, glavnom sestrom na tom odjelu, i da joj kažem da sam se spremila i da ja idem kući. I da je moja operacija uspjela. Žena je čitala što piše u računalu, a ja sam ponavljala svoje. Zatim mi je sestra Dunja rekla da je ponavljanje ovog zahvata na meni već predviđeno za utorak. Da ne bi bilo u redu da odem kući, jer sam negativna, a

mogla bih se zaraziti koronom i ugroziti sve pacijente i osoblje na odjelu.

A ja sam opet ponavljala da ja nemam kamena – bez obzira što je pisalo u računalu. U međuvremenu je došla moja prijateljica još iz školskih dana, liječnica u toj bolnici. Ona poznaje moju obitelj i činjenicu da mi često vidimo stvari koje drugi ne vide. Tako su me obradili na novom uređaju za magnetske slike – koji je bolnica dobila u lipnju i koji daje precizne točne slike cijele utrobe. Ukratko – kamena nema.

Moje tvrdnje o tome da mi je liječnik pomogao da taj kamen prođe prema crijevu bile su točne – a on je napisao da je višestruko neuspješno pokušavao to učiniti.

Snaga molitve, učinjene snimke koje to dokazuju mogu se proučavati na različite načine. Prije operacije sam vidjela svoj kamen, poslije ga više nije bilo. Ja znam što je bilo.

Molimo dalje za sve oko sebe, usrdno, usredotočeno. Dragi Bog nije krčmar, on ne mora ništa. Ali po zagovoru dobrog oca Ante Antića mi dobivamo milosti. Poglavitito kad slijedimo njegovu rečenicu: *«Raditi je puno, trpjeti je više, moliti je sve.»*

T. A.

8. Svjedočanstvo stiglo na FB-stranicu Sluga Božji fra Ante Antić 8. ili 9. siječnja 2021.

Hvala Vam na vašim molitvama i pomoći u širenju glasa o svetosti našega dragog fra Ante Antića.

Moje svjedočanstvo o ocu Antiću. Na rubu provalije bila sam sa bratom u autu, brat je vozio prema Krku i u jednom trenutku izgubio je kontrolu, visjeli smo nad provalijom, ja

sam imala u ruci molitvu oca Antića i molila, u jednom trenutku auto se samo vratilo na cestu, živa istina to sam zapisala u knjizi u crkvi Gospe Lurdske bilo je to večer uoči blagdana sv. Ane.

Neizmjeno sam zahvalna dragom Bogu i uslišanoj molitvi oca Antća i svete Ane.

A. A.

9. Zahvale i svjedočanstvo stiglo pismom 13. siječnja 2021.

Dragi moj Oče! Dobri Ante Antiću!

Moja su svjedočanstva takva da se gotovo ne mogu prenijeti na papir. To je ono-
»odgovor poznaje samo vjetar«. Previše je duhovno - duboko u srcu i duži ukorijenjeno - da bih ja mogla samo reći svima koji su u nevolji, u potrebi, u nekoj boli, bilo tjelesnoj ili duhovnoj, da se mole našem fra Anti. Ne trebaju to biti velike, ni duge molitve, nego male i kratke, ali iz dubine srca i s velikom vjerom. Molim se za sve one koji još nisu čuli za njega, da mu se počnu moliti.

Pogledajte što se sve događa u našoj zemlji: bolesti, razni virusi, potresi, migranti. A što je s pandemijom grijeha i abortusa, o tome nitko ne govori. Nego molim sve ljude dobre volje da počnemo zajedničkim silama, tj. krunicom u ruci i križem, moliti Gospu da nas Bog izbavi iz ove nevolje, u koju smo sami pali. Zašto? Zato što smo ga zaboravili. Boga trebamo staviti na prvo mjesto, a sve drugo doći će po sebi. O Bog će sve okrenuti na dobro. Dragi moj hrvatski katolički narode, osvijestite se, dok još imamo vremena. Majka Božja, naša draga Gospa Međugorska, stalno nas poziva na molitvu, post i budnost. Što kaže prorok Amos: *»Evo, dani dolaze - riječ je Jahve Gospodina - kada glad na zemlju, ne glad kruha, ne žeđ vode, već slušanja riječi Jahvine. Tumarat će od mora do mora, od sjevera do istoka potucati se ištući riječ Jahvinu, ali je neće naći«* (Am 8, 11-12).

Dobri oče Ante Antiću, molim te za naš narod. Nadam se da će tvoj zagovor kod

Boga ojačati pali, slabi duh i tamu iz srdaca našega naroda ukloniti. Dobri Oče, hvala za sve milosti koje mi daješ. Ti više misliš o meni, nego ja o tebi. Budi blagoslovljen i ti i svi tvoji štovatelj koji su iskusili veliku milost, zagovor, mir i ljubav po tebi. Hvala za sva dobra mojim sestrama, koja daješ u pravo vrijeme, kao majka koja zna što djetetu treba.

Pozdrav svim štovateljima našega fra Ante. Molimo jedni za druge.

M. K.

10. Svjedočanstvo stiglo na FB-stranicu Sluga Božji fra Ante Antić 13. siječnja 2021.

Hvaljen Isus i Marija. Sigurno znate za izvlačenja sveca za novu 2021. godinu. E sad, ja sam se samo prekrizila i kliknula i izbacilo mi je fra Ante Antić ali nisam se pomolila Duhu Svetom. Sinoć sam sanjala fra Antu Antića, kako klečim ispred njegove slike i pričam s njim (...) predivno (...). Kad sam ga sanjala, takav sam mir osjećala.. Pričala sam s njim, gledala ga, klečala ispred njegove slike (...) divno (...) mislim da nije slučajno. Divan je i čudesan naš dragi fra Ante.

Nakon toga krenula sam moliti molitvu za proglašenje blaženim i svetim fra Ante Antića, na moju veliku žalost otkrila sam da nigdje u kući nemam te molitve iako sam mislila da je negdje imam. Već sam bila izgubila svaku nadu kako ću pronaći molitvu, a tada se ona odjednom odnekud pojavila preda mnom. Tada sam odlučila poći u kopirnicu i kopirati više primjeraka u slučaju da ju opet izgubim. Kada sam predala slike da ih kopiraju, dvije žene koje tamo rade zamolile su me da ih i one kopiraju za sebe što me je doslovno zapanjilo, odakle one znaju za fra Antu? Bog nas baš pošalje u pravo vrijeme na pravo mjesto. Vjerujem da ništa nije slučajno pa tako ni ovo što se dogodilo.

A. M.

11. Zamolba stigla 18. siječnja 2021. na e-adresu Vicepostulature časnoga sluge Božjega o. fra Ante Antića

Poštovani, hvaljen Isus i Marija!

Nadam se da se javljam na ispravnu e-adresu koju sam našla u glasniku Časni sluga Božji dobri otac Antić. Zovem se Maja i imala bih molbu da stavite u molitvu i svete mise [za milosti po zagovoru (na čast)] sluge Božjeg oca Ante Antića mog sina koji se isto zove Ante, ima 17 godina i nedavno je prebolio ovaj opaki virus koji mu je ostavio posljednicu na plućima u vidu učestalog dubokog kašlja i boli te vas molim da ga spominjete u molitvi da ga Gospodin Bog naš Isus Krist po molitvi oca fra Ante Antića trajno izliječi, ozdravi te da bude zaštićen od prijetnje ikakvih drugih zaraza i da mu imunitet ojača, i za njegovo duševno zdravlje, jer mladima je danas posebno teško u ova vremena. Inače, i ja osobno sam vam se bila javila prije 3 godine kada ste mi poslali nekoliko sličica i molitvu ocu Antiću jer sam bila tad dobila teški i opasni virus gripe koji mi je ostavio posljedice na pluća. Mi smo inače iz grada Omiša u kojem učestalo odem na svetu misu u franjevački samostan i crkvu Gospe od Karmela, pomolim se uvijek ispred velikog kipa svetog Antuna Padovanskog na čiji sam blagdan primila i sveti sakrament krštenja, te stoga smatram da će i dobri otac, sluga Božji Ante Antić izmoliti potpuno ozdravljenje i mome sinu Anti.

Hvala Vam unaprijed i veliki pozdrav

M. M.

12. Svjedočanstvo stiglo 7. veljače 2021. na e-adresu Vicepostulature časnoga sluge Božjega o. fra Ante Antića

Hvaljen Isus i Marija,

Još jednom zahvaljujem što ste me saslušali i poslali predivno pismo podrške.

Majka je izašla iz bolnice, pluća su sada u redu, hvala dragom Bogu. Vjerujem da joj je pomogla molitva sluzi Božjem fra Anti Anti-

ću. Intenzivno sam molila. Bila sam očajna. Obraćam Vam se jer me jako strah da se ne ponovi moždani udar.

Majka ima visok tlak, povišen šećer itd. Npr. i jutros je tlak skočio - ne znam zašto...

Kaže da se osjeća čudno u glavi - nestabilna je i ošamućena, uplašena. Polako hoda.

Molim Vas, postoji li mogućnost da naručim misu za njeno zdravlje.

Daleko smo pa ne možemo doći, ali duhom bih bila na svetoj misi za nju. Uvjere na sam da bi joj uz liječnike najviše pomogao zagovor kod nebeskog Oca koji je sve-moguć. Molim duhovni savjet kako joj mogu još pomoći, želim to iz dubine srca (...) Želim Vam svako dobro i neka Vas prati Božji blagoslov.

»Jer gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među njima.«

L. M.

13. Svjedočanstvo stiglo početkom veljače na FB -stranicu Sluga Božji fra Ante Antić, a 7. veljače 2021. na e-adresu Vicepostulature časnoga sluga Božjega oca fra Ante Antića

Otac Ante Antić bio je duhovna pomoć moje obitelji. Za njega smo bili vezani, a on bi uvijek bio spreman pomoći.

Kad je moja sestra psihički oboljela od mučenja komunista, partizana, izgubila je svijest i razum. Otac Antić dolazio je k njoj na Rebrowo i govorio: *»Kćerice, sve će biti u redu. Ozdravit ćeš i završiti fakultet.«* Tako je i bilo.

Otac Antić je bio svijetli lik u našoj mnogobrojnoj obitelji (12 djece). Svi smo ga upoznali i do današnjeg dana mu se molimo. Svima govorim o ocu Antiću i dijelim sličice, a povratne informacije su zadivljujuće. Uvijek govorim: *»Vjeruj, vjeruj, spasit će te vjera!«*

Moj šogor nije primio sakramente, a bio je u groznom stanju. Započeli smo devetnicu ocu Antiću i sve se odmah promijenilo! Pri-

hvio je sakramente, vjenčanje u bolnici, a sve je to napravio redovnik, franjevac, fra Antin imenjaka i prezimenjaka koji se odjednom stvorio ni sami ne znamo odakle. Šogor je tako otišao smiren sa ovog svijeta.

Jednog jutra sam se spremala poći u Zagreb (12. ožujka, prije tri godine) kad sam na podu kod kuhinje, pred ulazom u ostavu, našla nešto okruglo i tamno. Sagnula sam se uzeti i odjednom nešto drugo padne. Podižem to rukom, odlazim u sobu i stavljam na stol da vidim što je. Odjednom vidim medaljon s likom oca Antića...

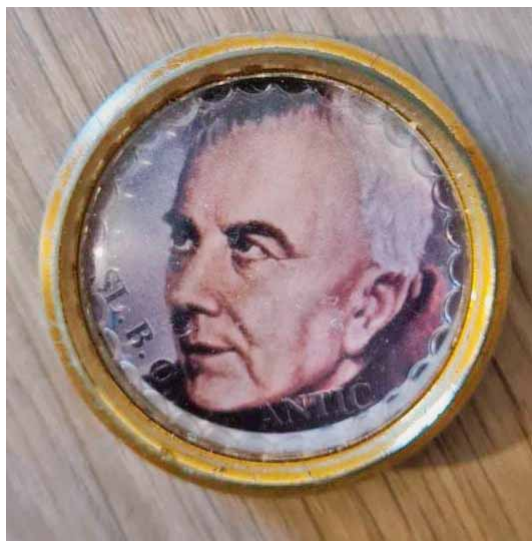
Moja prvi komentar je bio: *»Ma, ova moja luda kćer došla je tražiti nešto od oca Antića, a meni po kući ostavlja medaljone (...).«* Jedan je bio zlatni, a drugi srebrni.

Medaljoni su na podu bili rastvoreni, ali nisam znala tko ih je tamo ostavio. Zato sam prvo pozvala sam kćer da je pitam o svemu tome, a ona mi odmah kaže kako nešto takvo nikada nije vidjela te da cijeli tjedan nije bila u mojem stanu.

To me je sve jako uznemirilo pa sam počela istraživati. Nakon što sam se malo smirila, otišla sam na grob oca u Antića u Zagreb, ali i na ispovijed i pričest. Cijeli sam tjedan bila izvan sebe, išla po crkvama i raspitivala se što je to. Napokon, jedan mi je mladi kapelan rekao da sam doživjela veliku milost što sada i sama vidim.

Kao jedno od svjedočanstava vezano uz tu milost navest ću primjer jedne gospođe na moru kojoj su liječnici u bolnici rekli da joj moraju amputirati stopalo ili prste (ne sjećam se točno). Moja me kćer odmah zamolila da pronađem neke molitve ocu Antiću te joj je savjetovala da se njemu moli. Ja sam počela tražiti knjige i molitve, a žena je na kraju brzo ozdravila nakon što je medaljonom dotaknula oboljelo mjesto (ime ove gospođe ne smijem reći jer je jako poznata osoba). Jedan se medaljon nalazi kod nje, a drugi kod moje unuke.

Z. Z.

14. Kratko svjedočanstvo stiglo 12. veljače 2021. na e-adresu Vicepostulature

Poštovani!

Htjela sam Vam samo posvjedočiti kako sam molila slugu Božjega o. fra Ante Antića kad sam oboljela od korone i ublažio mi je simptome. Nisam trebala ići na kraju u bolnicu.

Lijepi pozdrav

A. Š.

15. Svjedočanstvo stiglo 9. travnja 2021. na FB- stranicu Sluga Božji fra Ante Antić

»Hvaljen Isus i Marija!«

Podijelila bih jedno svjedočanstvo s Vama. Dobri Ante je ponovno pogledao na moju dvogodišnju kćerkicu. Ona je imala tvrdnu stolicu tjednima. Nisam znala što učiniti i na koji način joj pomoći. Prestala je mokriti od straha. U toj noći sam zbrojila da nije mokrila blizu dvadeset sati. Dan prije sam pokušavala na raznorazne načine pomoći, ali nisam uspjela. Uhvatio me nevjerojatan strah. Sjetila sam se ovog sveca koji je izliječio afte u njenim ustima i na grlu i počela sam mu se usrdno moliti. Iz dubine duše sam mu u toj noći vapila da joj pomogne. Masirala sam joj trbuščić,

puštala na mobitel šum rijeke kako bih potakla izmokriavanje, molila Vjerovanje. Odjednom me unutarnji glas usmjerava da joj masiram leđa. Pomislim zbog čega leđa, ali sam povezala da bubrezi imaju veliku funkciju u mokrenju pa sam slušajući taj glas masirala leđa i molila, molila, praveći znak križa kroz molitvu.

Dugo sam to činila u velikom strahu za svoje dijete. Nakon toga mi dolazi rečenica: »Moli zagovornu molitvu.« Ušla sam na internet i tražila molitvu. Našla sam je pod naslovom Blagoslovna molitva sluga Božjeg Ante Antića. Taj naslov mi je bio prvi u nizu. Evo isječka iz teksta: »Dočekivao je svoju djecu s blagoslovom, a s njime ih je i ispratio.« To nije bilo obično križanje. Njegov blagoslov bio je djelotvoran.

Tek ćemo u vječnosti vidjeti što je on značio. Nije on uzalud govorio: »Dijete moje, želio bih da te ovaj blagoslov promijeni!« I u posljednjim danima svog života, kad više nije mogao govoriti, blagoslivljao je. Zadnji dan ni ruke nije mogao dignuti – drugi su mu je morali podržavati za blagoslov. Evo tog blagoslova: »Blagoslovio te Bog Otac, Bog Sin, Bog Duh Sveti! Bio pred tobom da te vodi! Bio za tobom da te štiti! Bio nad tobom da te brani! Ništa ne uspio neprijatelj protiv tebe! I sin ti bezakonja ne naudivo!« Molila sam i molila ovu molitvu dok nisam ponovno začula unutarnji glas »Spavaj«.

Mislila sam kako da zaspem od ove brige za malenog anđela, ali me obuzeo neki nevjerojatan mir i ja sam zaspala. Usnula sam san da je ona izmokrila jako puno i da je nakon toga imala stolicu. Kraj nje je stajao dobri i blagi Ante. Ja sam se probudila iz tog sna toliko uvjerenjena da je stvarnost da sam od sreće mislila da ću puknuti. Odmah sam pelenu opipala i kad sam vidjela da je suha neopisiva tuga je obavila moje srce. Ali taj san mi se stalno vraćao u misli i smirio me. Zaspala sam. Sutradan je moj san postao stvarnost. Identičan kao u toj noći. Čak i moja pomoć Mariji bila je u stvarnosti kao i u tom snu. Nisam mogla prestati zahvaljivati

ovom svecu na zagovoru koji je poduzeo za moju malenu. Jedino čime mu se mogu odužiti jest napisati ovo svjedočanstvo kao poticaj drugima da ga zovu u potrebi. I da se njegova Blagoslovna molitva širi dalje.

Neizmjerne zahvalna majka: *R. V.*

16. Svjedočanstvo pristiglo 13. travnja 2021. na FB-stranicu Sluga Božji fra Ante Antić

Hvaljen Isus i Marija!

Moja najstarija kći, N., bolesna je od 7. mjeseca prošle godine. Od 11. mjeseca ne ide niti u školu od slabosti i bolova. U 1. mjesecu je završila na štakama. Pregledali su je svi živi stručnjaci i liječnici i nisu mogli ništa, osim psihijatrica koja je posumnjala na psihičku traumu. Prošli petak, 9. 4., odveli smo je neuropedijatru, zadnjem specijalistu koji ju je trebao pregledati.

Prije toga pregleda otišla sam u crkvu Majke Božje Lurdske i pomoliti se na bogu

oca Ante Antića i tražila njegov zagovor. Pregled je potvrdio sumnje psihijatrica i isti dan N. je odbacila štake i počela normalno hodati. Pred nama je još put ozdravljenja, ali Bog se još jednom proslavio po svome sluzi.

Božji blagoslov

R. S. N.

17. Svjedočanstvo pristiglo 15. travnja 2021. na FB-stranicu Sluga Božji fra Ante Antić

Evo i ja imam jedno svjedočanstvo za koje sam neizmjerne zahvalna našem Anti Antiću. Bit ću kratka i konkretna. Naime, molila sam Antu Antića da mi pomogne u kupnji stana i u roku godinu dana evo sad ga imama. Više nisam podstanar s dvoje djece i mužem i jako sam sretna.

Hvala dragom Bogu i našem Anti koji je molio za mene i još uvijek moli jer ga smatram svojim zagovornikom na nebu!

M. P. M.

Hvaljen Isus!

Zagreb, 25. III. 1948.

Kao čestitku za Uskrs, molim Vas, primite ove godine priložene pouke sv. Ivana od Križa i provedite ih u djelo [... navodi Kol 3, 1-3. 12-13].

Sve dobro i nebeski blagoslov želi Vam nevrijedni beskorisni sluga u Gospodinu.

1. Samo onda možeš napredovati, ako nasljeđuješ Krista. On je put, istina, život i vrata, kroz koja treba da prođe svaki onaj, koji hoće da se spasi. Stoga, po mom mišljenju, nije dobar duh, onaj duh koji hoće da ide ugodnim laganim putem, pa izbjegava da nasljeđuje Krista.
2. Prije svega treba da te duboko prožme topli žar i čežnja da se u svim svojim djelima povedeš za Kristovim primjerom, trudeći se, da se u svakom djelu poneseš onako, kako bi se ponio i Gospodin.
3. Odreci se svakog užitka, što ti ga nude osjetila, ako nije usmjeren na čast i slavu Božju. Neka ti ne bude teško da ga se odrečeš iz ljubavi prema Isusu Kristu, kojemu je, u ovome životu bio jedini užitak, da vrši volju svojega Oca, volju, koju je on nazvao i svojom hranom i svojom okrepom.
4. U svome djelovanju nikada nemoj za uzor uzimati čovjeka. Pa bio on ne znam koliko svet, jer će ti davao uvijek pred oči donositi njegove nesavršenosti, nego nasljeduj Isusa Krista, koji je i sama savršenost i sama svetost, pa se nećeš prevariti.
5. I u svojoj nutrini i u svojoj vanjštini živi uvijek propeta s Kristom, pa ćeš steći i mir i duševno zadovoljstvo, koje se uvijek postizava ustrpljenjem.
6. Neka ti propeti Isus bude dosta, ništa ti drugo ne treba. S njim trpi i odmaraj se. Bez njega ne otpočivaj, niti se trudi. Pomnjivo nastoj da sa sebe streseš vlastitosti i sklonosti, pače poništi samu sebe.

(AP III/5, 28)

Fra Ante Antić

Fra Mate Topić

Muč Donji (Bidnić), 27. listopada 1953. <> Šibenik, 27. prosinca 2020.

Životopis

Fra Mate Topić rođen je 27. listopada 1953. u Muću Donjem (Bidnić, župa Ogorje) od oca Stjepana i majke Marije r. Radnić. Osnovnu školu pohađao je u Muću Donjem (1960. – 1968.), nakon toga završio je Franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju (1968. – 1973.). Teologiju je studirao na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj (1974. – 1978.; 1979. – 1980.) i na KBF-u u Zagrebu (1978. – 1979.), gdje je i diplomirao 1980. godine.

U novicijat je stupio 5. srpnja 1971. godine na Visovcu, gdje je položio i prve redovničke zavjete 5. srpnja 1972. godine. Svečane zavjete položio je 4. listopada 1976. u Makarskoj. Za đakona je zaređen 2. srpnja 1978. u Sinju, a za svećenika 1. srpnja 1979. u Otoku. Mladu misu slavio je 15. srpnja 1979. u Ogorju. Preminuo je blago u Gospodinu u bolnici u Šibeniku okrijepljen svetim sakramentima u 68. godini života, nakon kratke bolesti, uzrokovane koronavirusom, u ranim jutarnjim satima u nedjelju 27. prosinca 2020. u 50. redovništva i 42. svećeništva u Šibeniku

Službe

Vrlika (1979. – 1982.) – župni vikar. Lećevica (1982. – 1985.) – župnik i upravitelj župe Radošić. Dubrava (Šibenik) (1985. – 1994.) – župnik i župni vikar (Gospa van Grada) Šibenik – Šubićevac (1986. – 1987.) – privremeni upravitelj župe. Šibenik – Sv. Lovre (1989. – 1991. i 2003. – 2006.) – samostanski vikar. Dubrava (Šibenik)

(1997.) – privremeni upravitelj župe. Šibenik – Sv. Lovre (1994. – 2003. i 2006. – 2010.) – gvardijan. Šibenik – Sv. Lovre (2010. – 2020.) – upravitelj područne kuće Sv. Lovre. Šibenik – Sv. Lovre (2000. – 2006. i 2007. – 2020.) – bolnički kapelan. Šibenik – Sv. Lovre (2007. – 2017.) – zatvorski kapelan.

Sprovod

Fra Mate, član Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja, sahranjen je u utorak 29. prosinca 2020. u franjevačku grobnicu na šibenskom gradskom groblju Kvanj. Fra Mate je bio predstojnik redovničke kuće na Gorici i bolnički kapelan u Šibeniku, koji je redovito slavio misna slavlja i u kući matici šibenskih Franjevki od Bezgrješne.

Sprovodni obred je započeo u 14 sati, a predvodio ga je fra Mario Radman, gvardijan i župnik na Šubićevcu. Uz vjernike Krešimirova grada, rodbinu, prijatelje i znance, sprovodnim obredima prisustvovali su i svećenici, među kojima mons. Tomislav Rogić, šibenski biskup, fra Marko Mrše, provincijal, don Tomislav Puljić, dekan, i drugi. I mnoge redovnice koje djeluju u Šibeniku molile su za pokoj fra Matine duše.

Nakon pokopa, u samostanskoj crkvi sv. Ante Padovanskog slavljena je misa zadušnica za pok. fra Matu, a predslavio je šibenski biskup Rogić. Koncelebrirao su provincijal fra Marko Mrše, gvardijan fra Mario i još 15-ak svećenika. Kroz obrede je vodio kod fra Lazar Perica, a liturgijsko pjevanje animirali su članovi vokalnog sastava »Cor Christi«. Euharistijsko slavlje s početkom u 15 sati uživo je prenosila Facebook, stranica franjevačkog samostana na Šubićevcu, što su mogli pratiti svi oni koji zbog ograničenja zbog pandemije nisu mogli doći u Šibenik.

Biskup Tomislav Rogić istaknuo je u homiliji da prikazuje svetu misu za pokojnog fra Matu Topića, koji nas je napustio u neobičnim vremenima; kada je strah od bolesti i smrti prisutniji nego inače. Posebno je istakao da je fra Mate svojom jednostavnošću i svjedočenjem vjere uspijevao približiti Krista vjernicima, osobito najpotrebnijima koji

su u teškoćama bolesti tražili Božju snagu i utjehu. To je bila vjera u kojoj je živio, djelovao i nosio se s poteškoćama, pouzdajući se od Gospodina. Na kraju mu je zahvalio na svjedočanstvu vjere, svećeničkog i redovničkog služenja; blizini i toplini kojom je zračio i mnoge zadužio.

Oproštajni govori

Na kraju misnog slavlja oproštajne govore izrekli su fra Marko Mrše, provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja, fra Željko Tolić, župnik u Slivnu, i fra Mario Radman, gvardijan.

Sučut su izrazili

Družba sestara franjevki od Bezgrješne, gosp. dr. Željko Burić, gradonačelnik, Omnia Deo, javno vjerničko društvo, fra Ante Vukušić, gđa dr. Eva Čubrić, voditeljica vokalnog sastava »Cor Christi«.

Fra Stanko Radić

Baška Voda, 19. svibnja 1924. <> Split, 28. prosinca 2020.

Životopis

Fra Stanko Radić rođen je 19. svibnja 1924. u Baškoj Vodi od oca Ivana i majke Mande r. Staničić. Osnovnu školu pohađao je u Baškoj Vodi (1931. – 1935.), jedan razred Građanske škole na Hvaru (1935. – 1936.), nakon toga završio je Franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju (1936. – 1945.). Teologiju je studirao na KBF-u u Zagrebu (1945. – 1950.).

U novicijat je stupio 9. rujna 1942. godine na Visovcu, gdje je položio i prve redovničke zavjete 10. rujna 1943. godine. Svečane zavjete položio je 31. srpnja 1948. u Makarskoj. Za đakona je zaređen 5. prosinca 1948. u Zagre-

bu, a za svećenika 20. ožujka 1949., također u Zagrebu. Mladu misu slavio je 27. ožujka 1949. u Baškoj Vodi. Okrijepljen svetim sakramentima, preminuo je u bolnici u Splitu 28. prosinca 2020. u 97. godini života, 79. redovništva i 72. svećeništva.

Službe

Baška Voda (1949. – 1955.) – župnik. Zagreb (1955. – 1956.) – župni vikar. Zagreb (1956. – 1961.) – župnik. Proložac (1961. – 1967.) – župnik. Gradac n/m i Brist (1967. – 1985.) – župnik. Split (1985. – 1988.) – župnik. Split (1988. – 1994.) – župnik »in solidum«. Split (1994. – 1997.) – voditelj katekumenata i svjetovališta (Gospa od Zdravlja). Split (1997. – 2004.) – župni vikar za katekumenat i savjetovalište (Gospa od Zdravlja). Split (2004. – 2018.) – ispovjednik, kapelan sestara milosrdnica.

U međuvremenu je vršio i sljedeće službe Makarska (1949. – 1955.) – profesor. Definitor Provincije (1985. – 1988.). Član provincijskoga pastoralnog vijeća (1970. – 1973.). Član nadbiskupijskog vijeća za pastoral turizma (1980. – 1984.). Član svećeničkog vijeća Splitsko-makarske nadbiskupije (1985.). Predsjednik Nadbiskupskog vijeća za redovnike (1988.).

Sprovod

U četvrtak 31. prosinca 2020. fra Stanko je pokopan u samostansku grobnicu na groblju u Makarskoj. Sprovodni obredi započeli su u 14 sati. Sprovod je predvodio gvardijan samostana Gospe od Zdravlja u Splitu fra Mate Matić koji se oprostio od fra Stanka u ime braće samostana u kojem je fra Stanko proveo posljednjih 35 godina života. Uz njega je bio i provincijal fra Marko Mrše, makarski gvardijan fra Stanko Dotur, dekan don Pavao Banić i drugi svećenici. Na sprovodu je bila fra Stankova rodbina, prijatelji, znanci i časne sestre.

Nakon pokopa, u samostanskoj crkvi slavljena je misa za pok. fra Stanka. Sv. misu

predvodio je mons. Marin Barišić, nadbiskup splitsko-makarski koji je održao i prigodnu homiliju. U koncelebraciji je bilo petnaestak svećenika.

Oproštajni govori

Fra Marko Mrše, provincijski ministar, fra Mate Matić, gvardijan u Splitu, i gđa dr. Daniela De Micheli Vitturi, suradnica u savjetovalištu.

Sućut su izrazili

Gosp. Darko Šošić, Brela, gosp. Darko Portada i gosp. Ivo Aleksić.

Fra Josip Lucić

Pokrovnik (župa Mirlović), 1. veljače 1937. <> Split, 17. siječnja 2021.

Životopis:

Fra Josip Lucić rođen je 1. veljače 1937. u Pokrovniku (župa Mirlović). Osnovnu školu (4 razreda) završio je u rodnom mjestu (1946. – 1950). Franjevačku klasičnu gimnazi-

ju (8 razreda) pohađao je u Makarskoj, Sinju i Zagrebu (1950. – 1959.), a filozofsko-teološki studij u Makarskoj (1959. – 1963.).

U novicijat je stupio 5. srpnja 1955., a na Visovcu je položio i prve redovničke zavjete

godinu dana poslije 6. srpnja 1956. Svečane zavjete položio je 31. ožujka 1960. u Makarskoj. Za đakona je zaređen 16. prosinca 1962. u Makarskoj, a za svećenika 15. travnja 1963., također u Makarskoj. Mladu misu slavio je 28. travnja 1963. u Pokrovniku. Preminuo je okrijepljen svetim sakramentima u 84. godini života, 66. redovništva i 58. svećeništva u Splitu u nedjelju 17. siječnja 2021.

Službe

Promina – župni pomoćnik (1963. – 1964.). Sinj – župni pomoćnik (1964. – 1967.). Gala – župnik (1967. – 1970.). Stan-kovci – župnik (1970. – 1976.) Zagreb –

(1977.) . Düsseldorf – dušobrižnik (1977. – 1979.). Mettmann – voditelj misije (1979. – 1981.). Rosenheim – voditelj misije (1981. – 1988.). Waiblingen – voditelj misije (1988. – 1994.). Köln – voditelj misije (1994. – 2006.). Zagreb – ispovjednik (2006. – 2009.). Zagreb – župni pomoćnik (2009. – 2012.). Split (Trstenik) – kapelan sestara klarisa (2012. – 2014.). Split (Dobri) – kapelan sestara klarisa (2014. – 2020.). Split (Dobri) – ispovjednik (2020.)

Sprovod

U četvrtak 21. siječnja 2021. na splitskom gradskom groblju Lovrinac pokopan je fra Josip Lucić. Sprovodne obrede predvodio je fra Mate Matić, gvardijan samostana Gospe od Zdravlja na Dobrome (Split), u kojem je fra Josip djelovao i živio posljednjih godina života, a na sprovodu su, uz fra Marka Mršu, provincijskog ministra, prisu-

stvovala braća franjevci, bogoslovi i rodbina pok. fra Josipa.

Nakon sprovodnih obreda, slavljena je misa zadušnica za pokojnog fra Josipa kojoj je predsjedao mons. Marin Barišić, nadbiskup i metropolit splitsko-makarski. U koncelebraciji su bili fra Marko Mrše, fra Mate Matić te dvadesetak svećenika, a za oltarom su posluživali franjevački bogoslovi.

U homiliji, mons. Barišić se osvrnuo na misionarski život pok. fra Josipa koji je u teškim prijeratnim vremenima boravio s hrvatskom emigracijom te im pružao dom izvan doma, posebno u ratnim vremenima kada je fra Josip s ostalim misionarima bio angažiran u prikupljanju pomoći za Hrvatsku. Za kraj, mons. Barišić je zahvalio Bogu, Provinciji i obitelji za dar života i uzornog redovničkog i svećeničkog života pok. fra Josipa Lucića.

Oproštajni govori

Na koncu misnog slavlja, oproštajno slovo u ime Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja izrekao je provincijal fra Marko Mrše, a u ime braće u samostanu Gospe od Zdravlja gvardijan fra Mate Matić.

Sučut su izrazili

Vlč. dr. Tomislav Markić, nacionalni ravnatelj dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu; sestre Klarise iz samostana sv. Klare u Splitu, sestra Marija od Presvetog Srca, gosp. Darko Portada.

Zagreb, 6. XII. 1946.

Kojega bolesnika pripraviti ću za Božić na sv. sakramente. Razveselit ću kakvu siromašnu obitelj za Božić kakvim darom. Kad učinim sve što mogu i što Gospodin traži za moju milosrdnu Ljubav i za duše od svega ću se odcijepiti, na to ne ću misliti, o tom ne ću nikome govoriti ni pričati ni spominjati već ću se duboko poniziti smatrajući se nevrijednog nijednog dara Božjega i da se sa mnom posluži dragi Bog bilo u čemu i reći ću: nekorisna sluškinja Gospodnja. Ne meni, ne meni nego Imenu Tvojemu neka [bude] slava i čast Gospodine!

S pomoću Božjom molit ću za Vas i sutra ću Vas i u nedjelju prikazati u sv. misi i predati milosrdnoj Ljubavi preko Bezgrešne Majke. Neka Vas Isus, Marija, Josip, sv. o. Frane i Vaš Anđeo Čuvar čuvaju od svake sljepoće srca, varke i zasjede tijela, svijeta i đavla, neka Vas blagoslove! To Vam želi i prosi nevrijedni sluga u Gospodinu.

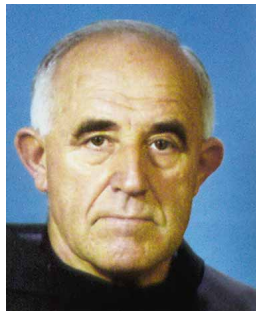
(AP III/5, 16-5)

Fra Mate Matić

Fra Karlo Krolo

Gizdovac (župa Muć Donji), 30. listopada 1927.

<> Omiš, 1. veljače 2021.

Životopis

Fra Karlo Krolo rođen je 30. listopada 1927. u Gizdavcu (župa Muć Gornji) od oca Ante i majke Kate r. Jurić. Osnovnu školu pohađao je u Gizdavcu (1934. – 1940.), a zatim osam razreda Franjevačke klasične gimnazije u Sinju (1940. – 1944.), Makarskoj (1945. – 1946.) i Zagrebu (1946. – 1948.). Kroz posljednje dvije godine gimnazije pohađao je i filozofiju. Teologiju je studirao u Zagrebu, uključujući i filozofski dio studija od 1946. do 1951. godine.

U novicijat je stupio 21. studenog 1944. u Sinju, a 22. studenog 1945. na Visovcu položio je prve redovničke zavjete. Svečane zavjete položio je 22. studenog 1948. u Zagrebu. Za đakona je zaređen 8. prosinca 1950. u Zagrebu, a za svećenika 29. lipnja 1951., također u Zagrebu. Mladu misu slavio je 22. srpnja 1951. u rodnom Gizdavcu. Preminuo je u 94. godini života, 77. redovništva i 70. svećeništva okrijepljen svetim sakramentima u Omišu u ponedjeljak 1. veljače 2021. godine.

Službe

Drniš – župni vikar (1951. – 1952.). Gradac Drniški – župnik /poslužuje iz Drniša/ (1951. – 1952.). Kljaci – župnik /poslužuje iz Drniša/ (1951. – 1952.). Čvrljevo – župnik (1953. – 1956.). U zatvoru bio u Šibeniku, u Sisku i u Staroj Gradiški (1956. – 1959.). Sumartin – privremena zamjena župnika (1959.). Popović – župnik (1959. – 1960.). Kruševo – župnik (1960. – 1964.). Obrovac – župnik /poslužuje iz Kruševa/ (1960. –

1964.). Hrvace – župnik (1964. – 1974.). Siverić – župnik (1974. – 1979.). Unešić – župnik (1979. – 1982.). Gradac Drniški – župnik (1982. – 1988.). Rupe – župnik (1988. – 1995.). Drniš – župni vikar (1995. – 2006.). Omiš – ispovjednik (2006. –)

U međuvremenu je vršio i sljedeće službe: član provincijskog pastoralnog vijeća (1972. – 1973.) i definator Provincije (1976. – 1979.)

Sprovod

U srijedu 3. veljače 2021. na splitskom gradskom groblju Lovrinac pokopan je fra Karlo Krolo. Sprovodne obrede predvodio je fra Nedjeljko Šabić, gvardijan samostana Gospe od Karmela u Omišu u kojem je fra Karlo djelovao i živio posljednjih godina života, a na sprovodu su, uz fra Marka Mršu, provincijskog ministra, prisustvovala braća franjevci, časne sestre, bogoslovi i rodbina pok. fra Karla.

Nakon sprovodnih obreda u crkvi Gospe od Zdravlja na Dobrome slavljena je misa zadušnica za pokojnog fra Karla kojoj je predsjedao provincijal fra Marko Mrše. U koncelecijaciji su bili fra Nediljko Šabić, gvardijan samostana Gospe od Karmela u Omišu, fra Mate Matić, gvardijan samostana

Gospa od Zdravlja u Splitu, i još dvadesetak svećenika, a za oltarom su posluživali franjevački bogoslovi.

Provincijal fra Marko osvrnuo se u homiliji na život pok. fra Karla koji je kroz vrijeme komunizma i sam okusio težinu tog vremena izdržavajući zatvorsku kaznu, kao i fra Karlovo svesrdno zalaganje u radu na dobro-

bit Crkve, franjevačke zajednice i na dobro sveukupnoga hrvatskog naroda. Fra Marko je istaknuo primjer fra Karlove poniznosti u tome što je tražio službe u kojima će biti najbliži bratu čovjeku.

Na koncu misnog slavlja, oproštajnu riječ u ime samostana Gospe od Karmela u Omišu uputio je gvardijan fra Nediljko Šabić.

Fra Berislav Nikić

Ružići, 12. studenoga 1939. <> Split, 29. ožujka 2021.

Životopis

Fra Berislav Nikić rođen je 12. studenoga 1939. u Ružićima (BiH) od oca Pavla i majke Slavke r. Zele-ničić. Nakon osnovne škole, pohađao je gimnaziju u Sinju (1956. – 1958.) i u Zagrebu (1959. – 1962.). Filozofsko-teološki studij pohađao je na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj (1962. – 1968.). U novicijat je stupio 24. kolovoza 1958., gdje je položio i prve redovničke zavjete 25. kolovoza 1959. Svečane zavjete položio je 8. prosinca 1964. u Makarskoj. Za đakona je zaređen 13. srpnja 1966. u Makarskoj, a za svećenika 14. srpnja 1966., također u Makarskoj. Mladu misu slavio je 31. 7. 1966. u Ružićima. Preminuo je okrijepljen svetim sakramentima u 82. godini života, 62. redovništva i 55. svećeništva u Splitu u ponedjeljak 29. ožujka 2021.

Službe

Drniš – župni pomoćnik (1967. – 1970.)
Kadina Glavica – župnik / poslužuje iz Drniša (1969. – 1970.). Čvrljevo – župnik (1970. – 1972.). München – misionar (1972. – 1973.). Traunreut – misionar (osnivač misi-

je) (1973. – 1975.). Wuppertal – misionar (1975. – 1982.). Bonn – dušobrižnik (1982. – 1991.). Zaostrog – gvardijan i župnik (1991. – 1994.). Bast – Baška Voda – župnik (1994. – 2000.). Rüsselsheim – voditelj misije (2000. – 2014.). Split (Dobri) – u miru (2014. –).

Sprovod

U srijedu 31. ožujka 2021. godine, na gradskom groblju Lovrinac pokopan je fra Berislav Nikić. Sprovodni obred predvodio je fra Mate Matić, gvardijan Samostana Gospe od Zdravlja u Splitu na Dobrome, u kojem je fra Berislav živio posljednjih godina života. Na sprovodnom obredu sudjelovali su, uz provincijala fra Marka Mršu, braća franjevci, bogoslovi, časne sestre i rodbina pokojnog fra Berislava.

Nakon sprovodnog obreda u crkvi Gospe od Zdravlja slavljena je misa zadušnica za pokojnog fra Berislava, kojoj je predsjedao provincijal fra Marko Mrše. Preko misnog slavlja ministrirali su franjevački bogoslovi. U svojoj propovijedi o. provincijal posebno se osvrnuo na život fra Berislava koji se svesrdno zalagao za bližnjega. Istaknuvši njegovu brigu za hrvatski narod tijekom Domovinskog rata.

Oproštajni govori

Pred kraj misnog slavlja oproštajnu riječ u ime braće u samostanu Gospe od Zdravlja uputio je gvardijan fra Mate Matić, a na poseban način od fra Berislava se oprostio njegov rođak, član hercegovačke Franjevačke

ke provincije Uznesenja Blažene Djevice Marije, fra Andrija Nikić.

Sućut su izrazili

Mons. Marin Barišić, splitsko-makarski nadbiskup metropolit; mons. Dražen Kutleša, nadbiskup koadjutor; vlč. dr. Tomislav Markić, nacionalni ravnatelj dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu; gosp. Ljubo Grizelj, načelnik općine Grude; TZO Baška Voda i gosp. Rino Čapin.

Podatci i fotografije fra Stipe Buljan i fra Mate Šakić
Preuzeto s Portala Franjevačke Provincije Presvetog Otkupitelja.

NOVA KNJIGA OCA VICEPOSTULATORA

LITURGIJSKI VODIČ ZA GODINU B

Kršćanska sadašnjost objavila je knjigu Bacite mrežu - liturgijski vodič za godinu B. Knjiga je izdana kao 92. svezak niza Liturgijska pomagala. Knjiga na 362 stranice sadrži 76 cjelina: sve nedjelje, svi blagdani Gospodnji, Uskrсни i Duhovski ponedjeljak, Svi sveti i Dušni dan. Kao i u prethodnoj knjizi svaka cjelina sadrži kratke tekstove za: Pozdrav, Uvod i poziv na izmirenje s Bogom, Uvod u biblijska čitanja, molitvu vjernika, Uvod u Očenaš, Poziv na davanje mira i Otpust. U pripremi je i vodič za godinu C.

PREPORUKA IZDAVAČA

Nakon dobro primljene knjige *Izvezite na pučinu, Liturgijski vodič za godinu A* autora fra Josipa Šimića pripremili smo i izdanje *Bacite mrežu, Liturgijski vodič za godinu B* istog autora koji je istim pristupom, točnije istom metodologijom, napravio i *Liturgijski vodič za godinu B*. Djelo sadržava 76 cjelina plus kratko tumačenje obreda Vazmenog bdjenja. I ovaj Liturgijski vodič donosi tekstove za sve nedjelje, blagdane Gospodnje, sv. Stjepana, Uskrсни i Duhovski ponedjeljak, Sve svete i Dušni dan. Posebno valja istaknuti da za Božić donosi dva vodiča s homilijama: za Polnoćku i za Danju misu. Za Uskrס donosi tumačenje obreda Vazmenog bdjenja, homiliju za Polnoćku i vodič s homilijom za Danju misu.

Nadamo se da će ovaj *Vodič* biti od koristi svećenicima ponajprije u pastoralnom djelovanju, ali i u mistagoškom i katehetskom tumačenju euharistijskih slavlja.

MILODARI U FOND VICEPOSTULATURE, PRETPLATE NA LIST I HONORARI

OD 1. 11. 2020. DO 30. 4. 2021.

Obitelj Tomislava Antića, Dom umirovljenika »Park«, Laščinska cesta 98, HR - 10000 Zagreb < 800 kn (milodar);

gđa Karmela Antulov, 26 Grebe St., 6021 Stirling, W. Australia < 150 Aus\$ (milodar);

gđa Kate Boljat, Braide 1, HR - 21215 Kaštel Lukšić < 100 kn (pretplata i milodar);

gđa Anica Dorčić, Velebitska 2, HR - 51523 Baška < 200 kn (milodar i pretplata);

gospoda Mara i Zlatko Gongola, Lektrščica 7, HR - 10040 Zagreb < 500 kn (milodar);

gospoda Vjeran i Mirjana Ivošević, Am Borsdorfer 60, D - 60435 Frankfurt/M. < 30 € (pretplata i milodar);

gđa Marija Juri, Dobri dol 40, HR - 10000 Zagreb < 100 kn (pretplata i milodar);

s. Vitomira Jurič, Držičeva 31, HR - 10000 Zagreb < 200 kn (milodar);

gospoda Niko i Nevenka Kikić, Weileräcker-Str. 31, D - 72230 Kirchheim/T. < 50 € (milodar i pretplata);

gđa Marija Koncul, S. Radića 96, HR - 20350 Metković < 100 kn (milodar i pretplata);

gosp. Ivan Liović, Vučipolje, HR - 21233 Hrvace < 120 kn (milodar i pretplata);

gđa Ljiljana Matak, Istarska 4c, HR - 52407 Umag < 150 kn (milodar);

gđa Ana Odak, Put vile 9, HR - 22321 Siverić < 50 kn (pretplata);

gosp. Krešo Pešić, Trg Kralja Tomislava 4, HR - 21310 Omiš < 50 kn (pretplata);

gosp. Roko Pešić, Braće Cvijića 17, HR - 10000 Zagreb < 100 kn (milodar i pretplata);

Obitelj Poljak, Sv. Mateja 67, HR - 10020 Zagreb < 1000 kn (milodar);

gđa Irena Pudar, Medveščak 51, HR - 10000 Zagreb < 800 kn (milodar);

Sestre Kćeri milosrđa, Mallinova 4, HR - 10000 Zagreb < 600 kn (pretplata 2016.-2021.);

gđica Šima Samardžić, Crnčićeva 10, HR - 10000 Zagreb < 200 kn (milodar);

gđa Animira Srbić, Put Balana 48, HR - 21220 Trogir < 400 kn (milodar i 4 pretplate);

gđa Ivana Tukić, Bisko 108, Hr - 21232 Diemo < 120 kn (knjige);

gđa Zora Vlaho, K. Katarine 7, BiH - 88000 Mostar < 400 kn (milodar i pretplata);

gosp. Joško Vukorepa, Vukorepe 43, HR - 22000 Šibenik < 50 kn (pretplata);

gđa Andrijana Zelić, Tijardovićeve 2, HR - 21000 Split < 180 kn (za poslane knjige)

OD SRCA ZAHVALJUJEMO SVIMA!

MILODARE, NOVČANE PRILOGE I PRETPLATE ZA LIST SLATI NA RAČUN:

HPB – HRVATSKA POŠTANSKA BANKA 2390001-1100028072

IBAN HR 22 23900011100028072 SWIFT HPBZHR2X

PRIMILI SMO I PREPRUČAMO

JOSIP ŠIMIĆ, *Bacite mrežu*, Liturgijski vodič za godinu "B", Niz Liturgijska pomagala, sv. 92, Kršćanska sadašnjost, Zagreb 2021. Cijena **150** kn. Kupnja: Kršćanska sadašnjost ili u drugim katoličkim knjižarama. Narudžbe Kršćanska sadašnjost, Marulićev trg 14, HR - 10000 Zagreb.

IZDANJA VICEPOSTULATURE O OCU ANTIĆU

- S. M. ASUMPTA STRUKAR, *Milosrda djelitelj*, Vicepostulatura DOA, Zagreb 2019. < 60 kn.
- SLUGA BOŽJI FRA ANTE ANTIĆ, *Na svetost pozvane*, Pisma redovnicama (Priredila s. Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2015. < 60 kn.
- SERVANT OF GOD FATHER ANTE ANTIĆ, *I am a Priest of Christ*, Letters to Priests (Prepared by Sister Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2011. < 80 kn.
- SLUGA BOŽJI FRA ANTE ANTIĆ, *Svećenik sam Kristov*, Pisma svećenicima (Priredila s. Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2010. < 80 kn.
- VICKO KAPITANOVIĆ, *Kristu suobličen*, *Život i vrline fra Ante Antića* (1893.-1965.), Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Splitu i Vicepostulatura DOA, Split-Zagreb 2004. < 100 kn.
- FRA MATEJ KUCHAR – CUCCARI, *Dobri i vjerni sluga*, *Život i duhovni rast sluge Božjega fra Ante Antića* (1893.-1965.), Vicepostulatura DOA, Zagreb 1998. < 20 kn.
- Posvećeni život i sluga Božji o. fra Ante Antić*, Zbornik radova sa simpozija, Vicepostulatura DOA, Zagreb 1996. < 30 kn.
- Antićeva duhovna baština u duhovnoj obnovi Hrvatske*, Zbornik radova sa simpozija, Vicepostulatura DOA, Zagreb 1994. < 30 kn.
- MONS. ŽIVKO KUSTIĆ, *Tješitelj čudotvorni*, *Životni put fra Ante Antića* (1893.-1965.), Vicepostulatura DOA, Zagreb 1989. < 15 kn.

Kupnjom knjiga pomažete rad Vicepostulature.

SLIČICE I PROSPEKT O OCU ANTIĆU

DVOLISNE SLIČICE SA ŽIVOTOPISOM I MOLITVOM ZA PROGLAŠENJE BLAŽENIM ČASNOGA SLUGE BOŽJEGA OCA FRA ANTE ANTIĆA MOŽETE DOBITI U VICEPOSTULATURI.

DOSTUPNE SU NA ČEŠKOM, ENGLISKOM, HRVATSKOM, NJEMAČKOM, ŠPANJOLSKOM I TALIJANSKOM JEZIKU.

DESETOSTRANIČNI PREKLOPNI PROSPEKT O OCU FRA ANTE ANTIĆU MOŽETE DOBITI U VICEPOSTULATURI.

DOSTUPAN JE NA HRVATSKOM, ENGLISKOM I NJEMAČKOM JEZIKU.

ANTIĆEVE NEDJELJE, ANTIĆEVE DUHOVNE OBNOVE I ANTIĆEVE DUHOVNE VJEŽBE

POZIVAMO SVU BRAĆU ŽUPNIKE I GWARDIJANE,
KAO I ČASNE SESTRE, KOJI U SVOJIM ŽUPAMA
ILI SAMOSTANSKIM CRKVAMA ŽELE IMATI ANTIĆEVE NEDJELJE,
VIŠEDNEVNE ANTIĆEVE DUHOVNE OBNOVE ILI
ANTIĆEVE DUHOVNE VJEŽBE DA NAM SE JAVE RADI DOGOVORA

GRANDI SALMA BRUZZI
IN PIA ANTE ALTARE
1904 - 1985

